

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI INTERJUDEȚEAN

COPII CA TINE AM FOST ȘI EU

„MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR”

NR. 3
MAI 2023

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”
BRĂILA**

**MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR
ÎN VIAȚA ELEVILOR**

**REVISTĂ DE INFORMARE ȘI
DOCUMENTARE**

„MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR” – apariție anuală

**ISSN 2821-6245
ISSN-L 2668-9774**

COORDONATORI:

Prof.înv.primar STANCIU NICOLETA

Prof.înv.primar DUMITRIADE CARMEN

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

Str. Școlilor, nr.15, Brăila

Tel. 0239611910

Email: scoala_ioncreanga_braila@yahoo.com

Director- prof. Grigore Bogdan-Mircea

Director adjunct- prof. Stoica Nicoleta

În această lucrare am adunat materiale din cadrul Simpozionului Interjudețean **“MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR”, simpozion cuprins în Proiectul ”Copil ca tine am fost și eu”, înscris în CAER 2020, Anexa 2 la OMEC nr.5597/2019, poziția 311, organizat de Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila**, în care sunt implicate cadre didactice din mai multe județe ale țării ce fac cunoscute modalități de implicare a părinților în viața elevilor, oferind prilejul unor dezbateri, experiențe cu privire la unele aspecte didactice și schimb de bune practice în contextul apropierii părinților de activitățile școlare și extrașcolare ale copiilor.

SIMPOZION INTERJUDEȚEAN „Modalități de implicare a părinților în viața elevilor”: referate, scenete, serbări, eseuri, proiecte educative, activități extrașcolare.

**CONȚINUTUL ȘI TEHNOREDACTAREA APARTIN ÎN EXCLUSIVITATE
AUTORILOR.**

**ORGANIZATORII ACESTUI SIMPOZION SE DELIMITEAZĂ DE
EVENTUALE ÎNCĂLCĂRI ALE LEGISLAȚIEI ÎN VIGOARE PRIVIND
DREPTURILE DE AUTOR.**

Cuprins

CUVÂNT-ÎNAINTE.....	9
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII, prof. înv. primar Stanciu Nicoleta, prof. înv. primar Dumitriade Carmen, Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila.....	10
IMPLICAREA FAMILIEI ÎN EDUCAREA ȘCOLARULUI MIC, prof. înv. primar Paraschiv Mariana, Școala Gimnazială „Miron Costin”, Galați.....	13
DIVERSITATE CULTURALĂ ȘI ETNICĂ PROIECT DE LECȚIE - EDUCAȚIE PENTRU DEZVOLTARE PERSONALĂ, prof. Vlad Carmen Valentina, prof. Gheonea Gabriela, Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila.....	16
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. primar Aurora Mazalu, Școala Gimnazială Cazasu, Brăila.....	20
PĂRINTELE – PARTENER ÎN EDUCAȚIA MICULUI ȘCOLAR, prof. înv. primar Iuliana Stroe, Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă”, Brăila.....	23
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR SI PROCESUL DECIZIONAL AL ȘCOLII, prof. înv. primar Chirilă Silvia, Școala Gimnazială „Radu Tudoran”, Brăila, prof. înv. primar și preșcolar Chirilă Ana-Maria, Grădinița cu Program Prelungit nr.11, Brăila.....	26
AUTORITATE ȘI PRIETENIE ÎN RELAȚIA PĂRINTE – COPIL, prof. înv. primar Corbu Gabriela, Școala Gimnazială Tichilești, Brăila.....	32
SERBARE DE 8 MARTIE – ZIUA MAMEI, prof. înv. primar, Iuliana Alina Ciobotaru, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Brăila.....	38
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE, prof. înv. primar Mădălina Lazăr, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Brăila.....	43
OPTIMIZAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE, prof. Valentin Lazăr, Colegiul Național „Ana Aslan”, Brăila.....	47
MEREU ALĂTURI DE COPILUL MEU, prof. înv. primar Căndea Margareta, prof. înv. primar Berbentea Crina, Școala Gimnazială Dumbrăvița, Jud. Timiș.....	51
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. primar Bunea Mihaela, Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila.....	54
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. primar Nicola Paula.....	58
Școala Gimnazială Crușeț, Gorj.....	58
STRATEGII, METODE ȘI DEMERSURI REUȘITE ÎN FORMAREA PĂRINȚILOR ÎN SPIRITUL COLABORĂRII ȘI A PARTENERIATELOR, prof. Ivanovici Cristina Șc. Gimn. Nr. 27 „Anatol Ghermanschi” Brașov.....	63
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII, prof. înv. primar Vuap Kanel, Școala Gimnazială nr. 39 Nicolae Tonitza, Constanța.....	69
BENEFICIILE IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVULUI PRIN INTERMEDIUL JOCULUI, prof. Grigore Diana, Școala Gimnazială Mărginenii de Jos, prof. Anton Maria Gabriela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2, Ploiești.....	74
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. Rus Florina, prof. Latcolic	

Daniela, Liceul Tehnologic ”Florian Porcius” Rodna, Bistrița-Năsăud.....	79
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLARILOR, prof. Crețu Georgel, Școala Gimnazială nr.27 „Anatol Ghermanschi” Brașov.....	81
ȘCOALA ȘI FAMILIA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI, prof. înv. primar Drăghici Daniela, Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu”, Brăila	83
ȘI PĂRINȚII SE JOACĂ! , P.I.P Rusu Mariana Iuliana, Școala Gimnazială Scorțeni, Prahova	87
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. primar Dobre Maria, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Brăila	89
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. primar Pantazi Camelia, prof. înv. primar Perianu Daniela, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila.....	93
SERBARE -VESTITORII PRIMĂVERII, prof. Mazilu Simona, Grădinița nr.35, București, sector 5.....	96
SERBARE 8 MARTIE, prof. Gugiu Viorica, Grădinița nr. 35, sector 5 București	100
JUCĂRIILE S-AU NĂSCUT LA ȚARĂ, prof. Muca Blanka-Borbála, Grădinița PN Racoș, Brașov, prof. Petó Emese, Școala Gimnazială „Bethlen Samuel” Racoș, Brașov.....	104
CUM SĂ NE IMPLICĂM ÎN VIAȚA COPIILOR, prof. înv. primar Dan Nicoleta, prof înv. primar Filip Luminița, Școala Gimnazială Nr. 13, Râmnicu Vâlcea.....	109
PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ – FAMILIE „ÎMPREUNĂ COLABORĂM, PE COPII SĂ-I ÎNVĂȚĂM!” prof. înv. primar: Dumitru Simona, Școala Gimnazială „Ecatarina Teodoroiu” Brăila	112
ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL, prof. înv. preșc. Ciurea Ionela-Daniela, Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Roșiori De Vede	116
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ, prof. înv. preșcolar Androne Mădălina, Grădinița cu PP Nr. 1 Structura Școlii Gimnaziale „Dan Berindei”, Roșiori de Vede	121
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR, prof. Mihăilescu Nicoleta, Școala Gimnazială „Dan Berindei” Roșiorii de Vede, Structură Grădinița cu P.P nr.1, Teleorman	125
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR, prof. înv. preșc. Loncea Georgeta Monica, Școala Gimnazială „Dan Berindei” Roșiori De Vede, Teleorman	132
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ A COPIILOR, prof. Decă Andreea, Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Roșiori De Vede,Teleorman.....	135
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. Nicola Paula, Școala Gimnazială Crușeț, județul Gorj.....	138
PROIECT DE PARTENERIATGRADINIȚĂ—FAMILIE - ÎMPREUNĂ VOM REUȘI! prof. Coroi Monica, prof. Nadiu Monica, Liceul Tehnologic „Ștefan Hell”, Sântana, Arad.....	143
JOCURILE SENZORIALE, prof. Ștefan Elena Adriana, Școala Gimnazială Scorțeni, Prahova	148
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. primar Drăgnoiu Alice-Gabriela, Școala Gimnazială Gornet, Prahova	151
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN JOCURILE COPIILOR, prof. înv. primar Constantinoiu Elena Verona, Școala Gimnazială Scorțeni, Prahova.....	157
LAUDE VERSUS PEDEPSE, prof. înv. preșcolar Doncu Elena Cristina, Grădinița nr. 35, sector 5, București	159

MĂRTURII ARHEOLOGICE DESPRE ORAȘUL MEU, prof. Stan Natalia Tatiana	163
SERBĂRILE ȘCOLARE, prof. Melinte Andreea-Ramona, prof. Vădănoiu Raluca-Alexandra, Grădinița cu P.P. „Lumea Florilor” Năvodari.....	165
ȘCOALA ȘI FAMILIA, PRINCIPALII FACTORI CARE AJUTĂ COPILUL ÎN DESĂVÂRȘIREA PROPRIEI EDUCAȚII, prof. înv. primar Lazăr Emilia, Școala Gimnazială „Ion Luca Caragiale” Brăila	169
CONTRIBUȚIA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ȘI EXTRACURRICULARE REALIZATE ÎMPREUNĂ CU PĂRINȚII ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR CU C.E.S. , prof. Scarlat Maria, informatician Nedelcu Sorin, Școala Gimnazială Specială “Constantin Pufan” Galați	174
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR/PREȘCOLARILOR, prof. înv. primar Ioniță Gherghina Cristina, Școala Gimnazială „Petre Badea”, Negrași, Argeș	178
PROIECT EDUCAȚIONAL JOCURILE COPILĂRIEI PĂRINȚILOR, prof. înv. primar Țuțuianu Alina, Școala Gimnazială „Mihu Dragomir” Brăila	182
ROLUL PĂRINȚILOR ÎN FORMAREA PROPRIILOR COPII, prof. înv. preșcolar Irinescu Nicoleta-Alexandra, prof. înv. preșcolar Mușet Emilia Mărioara, Grădinița P.P. Nr.2 Lugoj, Timiș	188
RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE, prof. înv. primar Pușcoi Cristina, Școala Gimnazială sat Căndești, județ Buzău	191
ROLUL PĂRINȚILOR ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ, prof. Croitoru Carmen Simona, Școala Gimnazială Mavrodin, Teleorman	193
ACTIVITATE CU PĂRINȚII „ TRĂIRI EMOȚIONALE ALE ELEVILOR DE CLASA I” Prof. înv. primar Tulumis Violeta, Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila.....	198
COPILĂRIE ÎN CULORI, prof. Vasile Gabriela, prof. Boțoc Alina Monica, Școala Gmnazială Cristian, Brașov	203
FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ PENTRU COPIL, prof. itinerant Achilăriței Maria, Școala Profesională Specială Sfântul Stelian Botoșani, Prof. Ciobanu Camelia, Școala Gimnazială nr 1, Săveni, Botoșani	207
„ÎMPREUNĂ PENTRU COPIII NOȘTRI„ PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRADINIȚĂ-FAMILIE prof. înv. preșcolar Dumitriu Melania, Școala Gimnazială Moravița, Timiș.....	211
BINE AI VENIT, PRIMĂVARĂ! PROIECT EXTRACURRICULAR, prof. Androne Maria Cristina, Liceul Tehnologic Nr. 1, Mărăcineni, Argeș	213
FAMILIA, ȘCOALA, COMUNITATEA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE, prof. înv.preșc. Dănilă Letiția-Maria, prof. înv.preșc. Brațan Bianca-Ramona, Liceul Tehnologic „Ion Creangă,, , Curtici, Arad	215
ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE, prof. înv. primar Ognian Anamaria Diana, prof. înv. primar Bogdănescu Simona, Colegiul National Pedagogic „Carmen Sylva”, Timișoara.....	218
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR, prof. înv. preșcolar Gogan Loredana Valentina, prof. înv. preșcolar Bîrziloiu Andreea Mădălina, Grădinița Step by Step cu PP”Dumbrava Minunată”, Ploiești, Prahova	220
„O ȘANSĂ PENTRU FIECARE !” prof. înv. primar Peneș Viorica, prof. înv. primar Vâlsan Elena, Școala Gimnazială Tichilești, Jud. Brăila	224
PROIECT EDUCATIVE „ZÂMBET DE COPIL” prof. înv. primar Grozavu Petronela, Școala Gimnazială Prof. „Constantin Dincă” Ulmeni, Buzău.....	229
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN PROCESUL DECIZIONAL AL ȘCOLII, prof. înv.primar Morteciu Elena,	

Liceul Teoretic „Constantin Angelescu” Ianca, jud. Brăila	232
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ, ESENȚIALĂ PENTRU SUCCESUL ELEVILOR prof. înv. preșcolar Chiriță Cristiana-Daniela, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 24 Brașov	236
ROLUL FAMILIEI ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ A COPIILOR, prof. înv. primar și preșcolar Valcu Daniela, Gr. P.P. „Floare Albastră” Craiova, Dolj	240
OPINII LEGATE DE IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVULUI prof înv. primar Cristea Georgiana, Școala Gimnazială „A.S. Pușkin”, Brăila	243
GHIDUL PĂRINȚILOR ÎN LUMEA COPIILOR „EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ ȘI SE CONTINUĂ LA ȘCOALĂ”, prof. înv. primar Moise Carmen, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila	247
ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL, prof. înv. preșc. Ciurea Ionela-Daniela, Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Roșiori De Vede	248
FAMILIA-FACTOR CARE STĂ LA BAZA SUCCESULUI ȘCOLAR, prof. înv. primar PANĂ ANDREEA, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Brăila	253
PROIECT EDUCAȚIONAL - ȘCOALA FAMILIEI, pror. înv. primar, Bianu Rodica, CN Pedagogic „D.P.Perpessicius”, Brăila	256
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ, prof. înv. preșcolar Răduț Elena-Mihaela, Grădinița cu P. P. ”Pui de lei”, Pitești	260
PĂRINȚI BUNI VERSUS PĂRINȚI INTELIGENȚI, prof. înv. primar Brumă Georgiana, Școala Gimnazială ”George Coșbuc”, Brăila	263
RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE, Manea Marina, Școala Gimnazială, comuna Baba Ana, loc. Baba Ana, jud. Prahova.....	267
ROLUL PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA COPIILOR, prof. înv. primar Constantin Georgeta, Liceul Teoretic ”Constantin Angelescu”, loc. Ianca, jud. Brăila.....	273

CUVÂNT-ÎNAINTE

Această revistă cuprinde exemple de bune practici cu privire la rolul major pe care îl are implicarea familiei în viața copiilor, participarea părinților la jocurile copilăriei și găsirea soluțiilor optime pentru îmbunătățirea relației dintre familie și școală, familie și copii.

Nu există copil căruia să nu-i placă să se joace. Pentru ei, joaca este ceva natural. Cu toate acestea, de multe ori se împotmolesc, nu mai găsesc ce anume să se joace, se plictisesc de jocurile și jucăriile pe care le au sau își doresc un partener de joacă.

Cu toate că pentru unii părinți este dificil să intre în lumea copiilor, este extrem de important să-i ghideze către jocurile copilăriei: Elasticul, Mima, Șotron, Castelul, Pititea etc, petrecând astfel timp de calitate cu copiii.

Acest concurs-simpozion urmărește stimularea activ-participativă a elevilor și cadrelor didactice la activități cultural-artistice în vederea dezvoltării creativității și expresiei artistice., dezvoltarea spiritului competitiv prin activități extracurriculare și colaborarea dintre cadre didactice și elevi, transferul de informații în cadrul activităților specifice.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII

prof. înv. primar Stanciu Nicoleta
prof. înv. primar Dumitriade Carmen
Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

Cele mai recente cercetări au arătat că succesul copiilor depinde într-o mare măsură de armonizarea demersurilor școlii cu cele pe care le face familia și de buna colaborare dintre educatori și părinți în vederea stabilirii unei continuități educative.

Tendențele actuale legislative care pun accentul pe descentralizare și mărirea gradului de libertate decizională a școlii readuc în centrul atenției și în actualitate discuția despre implicare părinților în viața școlii.

Există o serie de motive pentru care implicarea părinților în activități coordonate de școală este mai mult decât recomandată:

- Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare.
- Implicarea părinților duce la un comportament al copiilor în clasă mai bun.
- Un părinte poate influența decisiv atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația.
- Părinții ar trebui să rămână la fel de implicați în educația copiilor lor, pe toată perioada școlarității
- Exercițiile de lectură ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc considerabil abilitățile copilului și de aceea școlile caută în mod activ modalități pentru a-i implica pe părinți.
- Implicarea părinților ridică moralul profesorilor.

Implicarea părinților aduce beneficii atât pentru copii, cât și pentru părinți. Părinții vor avea o mai bună înțelegere a curriculum-ului și a activităților școlare și vor comunica mai bine cu copiii lor.

Modelul a ceea ce s-ar numi o școală prietenoasă cu părinții se regăsește în multe sisteme de învățământ din lume și a început să fie cât mai mult preluat în școlile din țara noastră. Într-o astfel de școală, relațiile cu familiile elevilor depășesc nivelul formal și oarecum firesc, creându-se și dezvoltându-se parteneriate active pe baza unor mecanisme, proceduri și tehnici funcționale.

Într-o școală prietenoasă: se derulează programe de educație a părinților care au în vedere depășirea unor modele culturale rigide și depășite promovate uneori de familie (desconsiderarea opiniei

copilului, autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată etc.) și responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care vizează libertatea de opțiuni, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, drepturile și responsabilitățile copilului etc.;

- părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la activitatea școlii și există o bună comunicare cu familiile elevilor; se vizează schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și sprijinirea familiilor aflate în situații dificile;

- se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează școala și se acceptă poziția acestora de „prieteni critici” — persoane de încredere, cointeresate în actul de educație, care, din dorința de a ajuta și a asigura succesul școlii, semnalează problemele existente, discrepanța dintre intenții și acțiuni, oferind astfel șansa unei analize cuprinzătoare și a unui proiect de dezvoltare realist;

- managementul activităților cu familiile elevilor are la bază împărtășirea de către tot personalul școlii a unei viziuni comune privind relația cu părinții, al cărei cuvânt-cheie este parteneriatul, cu toate conotațiile și dimensiunile sale;

- delegarea responsabilităților și lucrul în echipă, comunicarea eficientă și împărtășirea experiențelor de succes sunt modalități prin care, într-o școală, cadrele didactice reușesc să devină prietene cu părinții.

Forme de participare

Părinții pot fi implicați în viața școlii în diverse forme care variază după gradul de consultare și de participare la procesul decizional.

În foarte multe școli, participarea se oprește la nivelul organizării de întâlniri periodice (ședințe cu părinții, lectorate) în care părinții sunt doar informați în legătură cu anumite activități și realizări ale școlii.

În altele, gradul de implicare crește prin stabilirea și semnarea unor acorduri scrise, aplicarea de chestionare pentru a afla opiniile părinților în legătură cu modul în care funcționează școala. Cel mai important și dezirabil domeniu al participării părinților este însă consultarea lor la luarea unor decizii și nu doar anunțarea sau aprobarea formală a unor hotărâri luate deja de conducerea școlii. Acest lucru se face, de exemplu, prin participarea activă, și nu doar cu numele, în structurile de conducere ale școlii (de ex., Consiliul de administrație), înființarea în mod democratic a unui Consiliu reprezentativ al părinților funcțional și cu putere de decizie reală. Părinții ar trebui să participe la luarea deciziilor privind:

- bugetul
- activitățile extrașcolare
- organizarea evenimentelor școlare
- regulile și regulamentele
- probleme de sănătate și siguranță
- conducerea și organizarea școlii în general
- probleme de conduită și disciplină
- curriculum la decizia școlii etc.

Parteneriatul dintre școli și părinții elevilor poate fi un factor cu rol puternic dinamizator atât în dezvoltarea educației, cât și în evoluția comunităților și în revigorarea spiritului civic și comunitar.

Bibliografie:

Tîrcă A, Rădulescu, E.: O școală prietenoasă”, Editura Humanitas, Centrul Educația 2000+ , 2004

Rădulescu, E., Tîrcă, A.: Școala și comunitatea, Centrul Educația 2000+, Editura Humanitas, 2002

Anca Tîrcă, Mirela Mihăescu suport curs *Management Educațional*, seria *Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice elaborată în cadrul proiectului Inovație și performanță în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul urban*, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013, București 2011

<https://proform.snsr.ro/campanie-online/implicarea-parintilor-in-procesul-decizional-al-scolii>

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN EDUCAREA ȘCOLARULUI MIC

prof. înv. primar Paraschiv Mariana
Școala Gimnazială „Miron Costin”, Galați

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să li se explice calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim.

Părinții nu trebuie să rezolve temele copilului, ci doar să-l ajute, să-l îndrume prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă problemele copilului, desenează, scriu, îl îmbracă, îi pregătesc ghiozdanul pentru a doua zi, practic, fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfațat și, cu vârsta, va deveni leneș.

La fiecare sedință cu părinții, mi-am stabilit anumite teme pe care le-am considerat a fi importante pentru elevii mei. Am împărtășit din experiența mea, acumulată de-a lungul timpului, ca învățător și părinte. Le-am vorbit părinților despre sinceritate, corectitudine, afecțiune și respect, care trebuie să fie reciproc în relația cu copiii. Le-am vorbit despre comunicare, care este esențială în rezolvarea problemelor specifice vârstei copilăriei. Am insistat pe faptul că ei, părinții, sunt un model pentru copii și comportamentul în prezența acestora trebuie să fie unul adecvat. Înainte de a cere ceva, trebuie să ofere și mă refer aici, în mod deosebit, la comportament, atitudine, respect în viața de zi cu zi.

De la vorbe, am trecut la fapte. Am pus în discuție fapte concrete și am căutat împreună, învățător și părinți, soluții de rezolvare. Am apreciat faptul că a existat întotdeauna interes, din partea părinților, curiozitate și implicare, în limita posibilităților fiecăruia.

Mi-am dorit ca elevii mei să relaționeze bine între ei, să constituie un grup încheiat, știind că starea de bine este oferită și de modul cum relaționează fiecare elev cu cei din grup. Am stabilit împreună regulile clasei și am insistat ca aceste reguli să fie și respectate de toți cei din grup. Am întâmpinat greutatea, observând că deși știu cum e bine, nu au deprinderi formate în acest sens. Atunci am căutat cauza care a dus la o neconcordanță între ceea ce spun și ceea ce fac. Și așa am ajuns tot la părinți. Am constatat că nici părinții nu comunicau suficient între ei, deși cu mine, ca învățător, erau destul de

deschiși. Am vorbit despre acest lucru, explicând că prin exemplul lor, îi învață și pe copii să socializeze, să interacționeze cu cei din jur, să aibă un comportament respectuos.

Am propus diverse activități prin care am oferit posibilitatea părinților să se cunoască mai bine, i-am implicat în activitățile desfășurate în clasă și în afara clasei, cum ar fi vizite, plimbări în aer liber, serbări școlare.

Una dintre activitățile apreciate de părinti a fost excursia, unde s-au simțit bine alături de copii. Cu aceste ocazii, am avut activități atât pentru copii, cât și pentru părinți, uneori acestea fiind comune.

Am vizitat împreună, copii și părinti, obiectivele turistice întâlnite pe traseu. Ajunși la destinație, copiii au vizitat împrejurimile, însoțiti de învățător, observând schimbările din natură. Părinții au organizat o masă rotundă, având ca temă de discuție “Copilul meu”, fiecare împărțind din experiența sa în educarea copilului.

Am organizat și jocuri sportive, fotbalul fiind printre preferate, având în vedere faptul că trei sferturi din numărul elevilor erau băieți.

Însă activitatea cea mai apreciată a fost pregătirea cinei. Părinții au pregătit cina, iar elevii sub îndrumarea atentă a părinților au pregătit desertul, constituit dintr-o savuroasă salată de fructe.. Sarcina părinților era să-i îndrume pe copii, explicându-le cu răbdare etapele de lucru, cum să evite accidentele în timpul lucrului și cum să orneze salata astfel încât aceasta să aibă nu numai gust, dar și un aspect plăcut.

Voi atașa câteva imagini din timpul acestei activități, pe care eu am considerat-o reușită, părinții ridicându-se la nivelul așteptărilor mele.

„Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie ca părinții să fie plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile lor să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție, discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

DIVERSITATE CULTURALĂ ȘI ETNICĂ
PROIECT DE LECȚIE - EDUCAȚIE PENTRU DEZVOLTARE PERSONALĂ

prof. Vlad Carmen Valentina
prof. Gheonea Gabriela
Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

Se dau elevilor textele-suport (creație a cadrelor didactice), în vederea jocului de rol. Interpretarea poate fi susținută și în fața părinților, ca o lecție demonstrativă/ activitate interactivă:

SUA

Tata și Mama așază masa împreună, apoi se așază și ei pe scaune. Intră Fiica, salută respectuos:

Fiica: *Bună seara, dragii mei! Waw! Miroase excelent! Ce avem la cină?*

Mama: *Burgeri, legume, American pay și ca desert – înghețată.*

Tata: *Unde-i fratele tău, Jack?*

Fiica: *Ajunge imediat. Parchează mașina pe aleea din fața casei. N-ar trebui să-i ia prea mult timp...*

Se aude: Buf! Nino! Nino! (alarma unei mașini...)

Fiul (intră, îi face surorii sale cu ochiul și salută șmecherește): *Bună seara, babacii mei!*

Tata îl privește urât, vrea să se ridice spre el, dar mama îl ține de mână și îi face semn să se calmeze. Fiul se așază și el la masă. Se face liniște, toți mănâncă, dor băiatul mestecă zgomotos.

Tata: *Çi, te-ai hotărât? Îți continui studiile?*

Fiul: *Acum, nu. Mai întâi vreau să fac un turneu cu formația mea.*

Tata: *Çi din ce vei trăi, dacă nu aveți succes imediat? Sau mai încolo, când vei îmbătrâni și nu vei mai fi atât de chipeș? Te faci cântăreț printr-un club oarecare?*

Fiul: *Nu te privește!*

Tata: *Cât stai în casa mea, mă privește!* (Cei doi se ridică, devenind violenți în privire. Mama încearcă să îi calmeze, în timp ce Fiica mănâncă în continuare, liniștită.)

Fiul: *E o țară liberă! Curând voi fi major, fac ce vreau!*

Tata: *Ai dreptate! America e țara tuturor posibilităților. Fă ce vrei!*

CONGO, AFRICA

E o noapte senină. Jos, pe o rogojină, stă o familie. Mama le pune mereu în farfurii, în timp ce Tata mănâncă, în continuu, fără să bage pe nimeni în seamă.

Mama: *Nu irosiți apa! Am cărat-o cu greu, din celălalt sat!*

Tata: *Çi??? Fiică-ta nu te-a ajutat? Băiatul merge cu mine toată ziua, să ducem caprele la păscut. Este foarte greu să mai găsim câte ceva să le hrănim, în arșița asta!*

Fiul: *Tata are dreptate! Am fost cu caprele foarte departe azi, mult mai departe de satul alăturat, aproape de Muntele Sfânt, așa că nu vă mai plângeți!*

Tata: *Voi ce faceți toată ziua? Trebuie doar să cărați apă și să aveți grijă de bordeiul nostru!*

Fiul: *Sora mea nu zice nimic?*

Fiica (nu mai mănâncă, tace și stă tot timpul cu privirea în pământ)

Tata: *Tu ce-ai făcut toată ziua?*

Mama: *Las-o în pace! A fost la școală, are de învățat!*

Tata: *Ce școală? I-am spus să te ajute! Pierde vremea, în timp ce noi ne spetim muncind pentru ea. Ia uite, ce voinică e! Ce brațe are, numai bune de cărat apă!*

Mama: *Cât voi mai putea eu munci, ea va merge la școală!*

Tata: *Taci, femeie!*

Mama: *Nu tac! Fiica mea trebuie să ducă o viață mai bună ca a mea!*

GERMANIA

O familie ia cina, stau la masă, dar încă nu mănâncă. Tata se uită la ceas, ca și cum ar aștepta pe cineva. Intră Fiul, foarte elegant, foarte calm.

Fiul: *Guten Abend, Mutti! Guten Abend, Papa!*

Mama: *O, dragul meu, așază-te!*

Tata citește un ziar, are mustață, pare foarte sever, dar zâmbește, zărindu-și fiul.

Tata: *Unde este sora ta?*

Fiul: *În camera ei, se pregătește de cină. Va coborî imediat.*

Fiica (apare cu căști în urechi, cu telefonul în mână, este machiată strident. Are un tatuaj pe gât.)

Hallo, bătrânii mei! Çi tu arăți ca un bătrân! (îi spune fratelui său). Ce băgăm în noi în seara asta?

Mama: *Gerda, vorbește frumos! Asta-i apariție? Așa ieși tu pe stradă? Ne faci de rușine!*

Fiica: *Ramoliților! Așa e moda! Toate hainele mele sunt Bio, Eco – Style.*

Mama: *Bine, taci! Ia și mănâncă!*

Fiica: *Wurst? Iar Wurst? Çi-am spus de atâtea ori că nu mănânc carne. Vrei să mă omori?*

Tata: *Çi? Te-ai hotărât? Mergi la facultate, ca fratele tău?*

Fiica: *Doamne ferește! Mă faceți roboțel, ca pe el? M-am înscris ca voluntar, plec în Africa pentru un an, să aprovizionăm cu apă potabilă satele sărace.*

Tata: *Çi când te întorci, din ce vei trăi?*

Fiica: *Pentru asta ești tu! Să mă susții! De fapt, dai înapoi ceva planetei, că te hrănește!*

Tata: *Nu fi obraznică! Nu poți trăi din nimic, toată viața!*

Fiica: *Ba da! Mama Natură are grijă și de ăștia ca mine!*

Mama: *Cum, ca tine?*

Fiica: *Eco, Bio, cum vrei să-mi spui...*

INDIA

Se stă tot pe rogojină, toți mănâncă în tăcere. Se vede că sunt supărați. Tata se uită, din când în când, urât, la fiica sa. Fata începe să plângă, mai întâi încet, cu suspine, apoi din ce în ce mai tare, în hohote. Mama o mângâie încet pe spate și îi șoptește să tacă.

Tata: *Las-o în pace! Trebuie să înțeleagă!*

Fiul: *Așa e! Tata are dreptate! Trebuie să accepți!*

Fiica: *Niciodată! Nu mă puteți mărita așa, ca pe animale!*

Tata: *Îți bați joc de tradiția noastră? Eu sunt vinovat, că te-am dat la școala aia internațională, unde ți-au băgat numai prostii în cap!*

Fiica: *Vreau să plec la Londra, nu să mă mărit!*

Tata: *Çi ce faci la Londra, mă rog?*

Fiica: *Studiez!*

Tata: *Çi cine te susține?*

Mama: *Nu fi rău! Çtii foarte bine că a obținut o bursă. Çi, pe lângă asta, poate lucra...*

Tata: *Să lucreze??? O femeie din familia mea să lucreze??? Mă faceți de rușine!*

Fiul: *Nu se poate, mamă, comunitatea ne-ar exclude!*

Fiica: *Çi? Pentru voi, ce este mai important? Fericirea mea sau părerea comunității?*

Tata: *Tu ce crezi?...*

CLASA A VII-A

MODUL: Autocunoașterea și dezvoltarea personală

TEMA: Diversitate culturală și etnică

COMPETENȚE GENERALE ȘI COMPETENȚE SPECIFICE:

I. Dezvoltarea capacității de autocunoaștere și a atitudinii pozitive față de sine

I.2. dovedirea încrederii în sine, în situații diferite

II. Dezvoltarea abilităților de interrelaționare în contexte variate

II.1. explicarea importanței individuale și sociale în diferite contexte

II.2. utilizarea tehnicilor de comunicare eficientă, în contexte variate din punct de vedere social și cultural

III. Dezvoltarea abilităților de utilizare a informațiilor în vederea integrării socio-profesionale

III.1. analizarea factorilor favorizanți învățării eficiente

IV. Conștientizarea necesității stabilirii relației cu mediul social prin comportamente dezirabile

IV.1. respectarea normelor în viața grupurilor de apartenență

Desfasurarea lectiei

1. EXERCITIUL DE DEZGHET

- se lucrează individual

- sarcina de lucru: Așezați următoarele țări, în ordinea preferințelor voastre: Canada, Columbia, Anglia, Bulgaria, Vietnam.

2. ACTIVITATEA PROPRIU-ZISĂ

- se lucrează în echipe, de câte 5-6 elevi

- sarcina de lucru: studiu de caz: Se prezintă, prin joc de rol, 4 situații diferite. Sunt discuții familiale cu privire la continuarea studiilor, din societăți diferite: SUA, Germania, Congo și India.

- fiecare grupă va prezenta o continuare a unei povești, argumentând alegerea făcută.

3. FEED-BACK: Linia valorii.

- doamna dirigintă întinde o sfoară, de-a lungul clasei, plasându-se la mijloc. Într-un capăt al sforii se plasează, imaginar, țări bine dezvoltate, iar în celălalt capăt, țări mai puțin dezvoltate, cu un sistem educațional nu foarte bine pus la punct.

- elevii sunt rugați să se șeze, pe rând, spre capătul care cred ei că îi reprezintă, din punct de vedere al dezvoltării personale și al societății în care trăiesc și învață, argumentând alegerile.

- se vor trage concluziile aferente, în funcție de opțiunile elevilor.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR IN VIAȚA ELEVILOR

prof. înv. primar Mazalu Aurora
Școala Gimnazială Cazasu, Brăila

Mediul în care trăiește copilul

Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului este de preferat să aibă propria camera decorată după preferințele lui, luminoasă și spațioasă cu loc special pentru jucării, cu birou. Orice modificare se face în acest spațiu trebuie să i se ceară părerea copilului dacă este de acord cu schimbarea.

După vârsta de 4 ani copiilor trebuie să li se ceară părerea în situații diverse, să se ia în considerare părerile și propunerile acestora după ce vor fi analizate, să fie puse în practică preferințele copiilor și sfaturile lor. Acestea vor dezvolta la copii atât stima de sine, cât și responsabilitatea în luarea deciziilor.

Astfel îi arătăm că avem încredere în el și părerea lui este foarte importantă pentru părinți. Practic îl încadrăm în familie în felul acesta, îl punem pe aceeași treaptă cu noi și îi acordăm respectul cuvenit. Copilul simte că știe tot dar încă nu are experiența de a expune în cuvinte ceea ce știe.

Părinții trebuie să cunoască importanța practicării unui sport și alte activități extrașcolare cum ar fi: un club de carte, de științe, de mici magicieni... Este important să experimenteze cât mai multe activități, întrucât pasiunea poate apărea de oriunde.

În perioada 8-10 ani copilul vorbește adesea de ceea ce îl pasionează, doar că nu folosește termeni specifici, dar e datorită părinților să îi îndrume spre activitatea la care el se gândește cel mai mult.

Un citat poate inspira părinții și ghida pe drumul binelui: „VALORILE NU SUNT CA AUTOBUZELE. ELE NU DUC NICĂIERI CI DEFINESC CEEA CE EȘTI” Jennifer Cruise

Copiii vor prelua din valorile care îi călăuzesc pe părinții lor fără să coștientizeze și fără să reușească să își explice procesul. Într-o familie unul dintre părinți este dominator iar copilul va prelua mai mult de la acel părinte în detrimentul celuilalt.

VALORI SOCIALE

VALORI ce țin de o viață curată și onestă: Onestitate, Corectitudine, Respect, Onoare, Integritate, Compasiune, Bunătate, Empatie, Dragoste, Natură

VALORI ce țin de o viață aventuroasă și împlinită financiar: Oportunitate, Hotărâre, Eficiență, Competiție, Putere, Tarie, Ambitie, Control, Confort, Succes, Bogăție, Statut social

VALORI ce țin de o viață spirituală: Calm, Armonie, Familie, Munca în echipa, Echilibru, Simplitate, Flexibilitate, Înțelepciune, Smerenie

VALORI ce țin de o viață creativă: Voioșie, Curaj, Curiozitate, Frumusețe, Entuziasm, Contribuție, Inspirație, Energie, Acțiune.

Membrii familiei trebuie să identifice aceste valori și să aibă un plan al vieții care să ducă spre această împlinire dar să nu uităm și de valorile inoculate din copilărie fiecărui părinte.

Acum să creionăm o persoană echilibrată cu valori sociale sănătoase și cu o perspectivă de viață care duce la o împlinire.

VALORI IN ECHILIBRU Onestitate, Ambiție, Familie, Inspirație, Natură, Împlinire, Simplitate, Energie.

Un copil devenit adult cu aceste valori va fi corect cu celelalte persoane, cu grad de empatie ridicat rezultă o persoană împlinită din punct de vedere social, familist convins; persoană ambițioasă și perseverența în îndeplinirea obiectivelor din punct de vedere al muncii, gândește în termeni de acțiune deoarece are foarte multă energie...

EXERCITIU pentru părinți

- Raportat la clasificarea de mai sus, definește 5 valori care te caracterizează;
- Alege 5 valori care ți-ar placea să fie însușite de copilul tău;
- Compară cele 5 valori ale tale și ale copilului tău/copiilor;
- Roagă pe celălalt părinte să facă același lucru și observă care sunt valorile comune/din același spectru.

Răspunde la următoarele întrebări:

- Care sunt valorile pe care le dorești dobândite de copilul tău?
- De ce îți dorești ca al tău copil să dobândească aceste valori?
- Cum poți să dezvolti aceste valori copilului tău?

Prin acest exercițiu se vor descoperi valorile predominante iar părinții vor avea rolul de a echilibra spectrul valorilor. Familia reprezintă universul copilului. E locul în care dezvoltă legături cu ceilalți oameni, locul în care înțelege că este unic. În sânul familiei se scrie scenariul vieții pe care o va avea.

Lucrurile esențiale necesare în viață trebuie învățate în sânul familiei deoarece e locul în care copilul își exprimă emoțiile deschis; prin joacă și hârjoneala își învață organismul și cum să interacționeze cu ceilalți; învață cum să piardă prin jocuri în sânul familiei; învață să empatizeze cu ceilalți.

În familie dezvoltăm încrederea de sine hotărâtoare în toate planurile vieții. Odată ce ai încredere în tine ca individ începi să lucrezi la calitățile care reprezintă atingerea potențialului maxim individual.

Așadar orice familie își dorește un copil genial. Dar ce înseamnă genial? A fi genial înseamnă să îți descoperi sensul pe acest pământ și să faci ceva în beneficiul celorlalți; să celebrezi viața, să fii sincer în ceea ce faci tu, să respecti tot și să fii respectat pentru ceea ce ești.

Bibliografie,

Florian Colceag, Florin Alexandru – Copilul tău este un geniu!

PĂRINTELE – PARTENER ÎN EDUCAȚIA MICULUI ȘCOLAR

prof. învă. primar Stroe Iuliana
Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă”, Brăila

Secretul succesului școlar al micului elev este comunicarea dintre părinte și învățător. Cei doi adulți sunt direct interesați în dezvoltarea lui. De aceea este necesar ca învățătorul să facă front comun cu părintele și împreună să-l ajute pe copil **să-și asume** rolul de elev.

Cum poți ajuta părintele să cunoască nevoile școlare ale copilului său (sau modalități de implicare a părintelui în viața de școlar a propriului copil):

Invitarea părinților **să observe copiii la clasă**, pentru a înțelege mai bine cum se organizează învățarea și pentru a exemplifica ce anume se poate exersa acasă.

Fiecare copil are propria sa evoluție, propriul ritm de acomodare la regimul de elev. Când acești pași sunt mai lenți decât ne dorim noi, adulții implicați în acest proces (învățătorul și părintele), părintele este binevenit în clasă, în timpul orelor de curs, pentru a-și observa copilul și pentru a înțelege cum îl poate ajuta. Pentru unii copii, prezența părintelui în clasă este un factor de stres. Atunci explic prezența părintelui în clasă ca un ajutor oferit mie la diferite activități („mami vine azi să mă ajute la decupat, așezat picturile pe rastele” etc). Sunt și situații în care copilul nu stă în clasă decât în prezența părintelui (este factorul lui de siguranță într-o lume necunoscută). Această situație este prezentă la începutul școlarității, de cele mai multe ori.

Organizarea de **activități extrașcolare cu implicarea părinților**: vizite scurte de 2-3 ore, excursii de una-două zile, deplasări la concursuri etc.

Când ceri ajutorul părintelui să te însoțească într-o deplasare, de fapt îi dai prilejul să-și urmărească propriul copil: dacă stă în rând, dacă ascultă indicațiile doamnei învățătoare, dacă merge, respectând ritmul celui din față pentru a nu-l călca. Aceste reguli de comportare într-un colectiv sunt respectate pentru a asigura siguranța întregului grup, iar copiii este important să și le însușească și să și le asume de mici. Cu cât astfel de ieșiri sunt mai dese, cu atât colectivul se sudează și funcționează ca un tot. Cei mici ajung să se cunoască foarte bine, să se respecte unii pe alții, să se ajute.

Participarea la **lecții altfel, cu implicare directă**, nu doar ca observator.

Cu ocazia zilei de 8 Martie, mămicile elevilor din clasă au fost invitate la o lecție de educație civică altfel. Fiecare copil, în săptămâna dedicată mămicilor, a scris o scrisoare la finalul căreia s-a semnat

neutru: fiul tău/fiica ta. Scrisoarea a fost rulată, legată și frumos așezată într-o pălărie veselă, împreună cu celelalte scrisori.

În ziua cu pricina, fiecare mamă a extras din pălărie o scrisoare, la întâmplare, pe care a citit-o în fața publicului format din copii și mămici. Mămica prezentată în scrisoare trebuia să se recunoască din descrierea fiului/ fiicei. Momentul culmina cu îmbrățișarea celor doi (mama/fiu, fiică). Emoțiile au fost intens trăite atât de cititoare, cât și de mămica vizată de scrisoare, iar cel mai mult de copilul care aștepta reacția mamei sale: „Aceasta e scrisoarea fiului meu/fiicei mele!”.

Astfel de activități ating sufletele părinților și, deopotrivă pe ale copiilor. Stima de sine este la cote ridicate atât în rândul părinților cât și al copiilor. Toți sunt importanți și apreciați.

Când acasă se vorbește în termeni apreciativi despre doamna învățătoare, copilul o va iubi și o va stima și va face tot ce-i cere „doamna”. Iar astfel de activități le oferă părinților posibilitatea să cunoască

„pe doamna” și în alte situații, să-și vadă copiii nu doar la lecții, ci în situații de viață care îi construiesc puțin câte puțin.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIATA ELEVILOR SI PROCESUL DECIZIONAL AL ȘCOLII

prof. înv. primar Chirilă Silvia
Școala Gimnazială „Radu Tudoran”, Brăila
prof. înv. primar și preșcolar Chirilă Ana-Maria
Grădinița cu Program Prelungit nr.11, Brăila

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ziua în care copiii merg la școală constituie pentru părinți momentul în care ei trec de la statutul de primi educatori, familia fiind prima școală a copiilor, la cel de parteneri ai școlii. Aceasta nu înseamnă că rolul părinților în educația copiilor s-a încheiat, ci doar că începe o nouă etapă în care părintele împarte acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii. Părinții continuă educația copiilor în familie, dar odată cu începerea școlii apare nevoia de colaborare cu aceasta, chiar de implicare activă în cadrul ei.

Atunci când cele două medii educaționale, școala și familia, se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delincvenței juvenile.

În Raportul asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene (Macbeth, Al., 1984) se menționează patru motive pentru care școala și familia trebuie să facă eforturi comune să coopereze în procedeul de educație al copiilor:

1. Părinții sunt responsabili din punct de vedere juridic de educația copiilor lor;
2. Învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte din aceasta având loc în afara școlii;
3. Cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivației pentru învățare, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi influențate datorită dialogului cu școala;
4. Grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze modul în care este administrată școala.

Pentru părinți, colaborarea cu școala le aduce avantajul de a fi informați, de a avea sub control educația propriului copil și nu în ultimul rând, de a primi sprijin pentru a deveni un părinte mai bun – cea mai provocatoare meserie din lume. De asemenea, s-a constatat că în marea majoritate a țărilor care performează din punctul de vedere al educației, asociațiile de părinți au un cuvânt greu de spus în ceea ce privește deciziile care se iau la nivelul școlii.

Într-o țară în care nu există o cultură a participării în general, gradul scăzut de implicare a părinților a fost și este și în prezent o problemă pentru școala românească. Studiile realizate în acest domeniu au identificat că principalele obstacole derivă din existența unor idei divergente privind responsabilitatea părților în educația copiilor, influența mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, sprijinul acordat de părinți, limitele participării la luarea deciziilor.

De asemenea, anumite comportamente întâlnite la părinți, profesori sau manageri sau lipsa timpului și a resurselor materiale necesare pot menține gradul de participare la un nivel redus.

În foarte multe cazuri:

- părinții nu sunt interesați să participe la activitățile școlare;

părinții nu au timp să se informeze despre problemele școlii;

părinții nu știu cum să comunice cu profesorii;

Modelul a ceea ce s-ar numi o școală prietenoasă cu părinții se regăsește în multe sisteme de învățământ din lume. Într-o astfel de școală relațiile cu familiile elevilor depășesc nivelul formal și oarecum firesc, creându-se și dezvoltându-se parteneriate active pe baza unor mecanisme, proceduri și tehnici funcționale.

Într-o școală prietenoasă:

se derulează programe de educație a părinților care au în vedere depășirea unor modele culturale rigide și depășite promovate uneori de familie (desconsiderarea opiniei copilului, autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată etc.) și responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care vizează libertatea de opțiune, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, drepturile și responsabilitățile copilului etc.;

părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la activitatea școlii și există o bună comunicare cu familiile elevilor; se vizează schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și sprijinirea familiilor aflate în situații dificile;

se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează școala și se acceptă poziția acestora de „prieteni critici” — persoane de încredere, cointeresate în actul de educație, care, din dorința de a ajuta și a asigura succesul școlii, semnalează problemele existente, discrepanța dintre intenții și acțiuni, oferind astfel șansa unei analize cuprinzătoare și a unui proiect de dezvoltare realist;

managementul activităților cu familiile elevilor are la bază împărtășirea de către tot personalul școlii a unei viziuni comune privind relația cu părinții, al cărei cuvânt-cheie este parteneriatul, cu toate conotațiile și dimensiunile sale;

delegarea responsabilităților și lucrul în echipă, comunicarea eficientă și împărtășirea experiențelor de succes sunt modalități prin care, într-o școală, cadrele didactice reușesc să devină prietene cu părinții.

Informarea părinților

Părinții își încredințează copilul școlii spre îngrijire și ca urmare, au dreptul să știe ce s-a planificat pentru educația acestuia și ce se întâmplă în instituția respectivă.

În prezent, în cele mai multe instituții de învățământ, politicile și problemele școlii nu sunt suficient explicate părinților, iar informația scrisă transmisă către familii este insuficientă și nu joacă rolul major pe care ar trebui să îl aibă în comunicarea cu părinții.

Părinții trebuie informați în legătură cu:

- documentele programatice ale școlii (misiune, politici, curriculum, reguli etc.)
- ce se întâmplă în școală (activități, evenimente, succese, schimbări etc.)
- progresul copiilor lor (din punct de vedere academic și în ceea ce privește dezvoltarea personală)

Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener ;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea tinerilor pentru a deveni personalități multilaterale dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale. În cadrul acestei colaborări, rolul conducător îl are școala..

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor.

În cadrul convorbirii pe care o va purta cu părinții, profesorul, învățătorul, trebuie să dovedească mult calm. E necesar să găsească argumente potrivite și temeinice și să-i convingă pe părinți de utilitatea lor, dar să nu renunțe la obiectivitate și sinceritate în abordarea problemelor. Consultarea catalogului, informațiile cerute de la profesorii clasei și propriile informații îl vor ajuta pe diriginte sau învățător, să ofere un tablou clar asupra situației elevului.

În discuțiile avute cu părinții e bine să fie prezentate mai întâi aspectele pozitive din activitate, succesele elevului sau schimbările laudabile din comportamentul acestuia. Vor fi menționate apoi obiectele de învățământ la care elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în activitatea sa la clasă sau ce abateri disciplinare manifestă. Se va discuta cauza acestor neajunsuri și împreună cu familia, se vor găsi măsurile necesare pentru îndreptarea elevului.

Consultațiile cu părinții elevilor își vor atinge scopul dacă familia devine un colaborator activ și conștient al școlii, dacă se ajunge la stabilirea unui sistem unitar de măsuri pentru îndrumarea elevului, dacă părinții sunt convinși și hotărâți să urmeze sfaturile cadrelor didactice.

Spre a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să se informeze despre rezultatele muncii și despre comportarea lor în școală. Părinții trebuie să țină permanent legătura cu școala, dar mai ales atunci când apar primele note slabe sau se observă modificări în comportamentul copilului. Măsurile de îndreptare luate din timp, când carențele sunt mici, dau rezultate bune.

O altă formă de colaborare sunt ședințele cu părinții, ședințe care sunt un prilej de comunicare între școala și familie. Principala menire a ședințelor cu părinții este informarea pedagogică. Părinții vor primi informații pedagogice cu privire la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, despre particularitățile de vârstă ale acestora, despre educația lor estetică, pregătirea temelor, petrecerea timpului liber.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor are la bază câteva principii esențiale:

- Părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt un element cheie în educația propriilor copii.
- Elementul principal este copilul și realizările sale.
- Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.

Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație. Este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt

chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și integrarea în viața socială, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie :

Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997 , pg. 17-21;

Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992, pg. 19-35.

Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974, pg 13-29;

Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992,pg. 32-41;

*** - „ Tribuna învățământului”, 2000.

AUTORITATE ȘI PRIETENIE ÎN RELAȚIA PĂRINTE – COPIL

prof. înv. primar Corbu Gabriela
Școala Gimnazială Tichilești, Brăila

A fi autoritar nu înseamnă a te impune prin forță fizică sau pedeapsă, nu presupune a instaura teama, ci a reuși să te impui prin respect și admirație.

Dorim ca cei mici să ne asculte, să respecte anumite reguli, dar oare câți dintre noi ținem cont de faptul că disciplina nu este totul și că, în egală măsură, o relație caldă cu copiii contează pentru dezvoltarea lor ulterioară?

Cuvântul “autoritate” provine din latinescul “autoritas” și înseamnă putere, dreptul de a da dispoziții, de a impune cuiva ascultare în virtutea unei calități sau a unei împuterniciri. De asemenea, înseamnă însă și ascendent, influență care rezultă din stimă și admirație.

Autoritatea față de copil este o calitate care se câștigă și care poate fi menținută, slăbită, întărită sau chiar pierdută, dar nu impusă; ea decurge din calitatea de părinte, dar nu se realizează în mod automat.

M-am oprit asupra acestui subiect deoarece în activitatea pe care o exercit de peste 20 ani, dar ca și părinte în ultimii 14 ani, nu de puține ori m-am confruntat cu situații în care am fost nevoită să aplanez conflicte dintre copii, să impun anumite reguli, să restabilesc ordinea, să mă fac ascultată, să imi impun autoritatea se cadru didactic și părinte.

Primul impuls, ca adult, atunci când vezi că cei mici „depășesc măsura” este să ridici tonul, iar gândurile fug către copilărie și te auzi spunând: „Dacă eu făceam așa când eram mic, mă puneam eu tata la punct!”, amintindu-ți instantaneu că „bătaia e ruptă din Rai” și că „unde dă părintele crește”. Dar oare asta înseamnă cu adevărat a fi autoritar? Este aceasta modalitatea de a construi o relație solidă între tine ca părinte și copilul tău care în timp va deveni adolescent, apoi tânăr și la un moment dat, părinte la rândul său?

Cu siguranță ne amintim cu mult mai multă plăcere de clipele în care mama sau tata ne strâneau la piept și cu răbdare ne explicau că ceea ce am făcut este greșit „pentru că...”, decât clipele în care „ești pedepsit pentru că așa vreau eu”, făcându-te să îți dorești să crești și tu odată mare ca să faci ce vrei.

Specialiștii spun că „părinții care au o relație bună cu copiii nu simt nevoia de a fi severi, pentru că nu este necesar să-și impună autoritatea prin forță”. Din păcate, mulți dintre părinți recurg la „împuternicirea” dată de statutul de adult atunci când relația devine problematică și nu găsesc altă modalitate de a se impune decât afirmându-și puterea.

Consecințele acestui lucru sunt regulile rigide pe care ei le consideră bune, însă fără a explica și copilului de ce acestea sunt necesare, severitatea părintelui conducând copilul la frustrări. Prea multă severitate în educația celor mici le poate fura încrederea în sine și îi poate transforma în copii inhibați, complexați sau cu tulburări de comportament. Se ajunge la astfel de probleme din nevoia de siguranță afectivă care, în astfel de cazuri, nu este pe deplin satisfăcută.

Dacă sunt criticați des, dacă sunt corecțați mereu și dacă sunt pedepsiți în mod constant chiar și pentru greșeli minore, copiii încep să pună la îndoială afecțiunea părinților și nu au certitudinea că, la nevoie, vor primi din partea acestora simpatie, înțelegere și ajutor.

Încet, încet, copiii „ținuți prea din scurt” ajung să perceapă severitatea ca pe o presiune constantă de care nu se pot elibera.

Specialiștii spun că, pentru a supraviețui acestui tip de presiune, adesea cei mici ajung să-și elibereze frustrările prin izbucniri necontrolate, prin reacții violente și agresivitate față de colegi. Cel mai des, aceste izbucniri violente sunt, la rândul lor, pedepsite și criticate de părinții severi, ajungându-se astfel la un cerc vicios în care tensiunea devine din ce în ce mai mare, iar actele de violență pe care copiii le săvârșesc se înmulțesc, în ciuda pedepselor.

În mod normal, spun specialiștii, agresivitatea acestor copii ar putea fi soluționată dacă părinții le-ar reda confortul afectiv, iar aceștia s-ar simți înțeleși, iertați și apreciați de familie.

La polul opus copiilor care își eliberează din frustrarea acumulată prin comportament agresiv sunt cei care interiorizează tensiunea, devenind anxioși și triști.

Psihologii spun că depresia la copil, care constă în apatie, lipsa poftei de mâncare și tristețe nejustificată, poate avea drept sursă severitatea părinților.

Una dintre frazele des auzite în ultimul timp este: „Și-a pierdut autoritatea în fața copilului!”.

Oare aceasta înseamnă că tatăl sau mama și-a pierdut dreptul de a impune copilului său ascultare în virtutea calității sale de părinte? Cred că mai aproape de adevăr este faptul că părintele nu mai dispune în fața copilului său de acel ascendent, de acea admirație și respect de care ar trebui să se bucure și care i-ar asigura autoritatea.

Educarea este o funcție specific socială și presupune influențarea continuă a copilului într-o anumită direcție, influențare care se desfășoară mai mult sau mai puțin organizat, conștient sau voit. În acțiunea educativă se întâlnesc situații diverse, apar neajunsuri din cauza comodității, neglijenței, încăpățânării copilului, situații în care acesta e pus să facă și lucruri care nu-i sunt pe plac și cu care trebuie să se obișnuiască de mic. Uneori el vrea să facă acțiuni pentru care încă nu este pregătit sau care nu se potrivesc vârstei lui. În aceste situații este necesară intervenția adulților, este deci nevoie de autoritatea părintelui pentru a-l convinge pe copil să facă ceea ce trebuie, chiar dacă nu-i convine și a-l opri să facă lucruri neindicate, nepotrivite sau chiar periculoase pentru el.

Astfel, autoritatea părintească se manifestă prin interzicerea unor acțiuni sau prin impunerea altora. Însă ea acționează asupra puterii de discernământ a copilului, cultivându-i voința, capacitatea de a respecta anumite principii și norme de viață.

Copilul își respectă părintele nu pentru că acesta “deține puterile“, ci pentru că îl convinge “evidența adevărurilor lui“. Cum ar putea un părinte să aibă certitudinea că întredicțiile sau îndemnurile sale vor fi respectate de copil, mai ales în situația în care acesta se va afla singur în fața cerințelor vieții?

Ce calități ar trebui să întrunească un părinte pentru a se putea bucura de autoritate în fața copiilor? Cum poate obține și păstra autoritatea necesară?

Unele cărți de specialitate spun că trebuie “să fii prietenul copilului tău, căci altfel nu vei putea pătrunde adânc în sufletul său, nu vei afla la vreme ce îl frământă, nu vei putea lua la momentul potrivit măsurile corespunzătoare“.

Bernard Shaw spunea: “Prietenul cel mai bun este și dușmanul tău cel mai vajnic, este omul care te ține treaz, fiindcă nu-ți iartă greșelile și te ajută continuu să te îndrești”. Prietenia adevărată presupune încredere nelimitată. Cu prietenul te sfătuiești, lui îi încredințezi toate neliniștile și preocupările tale intime. Sub acest aspect prietenia dintre părinți și copii poate fi acceptată. Prieten îți poate fi doar omul pe care îl prețuiești și îl stimezi, iar între părinte și copil trebuie neapărat să existe asemenea raporturi. Și nu numai de la copii către părinți, dar și invers.

Prietenia dintre adult și copil are câteva caracteristici, diferite de cele care sunt proprii prietenilor dintre persoane de vârste apropiate, particularități impuse de însuși scopul relațiilor dintre educator și educat, dintre părinte și copil, de diferența care există între experiența de viață, preocupările și achizițiile morale și intelectuale ale acestora.

Atitudinea părintelui (educatorului), ceea ce prezintă el copilului, modul în care argumentează și justifică orice act al său trebuie să fie în concordanță cu stadiul de dezvoltare la care se află copilul, cu particularitățile vârstei și personalității sale.

Se spune că un prieten are autoritate asupra celuilalt, autoritate ce rezultă din prețuirea și stima, din încrederea pe care și-o acordă cei doi. Cam același lucru se întâmplă și când este vorba de părinți și copii.

Fiind prieten cu copilul tău, nu există pericolul să îți pierzi autoritatea în fața lui, ci dimpotrivă, ea poate să crească - dacă înțelegi cum trebuie prietenia cu copilul, limitele între care ea se poate manifesta, direcția în care poate evolua.

Încrederea joacă un rol decisiv într-o relație de prietenie. Această teorie este susținută din cele mai vechi timpuri, fiind întâlnită și în lucrarea pedagogului iluminist J. J. Rousseau - „Emil sau despre educație” - unde insistă pe ideea că adultul, educatorul să fie apropiat de cel asupra căruia se răsfrânge actul de educație, copilul: „...guvernatorul unui copil trebuie să fie tânăr și chiar atât de tânăr pe cât poate fi un om înțelept. Aș vrea, dacă ar fi posibil, să fie el însuși copil, să fie tovarășul elevului său și să-i dobândească încrederea”.

Ca părinte trebuie să reușești încă de la o vârstă foarte fragedă să îți apropii copilul, să îi devii prieten. Pentru aceasta este important ca să petreci mult timp împreună cu el, să nu îl pedepsești pe nedrept, ci să îi explici cu calm greșeala comisă și necesitatea pedepsei care i se cuvine. De asemenea să ai puterea de a recunoaște în fața lui atunci când tu însuși, ca adult, greșești și de a-i arăta că și asupra ta se răsfrâng anumite consecințe.

Din păcate, în practică nu întotdeauna prietenia cu copilul rămâne la sensuri care întăresc autoritatea educatorului și care asigură dezvoltarea armonioasă a personalității în formare.

Există și prietenii prost înțelese între părinte și copil. Nu puține sunt cazurile în care unul dintre părinți „dărâmă” autoritatea celuilalt, sub falsa impresie a prieteniei. Ascunzându-i partenerului „mica șotie” a copilului, ajungând uneori chiar să mintă, nu doar să omită, pentru a acoperi „prostioarele”, acesta își periclitează grav chiar propria autoritate în fața copilului pentru mai târziu.

Tot de prietenie rău înțeleasă este vorba și când părinții înțeleg să discute cu „micii lor prieteni” tot felul de probleme. Gama unor astfel de discuții este foarte largă, începând de la părerile nu tocmai corecte despre rude, vecini, colegi, șefi, continuând cu aprecieri hazardate la adresa școlii, a educatoarei, învățătorului etc.

Foarte grav este atunci când părinții degradează prietenia cu copiii prin confidențe făcute fără nici un discernământ, printr-o așa numită colegialitate împinsă uneori până la complicitatea la

„strengării”, unele chiar deocheate, prin lipsa totală de exigență și de principialitate în judecarea unor situații. Asemenea „prieteni” îi compromit pe părinți, anulându-le orice prestigiu și autoritate.

Este bine ca părinții să reflecteze asupra relațiilor cu copiii lor. Aproximarea dintre părinte și copil servește operei educative, dar numai dacă prietenia cu copilul este înțeleasă just, în toate implicațiile ei, și astfel manifestată încât să ducă la întărirea autorității educatorului și nu la anularea acesteia.

Trebuie așadar, ca adult, să încercăm a găsi un echilibru între răbdare, calm, bunăvoință, înțelegere, bunătate, stimă față de copil, dar și exigență, intoleranță și obiectivitate în aprecierea faptelor și manifestărilor lui.

„A fi prieten” cu copilul tău nu presupune să îi permiți să facă orice. Cel mai adesea, autoritatea educatorilor de acasă - părinți, bunici, mătuși - este raportată la modul de a concepe ei înșiși bunătatea, apropierea și cum și-o manifestă.

Spre exemplu, în majoritatea cazurilor, bunicii sunt buni și totuși nimeni nu-i ascultă. Ei satisfac toate gusturile nepoților, le rabdă toate mofiturile și năzdrăvăniile, renunță la orice pentru cei mici, iar aceștia, în cele mai multe cazuri, nu-i ascultă, nu-i respectă, nu le sunt recunoscători. Autoritatea multor bunici dispare tocmai datorită acestei bunătăți pline de îngăduință și renunțare, dar lipsită de exigență și fermitate. Nepoții nu văd acestea și cred că așa trebuie să fie, iar când se măresc îi consideră pe bunici „depășii” de evenimente, făcând parte din alte generații, nu le cer părerea, iar atunci când spun ceva nu sunt luați în seamă, deoarece sunt „rămași în urmă”.

Același lucru se întâmplă și cu părinții care nu știu să îmbine bunătatea cu exigența. Bunătatea părinților poate fi manifestată în diferite moduri. Spre exemplu, când copilul a comis o greșală și o recunoaște, ba chiar o regretă, părintele îl poate ierta; sau când copilul are nevoie de ajutor, iar părintele, mereu atent la ce se petrece cu el, îi acordă ajutorul fără ezitare și la timp; sau atunci când copilul are nevoie de un sfat, iar părintele își găsește timp să discute cu el, să îl îndrume.

Bunătatea poate avea și efecte negative, dacă este înțeleasă greșit, dacă părintele nu știe măsura și limitele între care și-o poate manifesta. De exemplu, unii părinți invocă „imposibilitatea” de a-l refuza pe copil când acesta insistă să fie lăsat la televizor peste o anumită oră sau îngăduie o comportare necivilizată neluând atitudine.

Manifestările izvorâte din bunătate și din dragoste pentru copii trebuie dozate cu grijă în funcție de particularitățile fiecărui copil și de situația concretă în cauză. Din comportarea părinților, copilul trebuie să înțeleagă că bunătatea nu exclude principialitatea, exigența și posibilitatea de a fi tras serios la răspundere pentru faptele sale. Numai așa bunătatea se conjugă cu autoritatea.

Este vital așadar, să manifestăm o autoritate echilibrată în relația cu copilul; să găsim acel echilibru necesar între bunătate, încredere, prietenie și exigență care să ducă la formarea unei personalități armonioase.

Bibliografie:

Borca, I., Ana, Cîrnu, Gh., Ion, 1975, „Autoritate și ... autoritate”, Editura Didactică și

Pedagogică, București;

Rousseau, Jean, Jack, 1973 „Emil sau despre educație”, Editura Didactică și

Pedagogică, București;

Vrăsmaș, Ecaterina, 1999, „Educația copilului preșcolar”, Editura Pro Humanitate, București.

XXX, 2009, „Revista Învățământul primar”, nr. 1-2/2009, Ministerul Educației, Cercetării și Inovației.

SERBARE DE 8 MARTIE – ZIUA MAMEI

prof. înv. primar, Ciobotaru Alina Iuliana,
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Brăila

Prez 1: Este astăzi ziua-n care

Pe mame le sărbătorim

Și dorința noastră mare

Este să le mulțumim.

Pentru dragostea cu care

Mama ne-ocrotește

Pentru marea ei răbdare

Pentru cum ne crește.

Flori ar trebui aduse,

Brațe-ntregi de daruri,

Iar noi cu iubiri nespuse

Să le-aducem lauri.

Nimic nu cere de la noi,

Ci doar să învățăm.

Vrea oameni mari să fim

Pe culmi să ne-nălțăm.

Bunicul : „ Vă salut, dragii bunicului. Iaca am venit la voi să vă spun la locul potrivit câte o învățătură din comoara de gânduri a poporului român. Despre învățătură, iată ce scrie aici:

1. Cine are carte, are parte!
2. Cine știe carte, are patru ochi!
3. Învățătura e o comoară

Ce nimeni nu ți-o poate lua,

Îi vei spori comoara rară

Cu cât înveți mai mult din ea!

Școlarița

Fata a-nvățat să scrie

Face gărgărițe mici

Gâze negre pe hârtie

Și bondari și licurici

Ce îi joacă dinainte,

Și pe-alocuri, mai mărunte

Rândurile în cuvinte.

Pune virgule și puncte.

Iar ca semn.....particular

Ce arată foarte clar

Că fetița e la școală,

Și-a mai pus (cam zăbăuc!)

Un punct mare ...pe năsuc.

A.B.C

Alfabetul este bun

A – e absență pentru el și nemotivată

Că ne-nvață toate.

B – bomboană caramel

A - e apa cu săpun

C – e ciocolată.

B – e bunătate.

F – fondante-ar însemna.

M- e muncă, Z – e zel,

Și așa ce va urma:

V- e voioșie

S – sunt savarine.

Alfabetul doar Gigel

În altfel îl știe:

De la A până la Zet

Pentru el se știe

E întregul alfabet

O cofetărie.

C: „Flori pentru mama”

Prezentator 2 :

Ce mai vrea mămica oare

Să fac eu să-i fiu pe plac?

Să ascult pe-nvățătoare,

Cu colegii să mă-mpac.

Dar mămica mea îmi spune

Că i-ar place tare mult,

Și mă roagă ca anume,

Să muncesc și s-o ascult.

Cine nu muncește-n viață

Este vai de capul său!

N-are niciun cap de ață

Și trăiește foarte rău!

Bunicul: - Păi, dacă ne gândim la muncă, apoi e bine să știm că dacă omul nu era nevoit să-și caute mâncarea, îmbrăcămintea și nu era nevoit să se apere de frig și de dușmani, nu era cel care este astăzi.

1. Omul muncitor, de pâine nu duce dor!
2. Munca lungeste viața, iar lenea o scurtează!
3. Lenea e la om, ca rugina la fier!

De fapt, ați observat că leneșii sunt murdari, au lucrurile jerpelite și abia-și târâie picioarele.

Prezentator 3:

Mamei mele i-ar mai place,

Să știu să mă port

Orice-aș zice, orice-aș face

Eu așa socot!

Să salut pe toți vecinii

Chiar pe frații mei

Și atent și cu străinii,

Mamă-așa mă vrei?

Și eu și voi sunteți școlariș
Știți ca și mine,
Să ne purtăm și mici și mari
Cum se cuvine.

C: „Astăzi este ziua mamei”

Bunicul: Ia uitați ce scrie aici despre comportament....

Așa...va să zică ... 1. Vorba dulce, mult aduce!

2. Politețea este o monedă care îmbogățește nu pe cel ce-o primește, ci pe cel ce-o cheltuiește!

Obiceiuri bune

Soarele cât e de soare,

Obiceiuri bune are,

Când în zori și-arată fața

Zice: „Bună dimineața!”

Pomii încă-s somnoroși,

Dar răspund politicoși,

Plini de roua sclipitoare:

„Bună dimineața, Soare!”

Obosit de colindat

Soarele nu s-a culcat,

Înainte să apună

Dânsul zice: „Noapte bună!”

Când trec norii din greșeală

Peste-a soarelui beteală

Spun:”Să ne scuzați, vă rog!”

Și-o iau repede din loc.

Iar atunci când ploaia caldă

Brazda semănată scaldă,

Grâul după câte știm,

Zice ploii „Mulțumim!”

Iar când noaptea s-a lăsat

Peste câmp în lung și-n lat,

Iarba murmură ușor:

„Noapte bună tuturor!”

Prezentator 4: Mamă dragă, eu țin minte

Și prea bine știu,

Te rugai cu vorbe sfinte

Sănătos să fiu!

Mă vegheai în timpul nopții

Când eram răcit,

Te-ngrijeai s-avem cu toții,

Un trai fericit.

Vrei din tot ce e pe lume

Să fim sănătoși

Sănătatea spui, anume,

Ne face frumoși.

C: „Vine primăvara!”

„Vestitorii primăverii”

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE

prof. înv. primar Lazăr Mădălina
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Brăila

În societatea de astăzi, copilul este asaltat de influențele exercitate de o multitudine de factori formali, nonformali și informali: școală, familie, cluburi ale copiilor, bibliotecă, biserică, internet, radio, televizor, presa scrisă, diverse organizații ale copiilor. Dintre toți aceștia, familia și școala sunt agenții educativi care au o influență semnificativă asupra formării și dezvoltării personalității copilului.

Mult timp însă, rolurile celor doi agenți educativi au fost separate, școlii revenindu-i sarcina instrucției, iar familiei pe cea a educației. În realitatea zilelor noastre, școala și familia trebuie să colaboreze, să se sprijine una pe cealaltă făcând loc unei relații deschise bazată pe încredere și respect reciproc, având în centru grija față de elev.

Este adevărat însă faptul că părinților le revine rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral. Școala ca instituție de educație, are rolul de a crea condițiile favorabile pentru elevi pentru a facilita integrarea acestora socială, spirituală și economică. Cu alte cuvinte, școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin stimularea elevilor în ceea ce privește aptitudinile, atitudinile și trăsăturile lor de personalitate.

Pentru o relație optimă de colaborare a școlii cu părinții pot fi utilizate o multitudine de forme și metode de colaborare. Pentru găsirea unor soluții la problemele educative ale familiei, părintele trebuie văzut ca un colaborator, ca un partener care se implică activ în aceste forme de intervenție socio-educatională. Stabilirea și menținerea unui parteneriat între școală și familie depinde însă de asumarea responsabilităților de către toți acești „actorii” educaționali.

Modalitățile de colaborare școală-cadru didactic- familie sunt :

- *ședințele cu părinții*

Prin intermediul acestor ședințe se oferă părinților posibilitatea de a cunoaște cadrele didactice dar și ocazia de a se cunoaște între ei. Tot în cadrul acestor ședințe se mai discută aspecte ale programului școlar, diverse probleme întâmpinate de ambele părți precum și progresele /regresele copiilor. Ședințele cu părinții pot fi planificate la un interval de o lună de zile. Probleme discutate aici au un caracter general, adică vor fi discutate și rezolvate fără a face individualizări sau referiri concrete către părintele copilului avut în discuție. La sfârșitul fiecărei ședințe se va încheia câte un proces verbal semnat de către profesor și de către părinții prezenți, în care se vor fi prezentat succint probleme dezbătute și soluțiile alese.

- *lectoratele cu părinții*

Aceste lectorate cu părinții pot avea un număr egal cu numărul de module școlare.. Ele vor avea diverse teme, ca de exemplu:

- importanța cunoașterii personalității propriului copil: „Părinții-prietenii propriilor copii”;
- metode și tehnici prin care își pot ajuta copilul la lecții: „Cum ajutăm copiii la teme pentru acasă”;

- aprecierea corectă a comportamentelor copiilor: „Ambianța familială și efectul ei asupra comportamentului copilului”;

- soluții pentru limitarea și/sau rezolvarea comportamentelor negative: „Cum să procedez în educarea copilului ?”

▪ *consultații individuale*

Convorbirile față în față cadru didactic-părinte oferă prilejul abordării individualizate a problemelor pe care le întâmpină copilul sau părintele și găsirea împreună a soluțiilor de rezolvare. De asemenea, în cadrul acestor discuții părinții se simt mai liberi în a furniza informații mai personale pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația și instrucția copilului. Consultațiile individuale este preferabil să aibă loc în fiecare săptămână, timp de o ora, ele fiind consemnate și în condică.

▪ *consiliere psihopedagogică*

Se apelează de obicei la servicii de consiliere psihopedagogică atunci când se dorește rezolvarea unor situații problemă apărute la copii, care nu pot fi rezolvate de către cadrul didactic. De obicei, această consiliere este făcută de un psiholog specializat. Cadrul didactic sesizează problema în comportamentul elevului, o aduce la cunoștința părinților și, cu acordul acestora, se ia legătura cu psihologul școlii sau cu profesorul de sprijin. Acesta lucrează individual cu acel copil încercând să rezolve sau să amelioreze probleme apărute. Psihologul și cadrul didactic de la clasă țin legătura permanent, unindu-și eforturile pentru reușita acțiunilor întreprinse în favoarea elevului.

▪ *participarea părinților la activități organizate în școală*

De multe ori, comportamentul copilului este diferit la școală față de acasă, ceea ce îi contrariază pe unii părinți. Pentru a veni în ajutorul acestora, cadrele didactice fac invitații părinților la diverse activități organizate în școală:

- *lecții deschise* - prin intermediul acestor lecții, părinții au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite, prietenii acestuia. Oportunitatea acestor lecții deschise o reprezintă familiarizarea părinților cu metode, tehnici, mijloace didactice folosite în predare, pe care apoi le pot folosi și acasă pentru completarea educației copiilor;

- *atelier de lucru* – în cadrul acestora părinții sunt familiarizați cu standardele de eficiență a învățării, conținuturile, strategiile aplicate, programul de activitate al școlii.

▪ *conferințe științifice*

În cadrul acestor conferințe, cadrele didactice și părinții discută despre educația copiilor în școală și în familie, acesta fiind un prilej de schimb de informații și cunoștințe ce au avut în centru elevul de astăzi.

▪ *școala părinților*

Un exemplu de astfel de activitate s-a desfășurat în anul școlar trecut, în colaborare cu Biblioteca Județeană “Panait Istrati”. Părinților li s-a propus participarea la cursuri psihopedagogice. Aceste cursuri vin în ajutorul părinților oferindu-le servicii de informare, consiliere, asistență și suport pe teme legate de creșterea și educația copiilor. În cadrul acestui program educativ, cuplurilor (dar și părinților singuri) li se oferă șansa de a se perfecționa în "profesia de părinte", primind informațiile și instrumentele de prevenție și de rezolvare a situațiilor indezirabile apărute în cadrul relației părinte-copil.

Ambianța relaxantă, intimă, destinsă, în care părintele este întâmpinat cu blândețe (oferindu-i-se cadrul adecvat pentru a se simți confortabil discutând fără rețineri despre problemele, nedumeririle, întrebările sau nevoia de informație privind relația sa cu propriul copil), asigurarea confidențialității, ascultarea cu atenție și interes, respectul și acceptarea necondiționată, tratarea cu corectitudine, seriozitate, profesionalism și cu multă dăruire sufletească fac ca aceste programe educative să aibă finalitatea dorită de fiecare dintre participanți.

- *website –ul școlii și al clasei*

Aceste mijloace de comunicare electronică conțin informații utile pentru părinții cu privire la activitățile școlii și respectiv a clasei, prezentarea unor evenimente importante, anunțuri despre activitățile ce urmează a fi desfășurate, fotografiile de la diverse activități, articole utile în relația școală-familie.

- *avizierul școlii și al clasei*

Aceste aviziere conțin informații de interes comun pentru elevi și părinți privind activitățile ce se desfășoară în școală, rezultate la concursuri, anunțuri importante, programe școlare și extrașcolare aflate în derulare etc.

- *chestionarele*

Chestionarele aplicate oferă informații utile și prețioase despre fiecare copil și părinte din clasă. Totodată, chestionarele aplicate la începutul unui ciclu de învățământ/an școlar stabilesc puncte de plecare în organizarea activităților, iar cele din finale indică unde rezultatele demersului propus.

- *convorbirile telefonice*

În ultimul timp se apelează din ce în ce mai mult la această formă de comunicare datorită timpului limitat al părinților și cadrelor didactice.

- *expoziții cu lucrările copiilor*

Aceste expoziții sunt un prilej favorabil de a-i familiariza pe părinți cu date importante despre evoluția copiilor, atât pe plan artistic, cât și din punct de vedere al bagajului de cunoștințe acumulat până în acel moment.

- *serbările școlare*

Serbările școlare sunt activități care plac atât părinților cât și copiilor. Prin intermediul lor, atât cadrele didactice cât și părinții pot descoperi aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele.

- *sărbătorirea zilelor de naștere a copiilor în clasă*

Din aceste momente plăcute pentru toții, copiii învață comportamentul civilizată, unele convenții sociale. De asemenea, se pot stabili legături afective cu membrii familiilor, deoarece invitații sărbătoritului pot fi părinți sau rude ale acestuia.

- *excursii, drumeții*

Părinții pot contribui la organizarea acestor acțiuni și chiar pot participa și ei alături de copiii lor, oferindu-le modele de comportament și trăind emoții pozitive alături de ei.

Factorul hotărâtor pentru succesul școlar este colaborarea directă și activă a școlii cu familia. Efectul colaborării cu părinții asigură reușita scopului educațional urmărit. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Parteneriatul nu mai este considerat doar o simplă

activitate cu caracter facultativ sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele trebuie privite ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.

OPTIMIZAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE

prof. Lazăr Valentin

Colegiul Național „Ana Aslan”, Brăila

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamiliar pendulează copilul, obiect și subiect al educației.

O dată cu intrarea în școală, trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noile exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

În zilele noastre se observă o implicare din ce în ce mai scăzută a părinților în activitățile desfășurate de elevi. Viața socială actuală, nevoia de afirmare pe plan profesional aduc cu sine o absență evidentă a părinților din viața micilor școlari. Aceste goluri sunt umplute cu alte alternative: telefon, tabletă, calculator, programe de after-school.

Cercetările în domeniul educației au arătat că o relație de susținere între școală și familie precum și o atmosferă plăcută, destinsă între acești factori educaționali favorizează educația de calitate și formarea culturii pedagogice a familiei. Aceste nu pot avea decât influențe pozitive asupra copilului.

În ultimii ani, s-a pus accentul și pe un angajament stabilit între școală și părinți, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului. Scopul contractului este asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor. Astfel:

- *școala* are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ.
- *părintele* este o persoană responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului.
- *elevul* este și el responsabil pentru propria educație.

Colaborarea școlii cu familia trebuie să se axeze în mod firesc pe calitatea educației: obiective superioare, căi și mijloace superioare. Pentru a optimiza legătura școală-familie, este necesară studierea posibilităților concrete de îmbunătățire a comunicării școală-familie și a consecințelor pe care această optimizare le implică. Este importantă identificarea modalităților prin care se poate crește progresul școlar al elevilor din perspectiva relației învățător- elevi –părinți.

Din acest motiv, la baza oricărui demers, este preferabil să aplicăm chestionare personalizate pentru fiecare categorie a partenerilor din educație. Mai jos, voi prezenta astfel de modele de chestionare.

**Chestionar pentru elevi
privind implicarea părinților în activitățile lor**

Nume și prenume elev .....

1. Desenează în chenar familia ta .

2. Desenează sau scrie ce activități desfășori împreună cu mama ta, cel mai des.

3. Desenează sau scrie ce activități desfășori împreună cu tatăl tău, cel mai des.

4. Încercuiește una din variantele de răspuns :

▪ *Ceri ajutorul părinților în pregătirea lecțiilor și efectuarea temelor ?*

- a) Întotdeauna
- b) De cele mai multe ori
- c) Rareori
- d) Niciodată

▪ *Cât timp stai zilnic la televizor, telefon și la calculator ?*

- a) 1 oră
- b) 2 ore
- c) 3 ore
- d) mai mult de 3 ore

❖ *Ești mulțumit de calificativele pe care le primești ?*

- a) Da
- b) Nu
- c) Uneori

5. Răspunde la întrebări și completează spațiile punctate :

- Ești mulțumit de condițiile pe care le ai acasă ?

.....

- Ce ți-ai mai dori ?

.....

- Ce sfaturi le-ai da părinților ?

.....

- Dacă ai avea o baghetă magică, ce ai schimba în viața ta ?

.....

Chestionar pentru părinți

Nume și prenume părinte .....

Dragi părinți,

Prezentul chestionar are ca scop să găsească soluții de îmbunătățire a comunicării dintre familie și școală. De aceea, vă rugăm să citiți atent întrebările, să răspundeți sincer și exact, prin încercuirea literei din dreptul răspunsului ales sau prin detalieri pe spațiul punctat (.).

1. Cât timp alocați în medie pe zi copilului dumneavoastră?
a) ½ oră   b) 1-2 ore   c) mai mult (.....)
2. Copilul dumneavoastră are un program zilnic de lucru și de odihnă?
a) da   b) nu   c) nu știu
3. Persoana care se ocupă mai mult de educația copilului în afara școlii este:
a) mama   b) tata   c) bunicul/a   d) alții (.....)
4. Copilul dumneavoastră are asigurat un spațiu adecvat de pregătire a temelor?
a) da   b) nu
5. Cum verificați dacă copilul dumneavoastră se pregătește zilnic pentru școală (își face temele)?
a) zilnic   b) prin sondaj   c) alt răspuns (.....)
6. Familia dumneavoastră participă la ședințele/consultațiile colective, atunci când este convocată:
a) săptămânal   b) lunar   c) semestrial   d) alt răspuns (.....)

7. Care sunt alte mijloace de comunicare cu școala folosite de familia dumneavoastră?

- a) întâlniri individuale directe   b) mesaje scrise   c) telefon
d) altele (.....)

8. Care dintre factorii de mai jos considerați că are cea mai mare contribuție la formarea personalității copilului dumneavoastră?

- a) familia   b) școala   c) anturajul   d) alți factori (.....)

9. Sunteți mulțumiți de rezultatele școlare ale copilului dumneavoastră?

- a) da   b) nu   c) parțial

10. Ce interval de timp este alocat zilnic temelor școlare? ..... ore

11. Sunt temele școlare potrivite pentru copilul dumneavoastră, ca și cantitate, respectiv dificultate?

- a) da   b) nu   c) parțial

12. Câte ore sunt alocate pe zi activităților de recreere? .....ore

13. Mergeți împreună la spectacole? Cu ce frecvență?

.....

14. Enumerați activitățile de acasă în care vă implicați copilul. Pe care din ele le face cu plăcere?

.....

15. Ce responsabilități permanente are în casa? Le-ați stabilit împreună?

.....

16. Ce măsuri luați când nu își îndeplinește? În ce măsură sunteți consecvent cu măsurile luate?

.....

17. Cum îl răsplățiți când își îndeplinește responsabilitățile primite?

.....

Aplicarea, analiza și interpretarea răspunsurilor oferite de elevi/părinți în aceste chestionare pot sta la baza realizării unor activități specifice care să îmbunătățească parteneriatul școală-familie și, totodată, să aducă beneficii pe plan școlar elevilor.

MEREU ALĂTURI DE COPILUL MEU

prof. înv. primar Câdea Margareta
prof. înv. primar Berbentea Crina
Școala Gimnazială Dumbrăvița, Jud.Timiș

„**Mereu alături de copilul meu**” e gândul ziditor al fiecărui părinte care conștientizează ce înseamnă implicarea totală în dezvoltarea propriului copil. Începând din frageda copilărie, părinții caută să ofere micuților un mediu familial stabil, armonios, să stabilească reguli prin care să se genereze o disciplină autentică copilului și să îi contureze o educație (cei șapte ani de acasă), ce va constitui fundamentul educației ce urmează a se face la școală. Dacă vor fi copiii care au probleme acasă, dacă vor fi părinți dezinteresați față de școală, atunci respectivele probleme se vor reflecta și în procesul de învățare, în rezultatele școlare pe care aceștia le vor obține.

Ca prim pas al implicării părinților în educația școlarului este sprijinul oferit de părinte pentru ca acesta să-și îndeplinească corespunzător și la timp sarcinile de elev. Am observat, încă de la clasa pregătitoare, faptul că acei școlari care și-au simțit părinții umăr la umăr, au căpătat mai multă încredere în ei, au fost încântați pentru că părinții lor pot și știu să îi sfătuiască, au înregistrat rapid progrese importante.

Ținând cont de această reacție a copiilor, ne-am propus să stabilim și să abordăm o paletă largă de activități, considerate a fi exemple de bune practici, astfel încât acestea să stimuleze implicarea tuturor părinților în educația copiilor:

- Activități organizate la clasă/ ateliere de lucru – participarea părintelui alături de copil;
- Implicarea părinților în activități extrașcolare cuprinse în grafice bine stabilite;
- Solicitarea de idei de activități extrașcolare pe care părinții să le propună, în felul acesta ei simțindu-se utili, conștientizând că rolul lor este determinant în devenirea propriului copil;
- Întâlniri individuale/ discuții personalizate;
- Întâlniri de grup (cu activități provocatoare: Spargerea gheții, Brainstorming, Scaunul autorului, Testimoniale la finalul întâlnirilor cu părinții);
- Informări scrise oferite părinților pentru a le aduce la cunoștință stadiul realizărilor înregistrate de copil (accentuând aspectele pozitive și amintind aspectele asupra cărora părinții ar trebui să mai intervină)
- Diverse activități de voluntariat

În perspectiva imediat următoare, pentru a întări rolul părintelui în viața micului școlar, vom avea în vedere să:

- Pregătim spații special amenajate pentru întâlnirile cu părinții (o sală a părinților), în felul acesta oferind, discuțiilor purtate, o oarecare intimitate, iar părinților oportunitatea de a veni la școală (chiar cu o programare prealabilă) pentru a împărtăși din experiența personală dobândită alături de copil, pentru a solicita sprijin la problemele întâmpinate sau pentru a se întâni cu anumiți specialiști care se pliază pe nevoile fiecăruia (medic, psiholog, asistenți sociali, polițiști, cadre didactice ale școlii);
- Organizarea unor schimburi de experiență cu părinții altor clase/ pe același nivel de studiu (clasele pregătitoare, întâi, a doua s.a.m.d.);

- Stabilirea unei zile pentru întâlniri cu profesioniști pe arii de interes (specialiști din domeniul artei, literaturii, științei, tehnicii, educației financiare etc.);
- Înființarea unor grupuri de sprijin, alcătuite din părinți care se oferă benevol, pentru a asigura siguranța în școală, pentru a imprima copiilor nevoia de a trăi sănătos, pentru sprijinirea derulării activităților extrașcolare, pentru a asigura buna funcționare a comitetului de părinți;
- Invitarea părinților la clasă pentru a observa ritmul de lucru și pentru a înțelege care sunt cerințele prevăzute de programă, pentru a putea alege și ei metodele prin care să poată exersa acasă cu propriul copil (în caz de nevoie);
- Confecționarea și utilizarea unei cutii de corespondență (pentru primirea de mesaje din partea părinților).

Așadar există modalități diverse prin care părinții pot fi atrași spre a deveni parteneri reali, implicați considerabil în viața școlii. Succesul depinde de gestionarea acestora astfel încât părinții să manifeste interes pentru colaborarea cu școala, să simtă că experimentează relații interesante și de neuitat alături de copil, să conștientizeze că dețin rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.

ANALIZA SWOT – IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVULUI

PUNCTE TARI	PUNCTE SLABE	AMENINȚĂRI	OPORTUNITĂȚI
-Înțelegerea importanței colaborării cu școala -relațiile pozitive părinte-școală-elev favorizează un climat deschis, stimulat -implicarea continuă a părinților dă naștere unui parteneriat solid școală- familie -părinții găsesc, în cadrul școlii, sprijin din partea personalului didactic calificat -obținerea de rezultate pozitive în formarea și educarea copilului -prevenirea scăderii la învățătură, -întâmpinarea apariției unor	- dezinteresul unor părinți față de școală -existența unor familii monoparentale sau cu părinți plecați în străinătate -familii cu situație materială precară -absentarea repetată a părinților de la ședințe -lipsa de comunicare -părinți prea ocupați pentru a sacrifica timp pentru proprii copii - lipsa programelor – suport pentru părinții cu mai mulți copii în școală	-neasumarea rolului părintelui de colaborator al școlii -nivelul limitat de educație al unor părinți -obținerea de rezultate slabe la învățătură și purtare -creșterea abandonului școlar - creșterea gradului de indisciplină/ violență în școală - izolarea de către colegi, a copiilor cu probleme de comportament	-realizarea de parteneriate eficiente între școală și familie -creșterea ofertei educaționale (pe domenii de interes) -posibilitatea creșterii randamentului școlar -diversificarea activităților pentru elevi prin implicarea continuă a părinților -promovarea imaginii școlii în comunitate -elaborarea/ implementarea de mecanisme de responsabilizare a părinților -utilizarea mijloacelor TIC pentru o comunicare transparentă - promovarea voluntariatului în școală

comportamente nedorite -dezvoltarea încrederii copilului, creșterea stimei de sine, având un părinte activ în viața școlii -există posibilitatea consilierii părinților în cadrul instituției școlare în problemele pe care aceștia le pot întâmpina -posibilitatea dezvoltării personale			
--	--	--	--

CONCLUZII

Dascălul, împreună cu părinții clasei, formând o echipă de lucru cu obiective comune, vor avea posibilitatea de a-și cunoaște mult mai bine copiii, vor putea interveni la timp și vor putea influența pozitiv dezvoltarea continuă a acestora atingând cu ușurință obiectivul comun: pregătirea copilului pentru viață.

Suportul parental rămâne sprijinul cu cea mai mare influență asupra dezvoltării fizice, intelectuale și psihice a copilului, asupra formării și dezvoltării personalității acestuia. Crescând continuu stima de sine, încrederea în sine, confortul psihic, ajutându-l să conștientizeze care este imaginea de sine, copilul va cunoaște acea evoluție prin care el, la rândul său, cu propriul potențial, poate contribui la formarea, dezvoltarea unei comunități sănătoase .

„ **MEREU ALĂTURI DE COPILUL MEU**” ar trebui să devină ideea - suport pentru orientarea continuă a fiecărui părinte care dorește să-și facă această meserie cum se cuvine.

BIBLIOGRAFIE

- Cernea Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în “*Învățământul primar*” nr. 1, București, Editura Discipol, 2000;
- Crăciunescu Nedelea, Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, în „*Învățământul primar*” nr. 2, 3, București, Editura Discipol, 2000;
- Golu , P.(2001), Psihologia învățării și dezvoltării, Editura Humanitas, București
- Negovan , V.(2006), Introducere în psihologia educației, Editura Universitară, București

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. înv. primar Bunea Mihaela
Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila

O mare parte din viața adultului părinte este ocupată de creșterea copilului, orientată înspre oferirea maximului de confort și educație. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de a se comporta părinții între ei, cu alți membri ai familiei sau în societate.

Știm și am auzit de foarte multe ori că familia este nucleul societății. Poate uneori ni s-a părut mult deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, dar, analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, exemplul care are cel mai mare impact și este cel mai lesne de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice, cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături de caracter și morale ale copilului.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță, școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este necesară și influențează viața școlară a copilului. Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul educațional, colaborarea părintelui cu profesorul duc la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor are la bază câteva principii esențiale:

- Părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt un element cheie în educația propriilor copii.
- Părinții doresc tot ce e mai bun pentru copiii lor.
- Toți copiii pot învăța.
- Elementul principal este copilul și realizările sale.
- Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.
- Fiecare cadru didactic este un specialist în domeniul său, oferind astfel copiilor informații relevante și accesibile vârstei.

Factorul hotărâtor pentru succesul școlar este colaborarea directă și activă, iar elementul cheie în realizarea unei bune relații școală – familie este comunicarea. În pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiuni, având în vedere interesul copilului. Rolul cadrului didactic este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități.

Implicarea părinților în viața școlii determină o bună colaborare între familie și școală și se poate realiza sub diverse forme:

- *Parteneriate educaționale* - determină orientarea pentru o abordare flexibilă și deschisă spre soluționarea problemelor educative, dar și o formă de comunicare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. O relație de susținere reciprocă și o atmosferă binevoitoare a factorilor educaționali favorizează educația de calitate și sprijină formarea și completarea culturii pedagogice a familiei.
- *Ședințele cu părinții* - oferă acestora ocazia de a se cunoaște între ei, de a acționa ca o echipă, de a se cunoaște cu cadrele didactice, de a discuta aspecte ale programului școlar, de a afla despre progresele/ regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluția lor etc.
- *Lectoratele cu părinții cu teme diverse* - părinții sunt informați privitor la importanța cunoașterii personalității propriului copil, aprecierea corectă a comportamentelor copiilor, măsuri și soluții pentru ignorarea sau limitarea comportamentelor negative, tehnici și metode prin care își pot ajuta copilul la lecții etc.;
- *Participarea la activități extrașcolare*

Părinții pot contribui la organizarea și sponsorizarea unor acțiuni precum:
- excursii, drumeții, vizite, vizionarea unor spectacole, în care asigură supravegherea copiilor, trăiesc emoții pozitive alături de copilul lor, le oferă modele de comportare și pot cunoaște aspecte ale comportamentului elevilor în anumite situații;
- serbările școlare în cadrul cărora au posibilitatea de a descoperi aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele, să se implice în organizarea acestor activități;
- expoziții cu lucrări ale copiilor, prilej de a-i familiariza cu date importante despre evoluția copiilor, atât pe plan artistic, cât și al bagajului de cunoștințe;
- *Consultațiile individuale* - oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul sau părintele, se pot oferi sfaturi, părinții pot furniza informații pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația copilului;
- *Chestionare* - permite obținerea unor informații privind organizarea colectivelor de elevi, subiecte abordate pe viitor la ședințe, doleanțe ale părinților etc.;
- De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza *seri ale părinților* sau *zile de evaluare* care implică atât cadrele didactice, cât și

părinții și elevii. În cadrul acestor întâlniri au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

Există o serie de motive pentru care implicarea părinților în activități coordonate de școală este mai mult decât recomandată:

- Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare.
- Implicarea părinților duce la un comportament mai bun al copiilor în clasă.
- Un părinte poate influența decisiv atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația.
- Părinții ar trebui să rămână la fel de implicați în educația copiilor lor, de la nivel preșcolar până la liceu inclusiv.
- Formarea adecvată și disponibilitatea resurselor necesare pot ajuta părinții să se implice.
- Exercițiile de lectură ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc considerabil abilitățile copilului și de aceea școlile caută în mod activ modalități pentru a-i implica pe părinți.
- Implicarea părinților ridică moralul profesorilor.
- Implicarea părinților aduce beneficii atât pentru copii, cât și pentru părinți. Părinții vor avea o mai bună înțelegere a curriculum-ului și a activităților școlare și vor comunica mai bine cu copiii lor.

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice trebuie să urmărească să obțină de la părinți lămuriri despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

În concluzie, nu este suficient ca un părinte să îl trimită pe copil la școală în fiecare zi pentru ca acesta să aibă succes. Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general.

Bibliografie:

1. Gardner, Howard (2006), *Inteligențe multiple. Noi orizonturi*, Editura Sigma;
2. Marcus, Stroe. (coord.). (1999), *Competența didactică (perspectiva psihologică)*, Editura ALL;
3. Păun, Emil (2001), *Școala, abordare sociopedagogică*, Editura Polirom;
4. Verza, Emil, Verza, Florin Emil (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. înv. primar Nicola Paula
Școala Gimnazială Crușeț, Gorj

Într-o școală prietenoasă cu părinți, relațiile cu familiile elevilor ar trebui să depășească nivelul formal și oarecum firesc, creându-se și dezvoltându-se parteneriate active pe baza unor mecanisme, proceduri și tehnici funcționale.

Într-o școală prietenoasă:

- se derulează programe de educație a părinților care au în vedere depășirea unor modele culturale rigide și depășite promovate uneori de familie (desconsiderarea opiniei copilului, autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată etc.) și responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care vizează libertatea de opțiune, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, drepturile și responsabilitățile copilului etc.;

- părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la activitatea școlii și există o bună comunicare cu familiile elevilor; se vizează schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și sprijinirea familiilor aflate în situații dificile;

- se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează școala și se acceptă poziția acestora de „prieteni critici” — persoane de încredere, cointeresate în actul de educație, care, din dorința de a ajuta și a asigura succesul școlii, semnalează problemele existente, discrepanța dintre intenții și acțiuni, oferind astfel șansa unei analize cuprinzătoare și a unui proiect de dezvoltare realist;

- managementul activităților cu familiile elevilor are la bază împărtășirea de către tot personalul școlii a unei viziuni comune privind relația cu părinții, al cărei cuvânt-cheie este parteneriatul, cu toate conotațiile și dimensiunile sale;

- delegarea responsabilităților și lucrul în echipă, comunicarea eficientă și împărtășirea experiențelor de succes sunt modalități prin care, într-o școală, cadrele didactice reușesc să devină prietene cu părinții.

Părinții pot fi implicați în viața școlii în diverse forme care variază după gradul de consultare și de participare la procesul decizional.

În foarte multe școli, participarea se oprește la nivelul organizării de întâlniri periodice (ședințe cu părinții, lectorate) în care părinții sunt doar informați în legătură cu anumite activități și realizări ale școlii.

În altele, gradul de implicare crește prin stabilirea și semnarea unor acorduri scrise, aplicarea de chestionare pentru a afla opiniile părinților în legătură cu modul în care funcționează școala. Cel mai important și dezirabil domeniu al participării părinților este însă consultarea lor la luarea unor decizii și nu doar anunțarea sau aprobarea formală a unor hotărâri luate deja de conducerea școlii. Acest lucru se face, de exemplu, prin participarea activă, și nu doar cu numele, în structurile de conducere ale școlii (de ex., Consiliul de administrație), înființarea în mod democratic a unui Consiliu reprezentativ al părinților funcțional și cu putere de decizie reală. Părinții ar trebui să participe la luarea deciziilor privind: bugetul, activitățile extrașcolare, organizarea evenimentelor școlare, regulile și regulamentele, probleme de sănătate și siguranță, conducerea și organizarea școlii în general, probleme de conduită și disciplină, curriculum la decizia școlii etc.

Accentul ar trebui pus pe dezbateră problemelor, nu doar pe informare.

Modalități prin care se realizează comunicarea cu părinții în școală: ședințe, întâlniri individuale, rapoarte de evaluare, consultații, convorbiri telefonice, corespondență pe e-mail, caiet de comunicări, întâlniri cu membri ai echipei manageriale, buletinul informativ al instituției etc.

Un buletin informativ care apare regulat (de ex., la interval de o lună) și este transmis elevilor, personalului școlii, părinților și altor membri ai comunității locale este o foarte bună modalitate de informare.

Odată cu dezvoltarea tehnologiilor informației și comunicării și dotarea școlilor cu rețele de calculatoare, este necesară utilizarea comunicării pe e-mail și în relațiile cu părinții pentru a transmite documente, anunțuri, mesaje referitoare la viața clasei/școlii etc.

Alte modalități de implicare a părinților în activitățile școlare:

- Publicarea unei mape informative care să conțină informații despre școală pentru uzul părinților; un astfel de material ar putea conține: textul de misiune a școlii, politicile școlii, oferta de curriculum la decizia școlii, programul de activități extraclasă, regulile școlii, necesarul de rechizite, descrierea uniforme școlii și a ținutei sportive, date referitoare la cadrele didactice, mecanisme de monitorizare și evaluare a progresului copiilor, mecanisme de comunicare cu părinții etc.

- Transmiterea unei scrisori de bun venit la început de an școlar de către fiecare învățător și diriginte în care se fac referiri la disciplinele ce vor fi studiate în anul școlar respectiv, modalitățile de evaluare, tema pentru acasă, profesorii clasei și se dau datele evenimentelor majore ale școlii.

- Organizarea în școală a unui Centru de resurse pentru părinți care să ofere cărți și materiale informative specifice: casete video, presă de profil, ambient pentru discuții și întâlniri etc.

- Amenajarea în holul școlii a unui panou al părinților pe care se pot afișa regulile școlii, buletinul informativ al școlii, opinii ale părinților etc.

- Realizarea unui site al școlii care să aibă rubrici de interes pentru părinți, inclusiv una de noutăți și o pagină a părinților.

- Introducerea unui caiet de comunicări pentru părinți prin care: se transmit aprecierile cadrelor didactice privind activitatea la clasă și în școală, comportamentul sau alte aspecte legate de elev; se solicită de către părinți ajutorul cadrelor didactice sau al conducerii școlii în rezolvarea unor probleme legate de copil; se transmit informații legate de activități/evenimente din viața clasei/școlii. Părinții au obligația să citească și să răspundă comunicărilor făcute prin caietele de comunicări.

Părinții au obligația să participe la ședințele care se organizează semestrial pentru fiecare clasă. Din păcate, în multe cazuri acest tip de întâlnire are o structură excesiv de formală și nu oferă oportunități pentru părinți să pună întrebări specifice sau să ridice probleme care îi preocupă.

De asemenea, de multe ori aceste întâlniri nu sunt atent pregătite și nu își ating scopul de a-i informa corect și complet pe părinți.

Modalități prin care să îmbunătățim modul de organizare și derulare a acestor întâlniri astfel încât să constituie un prilej de cooperare școală - părinți în interesul copilului:

Înainte de ședință: fixați scopul și tematica ședinței care trebuie să fie unele cu caracter general. Problemele individuale ale copiilor nu trebuie discutate cu toți părinții, ci în cadrul unor întâlniri individuale, consultații etc.; pregătiți o agendă pe care o transmiteți părinților cu cel puțin o săptămână înainte de data ședinței – agenda trebuie să conțină data, ora, locul și punctele de discuție cu menționarea timpului alocat pentru fiecare punct; aranjați spațiul în care se va desfășura ședința astfel încât participanții să aibă contact vizual – de ex., scaune/ mobilier modular aranjat în cerc;

În timpul ședinței: încurajați părinții să pună întrebări care îi interesează; respectați agenda stabilită; fiți un bun moderator al întâlnirii.

După ședință: întocmiți un scurt proces verbal (minută) al întâlnirii pe care să îl transmiteți participanților pe mail / fotocopie;

Pe lângă ședințele semestriale, pot fi organizate și alte tipuri de întâlniri cu părinții/ familia, precum:

1. Întâlniri individuale de 10–15 minute organizate pentru părinții fiecărui copil din clasă / școală pentru discuții deschise despre aspecte mai delicate legate de copil.

2. Întâlnirea semestrială a părinților cu toți profesorii clasei – se organizează în sala de sport/ alt spațiu mare al școlii în care există o masă lungă la care stau toți profesorii, iar părinții trec pe la fiecare și vorbesc timp de 5 minute cu fiecare.

3. Întâlniri informale cu / între părinți: petreceri pentru sărbătorirea unor succese, organizarea unor excursii etc.; întâlniri informale de genul întâlnirea de la cafeaua de dimineața în care, timp de o jumătate de oră, directorul și un părinte pot schimba opinii despre școală la o ceașcă de cafea.

Aplicarea în mod regulat de chestionare prin care să aflați de la părinți opinii în legătură cu modul în care funcționează școala este o bună modalitate de a constata care este percepția asupra stării de fapt din școală și de a identifica eventuale disfuncționalități.

Părinții sunt o resursă foarte mare de informații și experiențe legate de meserii, carieră, relațiile cu alți oameni. Din păcate, această resursă este foarte rar utilizată de cadrele didactice, deși efortul de organizare este unul minim, în comparație cu impactul asupra copiilor care poate fi unul extrem de important, în special în ceea ce privește orientarea în carieră.

Utilizarea părinților ca persoane resursă se poate face prin:

1. Invitarea acestora în clasă sau în școală pentru a împărtăși din experiența meseriei / muncii lor sub forma unor prezentări sau a unor discuții panel urmate de întrebări din partea copiilor. Demersul poate fi unul care să devină un program specific al școlii, intitulat de exemplu, Zilele cariei/ Săptămâna carierei abordat interdisciplinar și cu activități de învățare și evaluare proiectate la nivel de ani de studiu/ nivel de clase.

2. Vizite la locul de muncă al părinților în cadrul cărora pentru câteva ore, părintele este un ghid pentru copii în descoperirea specificului unei anume meserii și a abilităților necesare pentru practicarea ei. Vizitele se pot corela cu teme/ conținuturi din curriculum, de exemplu – cum se fabrică pâinea, educație pentru sănătate etc.

Pentru a schimba puțin rolurile, pentru ca părinții și elevii să se înțeleagă mai bine, se poate face alegerea unei „zile a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Părinții aleg, împreună cu copiii, activitățile pe care le vor desfășura în ziua respectivă. Astfel, ei desenează, modelează, construiesc, realizează colaje etc. La sfârșit, părinții povestesc cum au lucrat împreună cu copiii și

ce impresii au. Copiii se simt mândri și fericiți arătând părinților cum se joacă și cum lucrează ei în școală.

Bibliografie:

Gardner Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.

Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București: Editura ALL.

Neacșu Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom.

Șchiopu Ursula, Verza Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

STRATEGII, METODE ȘI DEMERSURI REUȘITE ÎN FORMAREA PĂRINȚILOR ÎN SPIRITUL COLABORĂRII ȘI A PARTENERIATELOR

Prof. Ivanovici Cristina
Șc. Gimn. Nr. 27 „Anatol Ghermanschi” Brașov

”Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat.” (Augusto Cury în ”Părinți străluciți, profesori fascinanți”)

A fi părinte este o provocare, o misiune care necesită o pregătire sistematică, demonstrând voință, perseverență, dragoste și, nu în ultimul rând, învățare permanentă. Ei sunt primii învățători ai copilului, educându-le și formându-le valori morale, culturale, religioase, patriotice, asigură copiilor norme de comportament, socializare, independență, spiritul de inițiativă etc. Din acest motiv părinții au nevoie de a-și forma un șir de competențe și abilități, asigurînd copilului o educație bună și corectă. În acest context, **pedagogizarea părinților** devine o necesitate de mare importanță.

Prin **educarea părinților** se au în vedere acțiunile îndreptate spre exersarea funcției educative și spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și interacționare în familie. Aceste acțiuni conduc la:

- formarea unor abilități de comunicare cu copilul;
- cunoașterea propriului copil;
- înțelegerea comportamentului copilului;
- cunoașterea etapelor dezvoltării în timp a copilului;
- procesul de educație a copilului etc.

Implicarea părinților cu scopul de informare se poate realiza prin câteva modalități: *activ, pasiv, formal și informal.*

- **Implicarea activă**- Reprezintă sprijinirea activităților școlare și ajutorul la clasă oferit de părinți;
- **Implicarea pasivă** - se realizează prin diverse forme, inclusiv semnarea de către părinți a înștiințărilor primite de la școală sau asigurarea că elevii /copiii au toate cele necesare pentru școală, atunci când pleacă de acasă;

- **Implicarea formală** - este participarea părintelui la activitățile unui grup de lucru (comitet) din școală, la nivelul căruia se iau decizii care vizează școala, cum ar fi : asociația părinților, Consiliul de administrație, grup/grupuri de sprijin, grup de lucru constituit în instituție pentru realizarea unui anumit obiectiv etc;
- **Implicarea informală**-Are loc atunci când părintele vine la școală să discute despre progresele copilului său, participă la activitățile organizate în școală, activează ca voluntar etc.

Literatura de specialitate propune un șir de forme de lucru cu părinții care duc la pedagogizare a părinților. **Adunările de părinți**– sunt cel mai des organizate în incinta instituțiilor de învățământ. În cadrul lor părinții pot fi informați pe diferite teme. Tematica adunărilor poate fi stabilită de cadrul didactic sau poate fi formulată ținându-se cont de doleanțele și preferințele părinților.

O ședință cu părinții poate avea următoarea structură:

1. Activitatea de energizare (spargerea gheții);
2. Cercetarea subiectului propus;
3. Stabilirea unei strategii de lucru cu părinții;
4. Evaluarea.

Activitatea de energizare reprezintă un mijloc eficient de captare, motivare și implicare activă a părinților în dezbateră subiectelor preconizate. În cadrul acestei etape se pot realiza mai multe obiective:

- trezirea interesului pentru explorarea subiectului dat;
- stabilirea unui punct de plecare bazat pe cunoștințele proprii, achizițiile și experiențele anterioare;
- implicarea activă în cercetarea, dezbateră subiectului propus;
- crearea unui climat psihologic deschis spre comunicare.

Cercetarea subiectului propus – în cadrul acestei etape are loc cunoașterea informației noi (referitoare la subiectul propus spre discuție) și confruntarea celor cunoscute (din experiența vieții) cu ce au aflat nou.

Stabilirea unei strategii de lucru– în cadrul acestei etape se propun activități care antrenează părinții într-un proces de reflecție și de elaborare a unor pași concreți de eficientizare a procesului educațional.

În spiritul celor prezentate am realizat o întâlnire cu părinții cu tema

”Cadoul dorit = cadoul potrivit/meritat ?”

Obiectivele ședinței au fost:

- conștientizarea că fiecare dar oferit copilului lasă o amprentă (pozitivă sau negativă) asupra dezvoltării lui;
- determinarea a cât de utile sunt obiectivele-cadou ce se află în topul preferințelor la copii: telefonul mobil, calculatorul electronic, aparatul foto digital etc.;
- alcătuirea unei liste de obiecte indicate pentru copiii lor în funcție de necesitățile și de etapa de dezvoltare în care se află.

Momentele ședinței au fost:

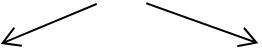
1. Agenda de spargere a gheții „Cel mai drag cadou primit”
2. Analiza și completarea mesajului.
3. Utilitatea obiectelor ce se află în topul preferințelor copiilor.
4. Cel mai util cadou pentru copilul meu.
5. Autoevaluarea.
6. Discutarea problemelor de ordin intern.

Materialele folosite au fost:

- Foi A 4,
- Posterul cu mesaj,
- 4-5 postere,
- Creioane colorate, pixuri, carioci.

Sedința a avut următoarea desfășurare

Nr.	Descrierea activităților	Timpul alocat	Materiale necesare
1.	<p>Activitate de energizare: „Cel mai drag cadou primit”</p> <p>Am repartizat părinților câte o foaie A4 și creioane colorate.</p> <p>I-am rugat să împartă foaia în trei părți egale, apoi pe partea din mijloc să-și scrie numele sau prenumele și să deseneze cel mai drag cadou primit</p>	<p>3-5 min.</p> <p>pentru confecționare și desen</p> <p>10-15 min.</p> <p>pentru</p>	<p>Foi A 4</p> <p>carioci sau creioane</p>

	<p>de ei în copilărie.</p> <p>Lucrarea fiecărei persoane a putut fi vizibilă de către toți părinții. (Pentru asigurarea vizibilității este suficient de a aranja mesele în cerc sau în semicerc.)</p> <p>În cadrul prezentărilor, părinții:</p> <ul style="list-style-type: none"> - au presupus cine i-a oferit doamnei sau domnului X obiectul desenat și de ce ea sau el îl consideră cel mai drag cadou din anii copilăriei; - au mărturisit de ce și-au dorit anume acest cadou; - au reflectat ce impact a avut acest cadou în formarea și dezvoltarea lor. 	<p>prezentare și discuții</p>	
<p>2.</p>	<p>Mesajul</p> <p>S-a desfășurat următorul exercițiu:</p> <p style="text-align: center;">O seară bună tuturor!</p> <p>Suntem în pragul Crăciunului.</p> <p>Toată lumea îl așteaptă cu drag pentru</p> <div style="text-align: center;"> <p>A primi A oferi</p> <p>_____ _____</p> </div> <p>Cel mai bun cadou pe care îl poți oferi cuiva este</p> <p>_____</p> <p>Ce cadou îți doresc copiii noștri:</p> <p>1. _____ 2. _____ 3. _____</p> <p>Se va discuta pe marginea următoarelor subiecte:</p> <ul style="list-style-type: none"> - De ce toată lumea așteaptă cu mare nerăbdarea sosirea sărbătorilor de iarnă? - Ce putem primi de sărbători? 	<p>10-15 minute pentru completare și discuții</p>	<p>Posterul cu mesaj, carioci</p>

	comună, pe care părinții ar putea-o consulta înainte de a procura un cadou copilului lor.		
5.	Autoevaluare Părinții au răspuns individual, în scris, adresându-se copilului, la următoarea întrebare: „ De ce Moș Crăciun ți-a adus în dar anume acest obiect?” Doritorii au citit răspunsurile.	5 min. pentru scris 5-7 min. pentru prezent.	Foi A 4, pixuri
6.	Discutarea problemelor de ordin intern	15 min.	

Activitățile comune de acest gen au început să fie mai dese. Feed-back-ul oferit de părinți privind utilitatea organizării unor astfel de întâlniri este unul pozitiv. Aceste întâlniri vin ca răspuns la dorințele copilului:

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume. ” (Child`s Appeal)

Referințe bibliografice

1. Băran-Pescaru A. *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*. București, Ed. Aramis, 2004
2. Ionescu M., Negreanu E. *Educația în familie: Repere și practici actuale*. București, Ed. Cartea universitară, 2006
3. Lungu, V., Carăuș, D. *Çedințele cu părinții- eficiente și antrenante*, Chișinău, Ed. Ar

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII

Prof. înv. primar Vuap Kanel
Școala Gimnazială nr. 39 Nicolae Tonitza, Constanța

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar: programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții, chestionar pentru părinți.

De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

1. Rapoarte scrise către părinți- constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

2. Carnetul de mesaje- poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.

3. Participarea la evenimentele școlare Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

4. Voluntari pentru activitățile din școală Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa etc.

5. Servicii pentru comunitate Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.

MODALITĂȚI DE CUNOAȘTERE RECIPROCĂ

A. Întâlnirile/ședințele cu părinții unei clase- sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul cum se comportă copilul lor cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează acesta în timpul activităților. Tot la aceste întâlniri, cadrul didactic responsabil află de la părinți despre problemele cu care aceștia se confruntă și, de cele mai multe ori, le oferă soluții sau le găsesc împreună. Așadar, dialogul dintre cadrul didactic responsabil și părinți este foarte necesar. De exemplu, dacă se constată că mulți copii vin obosiți la școală, cadrul didactic responsabil sugerează părinților să-și culce copiii mai devreme seara, sau să petreacă mai puțin timp la televizor sau calculator.

La rândul lor, părinții sunt informați, de către cadrul didactic responsabil, că la școală copiii beneficiază de un program rațional, echilibrat, alternând activitățile comune cu cele opționale, cele statice cu cele dinamice, timp în care copilul are posibilitatea să asimileze cunoștințe și deprinderi noi și, în același timp, să se destindă. Putem constata că unii părinți sunt prea indulgenți cu copilul lor, nu respectă un program zilnic necesar copilului, nu îi cer acestuia să respecte normele de comportare civilizată în familie, pe stradă, la teatru, în excursie etc. Din acest motiv, acesta ajunge să se comporte la fel și la școală: nu salută, perturbă activitățile – vorbind neîntrebat, este neastâmpărat, agresiv, folosește cuvinte auzite în familie.

Dialogul cadru didactic responsabil-părinte se poate organiza fie individual, prin consultații cu fiecare familie, fie în ședințele organizate cu părinții; partenerii în educația copilului se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din școală, cât și la o bună educație în familie. Dialogul deschis, bazat pe încredere reciprocă, necesită timp pentru a fi clădit. Unii părinți, care au avut experiențe negative în cursul propriilor ani de școală, se pot simți intimidați de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că un cadru didactic responsabil „știe cum e mai bine”, nu pun la îndoială în nici un fel acțiunile acestuia. Este posibil ca și cadrul didactic responsabil, la rândul său, să fi avut experiențe negative cu unii părinți, care au încercat să-i dea lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstrucționa o bună comunicare.

Talentul și tactul pedagogic al cadrului didactic responsabil este indispensabil dialogului deschis. Când dăm explicații despre activitățile din școală și/sau despre problemele ce pot apărea, este mai bine să o facem în termeni care sunt pe înțelesul părinților, precum și să dăm acestora ocazia de a pune întrebări.

B. Activități practice și educative

Părinții pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

De asemenea, pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul activităților de educație plastică și practică (lucrări din plastilină, desene, picturi, lucrări cu materiale din natură, colaje). La expoziție pot participa părinți și alte rude ale copiilor.

Din suma provenită din vânzarea acestor obiecte se pot cumpăra materiale și echipamente necesare dotării clasei.

C. Instrumente de culegere a datelor

semnificative Vizitarea școlii de către părinți

Pentru a ajuta familiile să se simtă binevenite în sala de clasă este nevoie de mai mult decât de o simplă notiță scrisă sau de o invitație. Este bine ca asemenea vizite să aibă loc periodic, și nu doar atunci când apar anumite evenimente în activitatea de învățare a copilului sau în comportamentul acestuia. Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce este util în dezvoltarea copiilor. Coerența și continuitatea influențelor educaționale din școală și de acasă asigură o dezvoltare sănătoasă a copilului. Crearea unei atmosfere de încredere reciprocă necesită respect reciproc, care apare în timp. Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje deloc de neglijat.

Participarea părinților la activitățile clasei reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod de familiarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

Relația părinte-cadru didactic responsabil contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

Comunicarea cu familia

În pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune, având în vedere interesul copilului. Rolul cadrului didactic responsabil este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități.

Strategii de comunicare formală:

Întâlniri cu comitetul de părinți. Comitetul de părinți se alege la începutul fiecărui an școlar, în prima ședință cu părinții. Rolul acestuia este de a-i mobiliza pe toți părinții în vederea participării la diferite acțiuni inițiate de către cadrul didactic responsabil la nivelul clasei sau școlii, de a-i angrena în rezolvarea unor probleme social-gospodărești.

Rapoartele periodice pot prezenta rezultatele obținute în cadrul diverselor proiecte sau acțiuni de tipul: „Festivalul copiilor”, „Colorăm și învățăm!”, „Serbările iernii” etc.

Analiza portofoliilor cu lucrări ale copiilor.

Părinții pot primi informații despre copii și pot vedea diferite obiecte pe care aceștia le-au realizat în cadrul activităților desfășurate în școală.

Strategii de comunicare informală:

- Corespondența scrisă cu părinții:

Scrisorile reprezintă o modalitate formală de comunicare cu familiile. Acestea se pot trimite ori de câte ori este nevoie. Trimițând acasă o scrisoare prin copil vă asigurați că familia este informată în mod adecvat. Conținutul și tonul scrisorilor poate varia. Cadrul didactic responsabil poate utiliza scrisoarea de înștiințare, pentru a descrie activități și evenimente din școală și pentru a sugera modalități de aprofundare a acestor activități acasă. Scrisorile de înștiințare trebuie să fie scurte și lizibile. Este mai eficient să trimiteți scrisori scurte în mod frecvent, decât scrisori lungi la intervale mai rare. Notițe și observații trimise la domiciliu de cadrul didactic responsabil, incluzând detalii despre activitățile preferate de copil. Scurte mesaje scrise

- Avizierul pentru anunțuri

Avizierele reprezintă o modalitate prin care se comunică informații familiilor într-o manieră informală. Informațiile de pe avizier pot fi adresate direct anumitor părinți. Acestea pot fi: anunțuri ale diverselor întruniri, bilețele cu note despre comportamentul copilului sau alte aspecte importante. Se pot prezenta și informații legate de activitățile petrecute în școală, produse artistice ale copiilor, povestiri despre excursiile făcute sau fotografiile cu membrii familiilor din care provin copiii

Alegerea unei „zile a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Părinții aleg, împreună cu copiii, activitățile pe care le vor desfășura în ziua respectivă. Astfel, ei desenează, modelează, construiesc, realizează colaje etc. La sfârșit, părinții povestesc cum au lucrat împreună cu copiii și ce impresii au. Copiii se simt mândri și fericiți arătând părinților cum se joacă și cum lucrează ei în școală.

Bibliografie:

Gardner, Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.

Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București, Editura ALL.

Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom..

Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. (1997). Psihologia vârștelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

BENEFICIILE IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVULUI PRIN INTERMEDIUL JOCULUI

prof. Grigore Diana
Școala Gimnazială Mărginenii de Jos
prof. Anton Maria Gabriela
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2, Ploiești

Educația reprezintă un sistem social fundamental apărut odată cu societatea umană și este specific fiecărei organizări sociale, îndeplinind funcțiile de informare și de formare a omului din punct de vedere intelectual, moral, artistic, fizic. În societatea contemporană, problematica educației dobândește noi conotații, provocate de schimbările care se produc în toate domeniile vieții sociale. Educația depășește limitele exigențelor și valorilor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității. Din acest motiv, un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversității umane, iar dezideratul educației permanente tinde să devină o realitate de necontestat.

Jocul și explorarea presupune încercările și tentativele copilului de a cunoaște și de a descoperi lucruri noi, fenomene și experimente din mediul ce-l înconjoară. Este una din acțiunile fundamentale ale dezvoltării copilului. Ele permit cucerirea lumii înconjurătoare și stimulează motivația de cunoaștere, oferind bazele dezvoltării potențialului psihologic și aptitudinal al copilului. De exemplu o jucărie mecanică, demontată oferă un anumit răspuns în legătură cu mecanismul unei mașini, cu module ei de funcționare. Prin încărcătura sa afectivă, jocul asigură o antrenare mai deplină a întregii activități psihice. În joc copilul este un adevărat actor și un simplu spectator. El participă, cu toată ființa lui, la îndeplinirea obiectivului jocului, realizând în felul acesta o învățare autentică. Prin intermediul jocului obișnuim copilul să gândească independent, să aplice cunoștințele acumulate preventiv în diferite situații. Ele vin să altoiască copilului cele mai frumoase calități intelectuale, morale, estetice. Ele influențează și asupra emoțiilor copilului, devenind mai dinamici, ingenioși, increzuți în forțele proprii, le dezvoltă reflexivitatea, autocunoașterea și autoevaluarea propriului demers cognitiv, a propriilor acțiuni și operații realizate.

De aceea trebuie acordată o atenție deosebită folosirii unei mari varietăți de jucării și obiecte din lumea reală care au o însemnătate imensă în dezvoltarea cognitivă a copilului, căruia îi stimulează gândirea, îi face cunoscute calitățile și însușirile diferitelor obiecte, materiale, cunoscând-o prin simțurile sale.

Bogăția de impresii pe care o oferă copilului mediul înconjurător constituie o bază importantă pentru formarea unor reprezentări clare despre obiectele lumii reale. În contact cu obiectele și fenomenele naturii și societății se dezvoltă și se perfecționează sensibilitatea tuturor organelor de simț și datorită acestui fapt conținutul senzațiilor și percepțiilor se adâncește și se îmbogățește. Astfel, cunoașterea în mod organizat a obiectelor din jurul său oferă posibilitatea copilului să le perceapă prin cât mai multe simțuri. Sub îndrumarea atentă a cadrului didactic, copiii dobândesc treptat capacitatea de a descrie ceea ce este general, comun dar și specific, particular la persoane și animale, la plante, în mediul natural sau creat de om, ori la obiectele supuse descrierii. Percepția spontană a copilului trebuie completată cu direcționarea spiritului de observație prin intervenții subtile asupra organizării, planificării, cu verbalizarea acțiunii observative și memorarea rezultatelor, cu antrenarea senzorială pentru a atinge treptat nivelul observației științifice.

Familia, școala și societatea sunt cele trei instanțe ce au o contribuție incontestabilă în educația copilului. Pentru orice persoană familia este un univers inconfundabil de care sunt legate strâns nașterea, creșterea, formarea și dezvoltarea personalității. Totodată, familia reprezintă mediul în care învață să articuleze primele sunete, să decodifice primele semne și simboluri ale vieții. Cu alte cuvinte, familia este mediul social-afectiv unic în care copilul se pregătește pentru confruntarea cu viața, cu munca, cu greutățile și obstacolele inerente ascensiunii sale. Aici, în familie se învață normele etice, de comportare, se delimitează binele de rău, dreptul de injust, se formează conduit dezirabile în raport cu modelul normativ al societății. Familia, prin mijloacele sale specifice, afective și morale furnizează individului informații utile formării și integrării lui sociale.

Școala a fost dintotdeauna creată ca o instituție structurată astfel încât, în mod sistematic, să asigure instruirea și educarea tinerei generații dintr-o societate. Susținerea problematicei școlare prin parteneriatul profesor-părinte devine o constituentă de bază în conceptual școlii de azi. Țelul primordial în pregătirea reușitei relației școală-familie este schimbarea mentalității și de inițiativă a părinților.

Comunicarea permanent școală-familie se instituie în interesul copiilor, în beneficiul lor, în scopul randamentului școlar. Așadar, această colaborare școală familie, deține un dublu rol, eficientizarea procesului instructiv-educativ, dar și schimbarea mentalității părinților în sensul responsabilizării și implicării în programul de rezolvare a cerințelor sociale locale. Deși, nu este un lucru mai puțin știut că, în prezent, în unele școli din România, părintele participă doar la ședințele cu părinții, interesându-l în principal situația școlară a propriului copil, sau când primește o înștiințare de la cadrul didactic.

În scopul reușitei școlare a elevilor devine oportună o relație strânsă îndeosebi cu familia, cât și o participare a celorlalți factori implicați în educarea elevului. Poziția familiei ar trebui să fie aceea de partener implicat într-un proces de dezvoltare, de precizare a drumului și rolului social pe care îl va allege copilul.

În contextual relației școală-familie părinții trebuie să accepte o conectare totală la problemele școlii, ale clasei, sporindu-și astfel, cunoștințele psihopedagogice. Aceste cunoștințe le vor fi necesare analizei și interpretării corecte a potențialului propriului copil, vis-à-vis de cerințele curriculare. Părintele devine, astfel, capabil în a-și evalua propriul copil. În funcție de vulnerabilitățile acestuia, pe care le-a descoperit, părintele îl va susține, îl va îndruma, îl va încuraja, îi va stimula încrederea în sine, îi va doza eforturile de învățare.

Prin această relație de colaborare atât școala cât și familia face eforturi comune în scopul creării de măsuri asiguratorii și metode eficiente pentru o educație de calitate, scopul fiind acela al succesului școlar. Colaborarea profesor-părinte se focalizează pe interesul educației formative a copiilor. Din această conlucrare copiii ies câștigători.

Educația eficientă susținută prin eforturile conjugate ale dascălilor cu părinții se regăsește în randamentul școlar și într-o perspectivă benefică în context social.

Familia, școala, comunitatea sunt component indistructibile ale efortului de definire instructiv-educativă a copilului. Instruirea și educația elevului nu sunt integrale fără aportul părinților sau a societății.

Calitatea de dascăl, a creat diverse și multiple situații în care efortul meu educațional adresat copilului, a găsit oportun sprijinul din partea părintelui. Deci, o susținere a copilului de către părinți, printr-o colaborare reușită cu școala, consider că îi consolidează acestuia o structură pozitivă interioară, pe fondul căreia își poate fixa cunoștințele din studiu, își poate alimenta talentele, înclinațiile, își poate urmări ținta profesiei dorite. Indicele de evaluare a reușitei școlare a copiilor este randamentul școlar.

Părinții au obligația, cel puțin morală, de a asigura instruirea școlară a copilului. Ei trebuie să influențeze pozitiv participarea elevilor la cursuri, ca ei să-și manifeste interesul pentru noi cunoștințe, în special prin intermediul lecturii. Aceasta vizează, îndeosebi, dezvoltarea gustului elevilor pentru citit, să-i determine să iubească cartea, să le asigure interesul pentru a cunoaște oamenii, faptele lor și viața.

Tot familia introduce copilul în lumea jocurilor. El are, astfel, primul contact cu noțiunile de bine și rău. În mod argumentat, la nivelul de înțelegere al copilului, părinții îl vor atrage de partea binelui. Ulterior, în experimentările personale din proximitatea sa va dori să se situeze de partea binelui. Pe de

altă parte, nonviolența și restricționările bine alese vor ține copilul departe de frustrare și de sentimentul de revoltă. Așadar, la o examinare mai atentă asupra familiei, constatăm că familia este, pentru copil, în cel mai înalt grad: un mediu afectiv, un mediu ocrotitor, dar și un mediu eterogen. Familia constituie în mod natural un mediu ocrotitor, afectiv și eterogen. Datorită acestei triple caracteristici familia poate fi numită ca “terenul electiv al vieții infantile”. Aceste trei aspecte pot fi considerate drept “prime cerințe ale unei vieți care începe” (Berge, A., 1977, p. 25).

Jocul contribuie, de asemenea, într-o mare măsură la îmbogățirea cunoștințelor, la formarea unui vocabular variat și la dezvoltarea educației estetice. Prin intermediul jocului sau a jocurilor, copiii iaflă multe lucruri despre istorie, viața plantelor și a viețuitoarelor, evenimente istorice, descoperirile geografice. Totodată, jocurile îi învață despre sentimente, dragoste, prietenie, ură. Atitudinea părinților față de importanța lecturării, față de școlarizare, accentuând beneficiile, devine un factor promotor al motivării copiilor spre studiu. Copiii iubesc să se joace. Nu există copil căruia să nu îi placă jocul. Pentru aceștia **joaca** este ceva normal, natural. Totuși, uneori, nu mai știu ce anume să se joace, vor un partener de joacă sau se plictisesc de jucăriile lor. Părinților le este dificil să iasă din lumea adulților și să pășească în cea a celor mici, mai ales că astăzi parintii sunt foarte ocupați, sau lucrează de obicei până tarziu. Astfel, timpul pentru a se juca este limitat și deseori sunt prea obosiți sau încărcăți cu grijile zilnice. Cu toate acestea este extrem de important să ca părintele să facă acest lucru, pentru a le ghida jocurile, pentru a-i ajuta să găsească un joc potrivit vârstei, pentru a-i învăța cum să se joace sau să petreacă timp de calitate cu copiii lor. Cei mici însă, pot considera această reticiență ca un refuz de a intra în lumea lor, astfel putem intampina probleme ca aceea în care sa apară o distanțare între parinte și copilul lui.

Noi ca părinți trebuie să fim conștienți că prin joc și prin timpul petrecut împreună **reușim să ne cunoaștem mai bine copiii**, să descoperim ce temperament au, nevoile, gândurile, așteptările, dorințele, hobbyuri-le lor. În acest mod am putea să-i îndrumăm într-o anumită direcție. De asemenea, prin joaca, putem reuși să descifrăm un comportament nedorit al acestora.

Educația familială vizează “construirea deprinderilor, valorilor și normelor vieții în comun în familie, avându-i în vedere pe toți membrii familiei” (Vrașmas, E., 2002, p. 66). Se numește „educație familială” - scrie P. Durning (1995, p. 36 apud www.scribd.com - Suport- curs-Educație parentală) - acțiunea de a crește și educa unul sau mai mulți copii, desfășurată cel mai adesea în grupuri familiale de către adulți, părinții copiilor respectivi. Societatea modernă, mai mult ca oricând, se concentrează pe ridicarea calității umane. Elevarea omului se bazează pe promovarea conceptului de educație și intruire. Perceptele de bază ale omului se dobândesc în prima parte a copilăriei și indiferent

de domeniul pregătirii profesionale, valoarea umană este conferită individului de deținerea educației din cei șapte ani de acasă. Pe drept cuvânt, familia este considerată celula de bază a unei societăți. În cadrul acesteia, copilul se dezvoltă fizic și psihic. Inocentul copil va asimila, își va însuși tot ceea ce-i oferă mediul apropiat. Părintele trebuie să-l angreneze pe copil în mici sarcini prin intermediul jocului. Astfel, micuțul va fi bucuros să-și descopere utilitatea în familia sa. Treptat, va deveni o persoană implicată cu interes în viitoarele lui întreprinderi. Între limitele acestui segment al vârstei, luat în calcul, copilul dintr-o astfel de familie își dezvoltă un comportament civilizată vis-à-vis de cei mici, cât și de adulți. Ei învață normele de conduita în casă, pe stradă, în cadrul grupului social aparținător, în natură.

Sarcina principală a părinților nu este numai de a le oferi copiilor îngrijirea necesară și condițiile de dezvoltare, ci și de a-i ajuta să obțină abilitățile și cunoștințele necesare pentru maturitate. Abilitățile și cunoștințele despre lume la copilul se formează prin intermediul jocului și a jucăriei. Copilul de vârstă preșcolară se joacă tot timpul. Prin joc se afirmă eul copilului, personalitatea sa. Jocul este esența copilăriei și înseamnă pentru copil distracție și plăcere. Pe chipul copilului, atunci când se joacă se citește bucurie.

Bibliografie:

1. Berger A., 1977 - Profesiunea de părinte, Editura Didactica si Pedagogica, București
2. Briceag S., 2014– Psihologia varstelor, suport de curs
3. Vrășmaș, E., 2002 - Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București
4. [www.ise.ro/Parteneriat școala familie](http://www.ise.ro/Parteneriat_școala_familie)
5. www.scribd.com - Suport-curs-Educație parentală

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. Rus Florina

prof. Latcolic Daniela

Liceul Tehnologic ”Florian Porcius” Rodna, Bistrița-Năsăud

În contextul actual, la școala la care predăm, putem afirma faptul că părinții nu au dorința proprie de a se implica activ în viața elevilor. De-a lungul timpului, ședințele cu părinții nu se mai considerate cele mai bune pentru eficientizarea întâlnirilor cu părinții unei clase.

Părinții au obligația să participe la ședințele care se organizează la sfârșitul fiecărui modul pentru fiecare clasă. Din păcate, în multe cazuri acest tip de întâlnire are o structură excesiv de formală și nu oferă oportunități pentru părinți să pună întrebări specifice sau să ridice probleme care îi preocupă.

Constatând acest fapt ne-am gândit la mai multe modalități prin care putem crea o atmosferă de încredere reciprocă între părinți și cadrele didactice. Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje deloc de neglijat. De aceea, am propus o activitate extracurriculară numită “**Mâini dibace**” având ca scop realizarea unor decorațiuni pentru sărbătorile de iarnă.

Prin această activitate elevii împreună cu părinții vor confecționa diferite decorațiuni pentru sărbătorile de iarnă, care mai apoi vor fi expuse la un târg caritabil, care poate fi organizat atât la școala din care fac parte, cât și cu alți parteneri. Cu cât părinții sunt mai implicați în realizarea a unui număr mare de decorațiuni, cu atât satisfacția va fi mult mai mare pentru toți deoarece la sfârșitul târgului un caz umanitar.

Părinții sunt o resursă foarte mare de informații și experiențe legate de meserii, carieră, relațiile cu alți oameni. Să presupunem că o mămică lucrează la florărie, astfel este pricepută în realizarea unor elemente decorative pentru decorațiuni. Elevii vor lua ca model această meserie și vor avea multe lucruri de învățat de la această mămică. Pentru părinți, colaborarea cu școala le aduce avantajul de a fi informați, de a avea sub control educația propriului copil și nu în ultimul rând, de a primi sprijin pentru a deveni un părinte mai bun – cea mai provocatoare meserie din lume. De asemenea, s-a constatat că în marea majoritate a țărilor care performează din punctul de vedere al educației, asociațiile de părinți au un cuvânt greu de spus în ceea ce privește deciziile care se iau la nivelul școlii.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă

succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt demult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor. Această activitate poate aduce plus valoare elevilor, care vor fi mult mai motivați să se implice în activitățile școlare, ca mai apoi să aibă performanțe deosebite la învățătură și părinților care vor putea observa în timp real cum se desfășoară activitățile educative în cadrul școlii și care este comportamentul copiilor.

Există o mare varietate de activități practice și educative care favorizează implicarea părinților în viața elevilor. De exemplu: Părinții pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie.

Bibliografie:

- Gardner, Howard. (2006). *Inteligențe multiple. Noi orizonturi*. București: Editura Sigma.
- Marcus, Stroe. (coord.). (1999). *Competența didactică (perspectiva psihologică)*, București: Editura ALL.
- Neacșu, Ioan. (1999). *Instruire și învățare*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Păun, Emil. (2001). *Școala, abordare sociopedagogică*. Iași: Editura Polirom
- Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. (1997). *Psihologia vârstelor*. București: Editura Didactică și Pedagogică

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLARILOR

Prof. Crețu Georgeta

Școala Gimnazială nr.27 „Anatol Ghermanschi” Brașov

De-a lungul timpului, nucleul familiei a reprezentat factorul principal în educarea copiilor. Părinții sunt cei care le oferă micuților primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele exemple de comportament. Copiii fac ceea ce văd acasă. Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Se poate afirma cu ușurință, de către orice cadru didactic că implicarea părinților în viața elevilor este esențială. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare).

Implicarea părinților în viața copiilor se poate face prin:

- stimularea copilului să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate;
- asigurarea de prezență la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive;
- sprijinirea copilului să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare;
- participarea în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – oferind-și abilitățile, timpul și împărtășirea preocupărilor;

- solicitarea de informații pentru părinte sau pentru educația copilului, permițând astfel susținerea acestuia.
- conversația cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei

Modalitatea cea mai eficientă de implicare a părinților în viața elevilor este învățarea de acasă. Părinții se pot informa despre abilitățile pe care școala urmărește să le dezvolte elevilor, inclusiv cele transversale. Ei pot participa la efectuarea temelor, pot monitoriza procesul de efectuare a temelor pentru acasă.

O altă modalitate de implicare a părinților o constituie sprijinirea funcționării în condiții optime a comitetului pentru părinți. Părinții se pot implica în elaborarea strategiei și a planurilor de acțiune pentru creșterea gradului de implicare a tuturor părinților în viața școlii, pot înființa grupuri de sprijin pentru comisii privind siguranța în școală, un trai sănătos sau derularea activităților extracurriculare.

Exemplific mai jos un tip de activitate derulată împreună cu părinții de la clasă. Activitatea se numește „Suișuri și coborâșuri” și constă în desenarea pe o foaie a celor două cuvinte. Suișurile reprezintă evenimentele fericite din viața copiilor (serbări școlare, excursii, festivități de început de an școlar/ sfârșit de an școlar etc.), iar coborâșurile evenimente mai puțin plăcute. Părinții trebuie să marcheze evenimentele cu titluri/ idei principale/ cuvinte- cheie / perioada de timp în care s-au petrecut. Fiecare părinte este invitat să prezinte, folosind cele trei tipuri de limbaj: verbal, nonverbal și paraverbal. Unii părinți se vor descurca, însă alții vor întâmpina dificultăți. Părinții sunt astfel puși în situația elevilor și înțeleg mai bine rolurile acestora în sala de clasă. Se insistă pe faptul că elevii trebuie să se ajute reciproc, să se încurajeze între ei, să evite barierele în comunicare, discriminările, temerile care conduc la conflicte. La finalul activității, părinții sunt invitați să descrie o zi din viața lor de școlari, ce dificultăți aveau, ce le-a plăcut/nu le-a plăcut. În acest sens, se restabilește o legătura de sens și comprehensiune între părinți și copii, înțelegându-se mai ușor unii cu ceilalți.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
- Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
- Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. ,București, 1974;
- Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.
- Institutul de Științe ale Educației, Educația în familie. Repere și practice actuale, 2006

ȘCOALA ȘI FAMILIA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

prof. înv. primar Drăghici Daniela
Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu”, Brăila

„Oameni, fiți umani, iată prima voastră datorie. Iubiți copilăria, ocrotiți-i jocurile, plăcerile, drăgăstoasele ei porniri.”

Au trecut mai bine de două secole de când J. J. Rousseau adresa contemporanilor săi acest îndemn la umanitate, însă valabilitatea lui pare mai clară decât oricând. Trăim vremuri în care datorită dezvoltării socio-economice a societății a sporit preocuparea pentru copii, pentru asigurarea unor condiții adecvate de viață, a unei educații care să permită accesul într-o societate parcă tot mai exigentă.

Ideea relaționării familiei cu școala a fost tratată de-a lungul anilor, în literatura de specialitate, de numeroși psihologi, pedagogi, sociologi. Este în continuare un subiect de mare actualitate, dat fiind faptul că obiectul educației, elevul, crește și se dezvoltă în aceste două conjuncturi ce nu pot fi separate. Când vorbim despre educație, nu putem separa familia de școală. Copilul se formează în familie, aici se pun bazele personalității sale și continuă să se dezvolte și se îmbunătățește în școală, prin colaborarea acesteia cu familia. Nu se poate pune o barieră între familie și școală.

Relația școală-familie se bazează pe câteva principii de care trebuie să se țină cont:

- școala își aduce aportul la formarea copilului ca om, ca și cetățean al unei comunități;
- munca educativă are rezultate numai dacă și părintele se implică activ;
- părintele are dreptul să-și spună punctul de vedere în ceea ce privește condițiile și educația copilului în școală;
- conexiunea cu părinții trebuie să se clădească pe respect reciproc și colaborare.

Familia, ca nucleu esențial al societății, înfăptuiește un ansamblu de funcții între care cele mai importante sunt :

- a) *funcția economică* – asigură copilului alimentație, îmbrăcăminte etc ;
- b) *funcția biologică* – perpetuarea speciei umane;
- c) *funcția de socializare* – dezvoltă relații de înțelegere, de cooperare, respect și ajutor reciproc;
- d) *funcția educativă* – influențează formarea personalității copilului

Familia este prima școală a copilului, având o influență atât de mare, încât urmele sale rămân imprimare pentru toată viața în caracterul individului. A fi părinte înseamnă a fi totodată psiholog și educator. Părintele este psihologul copilăriei deoarece are nevoie să înțeleagă cum funcționează mentalul

copilului lor. Părintele este primul și cel mai însemnat educator pe care îl va avea copilul. Lucrurile pe care le va învăța de la părinte eclipsează valorile lecției școlare. Familia trebuie să-și găsească timp pentru copilul său. Să vorbească, să-i înțeleagă motivațiile, să se joace cu el, să-i respecte dorințele (jocurile), să-i satisfacă trebuințele, să-l asculte. La vârsta preșcolară se pun bazele caracterului copilului.

Scopul comunicării școală-familie urmărește izbânda umană, în toate momentele vieții și nu se rezumă doar la reușita școlară. Prin urmare, părinții trebuie atrași alături de școală, prin forme variate de activitate, determinându-i să se înscrie la ideea de colaborare activă, consimțind rolul de factor garant în devenirea propriului copil.

Oricât de competenți ar fi profesorii, fără sprijinul părinților școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite.

Părinții reușesc să transmită acestora un mesaj important cu ocazia implicării active în educația copiilor: școala este importantă, iar ei sunt interesați de activitatea copiilor lor.

Odată cu intrarea copilului în grădiniță, apoi în școală, educația completă, înțeleasă atât în sens afectiv cât și instructiv, nu o pot oferi decât familia și școala împreună.

Activitatea școlară se prezintă în funcționalitatea ei, ca interacțiune multiformă și complexă a numeroși factori. Calitatea procesului didactic și nivelul rezultatelor școlare sunt în funcție de calitatea acțiunii acestor factori, a funcționalității lor. În consecință, reușita / nereușita elevilor pot fi explicate prin natura și acțiunea factorilor implicați în organizarea și desfășurarea activității școlare. Unii dintre aceștia acționează ca factori interni și privesc condiția biopsihică a subiecților, iar alții sunt externi, referindu-se la cadrul în care se realizează activitatea de instruire- învățare.

De asemenea, în timpul școlarității, este cunoscut rolul hotărâtor pe care îl au pentru randamentul muncii școlare, clasa de elevi, climatul de muncă, emulația din cadrul grupului, nivelul aspirațiilor și performanțelor acestuia, cu incidență puternică asupra motivației elevilor față de învățatură.

Înșușirile psihice ale elevilor (dezvoltarea intelectuală, interesele, motivația) se prezintă ca variabile relativ constante care influențează succesul la învățatură, dar care se dezvoltă treptat, sub influența favorabilă a acțiunii școlare. Procesele intelectuale, cele afective și atitudinile pot fi îmbunătățite sensibil prin acțiunea factorilor care aparțin contextului familial, socio-cultural și mai ales școlar. În familie se formează „cei șapte ani de acasă”, cele mai importante deprinderi de comportament: cinstea, respectul, politețea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Elevul este la școală 5 - 6 ore pe zi. De restul timpului (până la 24 de ore)

este responsabilă familia. Școala și familia trebuie să facă front comun deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. În educația copilului, părintele și educatorul sunt parteneri.

În acest sens o influență mare asupra copiilor o exercită familia. Copiii intră în școală cu enorm de multe cunoștințe și deprinderi. Părintele este primul profesor în viața copilului. Parteneriatul școală – familie este foarte important în educația copiilor. O relație eficientă învățător – părinte se realizează prin comunicarea bilaterală clară, consistentă și prin varietatea mijloacelor de implicare. Relația trebuie să se bazeze pe încredere și respect reciproc. Prin organizarea de întâlniri periodice, discuții, prezentarea portofoliilor cu lucrările copiilor și rezultatele acestora, serbări școlare, pregătirea unor activități cu participarea părinților se reușește menținerea încrederii acestora în cadrele didactice.

Chiar și pe parcursul școlarității, experiența și cercetările demonstrează că și în condiții egale de inteligență și de asistență pedagogică în școală, decalajul dintre rezultatele școlare ale unor elevi și capacitățile lor reale de învățare este generat de climatul educativ deficitar din familie, de nivelul scăzut al aspirațiilor, cu efecte negative asupra proceselor de mobilizare și de motivare a elevilor pentru activitatea de învățare.

Referindu-ne tot la acțiunea factorilor externi, una din căile prin care se poate asigura succesul la învățatură o reprezintă influența pozitivă a mediului social și în primul rând a celui familial, în care se dezvoltă elevul. Condițiile favorabile de dezvoltare fizică și psihică, climatul spiritual și nivelul aspirațiilor familiei, conlucrarea familiei cu școala constituie premise temeinice pentru educarea capacității de învățare a copiilor. Este cunoscut faptul că numeroase familii reușesc să dea o bună educație copiilor, altele însă nu. Cadrele didactice trebuie să știe în ce condiții o familie poate deveni un bun mediu educativ, pentru ca prin îndrumările pe care le dau părinților să favorizeze aceste condiții.

Condiția de bază care asigură familiei succesul în munca educativă este ca aceasta să fie un colectiv sănătos.

O familie unită are o influență educativă mult mai mare decât una dezbinată. Familia în care părinții trăiesc despărțiți, unde copilul este lipsit de “ atmosfera familială “ nu constituie un bun mediu educativ. Dar unitatea nu se referă doar la componența familiei ci și la structura ei morală. Educația copilului este asigurată numai dacă părinții trăiesc în deplină armonie, unde domnește o atmosferă de voieșie, de bună înțelegere, de respect reciproc, de dragoste și încredere.

O altă condiție care asigură succesul educației în familie este autoritatea părinților. Sfaturile date de către părinți cu autoritate sunt urmate cu încredere, fără șovăire. Autoritatea nu se obține însă nici prin

daruri sau prin promisiuni, nici prin pedepse aspre, nici prin bunătate excesivă, iertând orice abatere a copilului. Autoritatea se bazează pe respectul pe care-l determină părintele prin exigența din întreaga sa comportare față de copil.

Atitudinea corectă a părinților față de copii este o altă condiție pentru reușita educației în familie. În privința aceasta nu se pot da rețete valabile pentru orice împrejurare. Se pot totuși stabili unele direcții de orientare a unei atitudini corecte. Ca în multe cazuri, este bine să se evite extremele: nici severitate prea mare, nici iubire excesivă, nici dăscăleală continuă, nici prea mare independență de timpuriu.

Copilul trebuie să simtă din atitudinea părinților că aceștia îl iubesc, îl respectă, dar, că nu-i vor îngădui orice comportare, orice capriciu.

Totuși însușirea cunoștințelor în familie are un caracter nesistematic, spontan, uneori eronat. Nu toți părinții se pricep să-i îndrume corect pe copii, să adopte o atitudine potrivită față de aceștia. De aceea este necesar ca educația primită de copii în familie să fie completată și corectată prin influența școlii, instituție specială, cu cadre special calificate.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor.

Bibliografie:

1. Adina Băran –Pescaru, Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004.
2. Sas, Cecilia, Activitatea și personalitatea cadrului didactic pentru ciclul primar, Ed. Universității din Oradea, Oradea, 2006
3. Țârcovnicu Tudor; Popeangă Vasile-”Pedagogie”- Editura didactică și pedagogică, București, 1966
4. Mărgineanțu Dorina; Stuparu Aurel- “În ajutorul învățătorilor și diriginților”- Editura EUROBIT, Timișoara, 1996
5. REDIMO- revistă națională de știință și educație, anul III, nr.5, Editura DIDACTIC PRES, Olt, 2005, pag. 26.
6. Sas, Cecilia, Activitatea și personalitatea cadrului didactic pentru ciclul primar, Ed. Universității din Oradea, Oradea, 2006

ȘI PĂRINȚII SE JOACĂ!

P.I.P Rusu Mariana Iuliana,
Școala Gimnazială Scorțeni, Prahova

Nu este bucurie mai mare pentru un copil decât jocul. Unii copii prefer să se joace singuri , pe când alți își doresc un partener de joacă cu care să exploreze lumea.

Pentru părinți este dificil să se desprindă de rutina zilnică și să intre în lumea copiilor, însă este extrem de important să facă uneori acest lucru, pentru a-i ghida, a-i arăta ce sau cum să se joace, să-i ajute să găsească un joc potrivit vârstei sau pur și simplu să petreacă timp de calitate cu copilul.

Joaca împreună aduce multe beneficii, atât pentru copil, cât și pentru părinte. Prin joacă se întărește legătura dintre copil și părinți .Jocul este calea cea mai sigură de a ajunge la sufletul copilului. Dacă este supărat și nu găsești nici o abordare prin care să te conectezi cu el, propune-i să vă jucați un joc care îi place. Acest tip de activitate deschide calea către o comunicare mai bună între părinte și copil. Joaca ne ajută să ne cunoaștem mai bine copilul. Jucându-ne și petrecând timp împreună, ajungem să-l cunoaștem mai bine, să descoperim ce temperament are, care îi sunt nevoile, ce gândește și ce îi place să facă. Este mult mai ușor pentru noi, mai apoi, să-l îndrumăm într-o anumită direcție, cunoscând toate aceste aspecte. Joaca ne ajută de asemenea să descifrăm un comportament neadecvat al copilului.

Acesta poate avea anumite frustrări sau nevoi neîmplinite, iar prin joacă ne putem da seama foarte ușor care este cauza care a dus la dezvoltarea aceluia comportament nedorit.

Este important să știm și cât să intervenim în joaca copiilor, să nu uităm să lăsăm loc și imaginației lor să se dezvolte. Ei își pot crea propria lume, reconstituind scene din ceea ce au văzut sau să-și creeze o lume imaginară, plină de magie, cu diverse personaje de poveste. Nu trebuie să intervenim întotdeauna în joaca copiilor, ci doar când simțim din partea lor această dorință și să încercăm să îi lăsăm să dețină controlul, alegând jocul sau jucăriile preferate.

Jocul ne aduce pe picior de egalitate. În momentul în care ne jucăm, copilul învață să interacționeze, să devină empatic. Va face însă toate aceste lucruri din plăcere, și nu pentru că este obligat de un adult. Nu ne dorim supunere, ci o mai bună relaționare cu copiii noștri. Iar joaca ne aduce pentru un moment pe același nivel cu copilul. La maturitate, copilul va vedea în părinte un prieten, dezvoltând o legătură apropiată. În timp ce ne jucăm le putem transmite copiilor diverse valori. Cea mai ușoară cale

de a educa un copil este prin joacă. Participând activ în jocul lor, îi putem învăța diferența dintre bine și rău, le putem insufla anumite valori etice și morale.

Autorii români au cuprins în operele lor de seamă importanța jocurilor specifice copilăriei, au redat în mod artistic magia și plinătatea, bucuria și rolul educativ al jocului, dar nu au omis nici momentele de interacțiune dintre copii și părinți. De fiecare dată au fost scoase în evidență sprijinul emoțional și curajul insuflat de prezența adulților în activitatea ludică a copiilor.

Ca metodă, jocul se regăsește pe anumite secvențe de învățare în majoritatea sarcinilor matematice din primele clase primare. Chiar dacă este propusă elevilor o sarcină cu caracter euristic, elementele de joc (competiția, surpriza, așteptarea) motivează participarea activă a elevilor. Utilizarea jocului accentuează rolul formativ al învățării prin: exersarea operațiilor gândirii (analiză, sinteză, comparație, clasificare); însușirea cunoștințelor într-un cadru ludic; dezvoltarea spiritului imaginativ-creator, de observație și de inițiativă; dezvoltarea spiritului de competiție și de echipă.

Introducerea jocului în diferite etape ale demersului didactic conduce la un plus de eficiență formativă în planul cunoașterii, dezvoltă la elevi atitudini afective și conduite conștiente de acțiune. În acest fel, învățătorul reușește să activeze copiii din punct de vedere cognitiv, operațional și afectiv sporind gradul de înțelegere și participare activă a elevului la actul de învățare, să evidențieze modul de acțiune în diverse situații, să formeze deprinderi de interacțiune în cadrul grupului și, nu în ultimul rând, contribuie la formarea deprinderilor de autocontrol a conduitelor operatorii și a achizițiilor cognitive ale copiilor. Este foarte importantă ponderea pe care o acordă învățătorul jocului, ca metodă în cadrul strategiei alese deoarece, în funcție de complexitatea obiectivelor, opțiunea pentru una sau alta dintre metodele specifice impune respectarea unor criterii de selecție în așa fel încât metoda aleasă: să asigure realizarea obiectivelor propuse; să angajeze copilul în activitatea directă de asimilare a conținutului; să formeze deprinderi de autoevaluare; să optimizeze utilizarea timpului didactic și să raționalizeze efortul elevilor.

Din postura de părinte și dascăl, retrăiesc bucuria jocurilor copilăriei alături de copilul meu și alături de copiii de la școală și nu las să treacă o zi în care să nu creez împreună cu ei amintiri valoroase.

Bibliografie

- Cotuna, R., (2005), Locul și rolul jocului didactic în învățare, Editura Miniped, București;
Putnic, M., (2006), Psihopedagogie și teoria și metodologia jocului didactic- conspecte pentru pregătirea examenelor de absolvire, Editura UAV, Arad.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. înv. primar Dobre Maria
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Brăila

Educația este un fenomen social care a apărut odată cu societatea umană și care se modifică odată cu dezvoltarea societății. Cu timpul, aceasta a devenit o știință autentică, cu statut și legități proprii.

Educația aduce o schimbare naturală și de durată în raționamentul unui individ și în abilitatea sa de a-și atinge țelurile. Aceasta facilitează investigarea propriilor considerente și gânduri și pregătește individul pentru exprimarea lor în diferite forme. Se poate spune că omul poate progresa doar prin educație. Realizările pot fi îndeplinite doar când indivizii au informații, aptitudini și stare mentală potrivite de care beneficiază oriunde și oricând. Individul este educat încă de la naștere, iar educația devine o dimensiune a existenței sale pe durata întregii vieți. Individul va fi permanent educat, scopul fiind acela de a-și dezvolta personalitatea pe toată durata vieții prin munca sa sau prin activitățile sale. Un copil primește educație din experiențele sale din afara școlii la fel ca și din acelea din înăuntrul acesteia. Ținând cont de aceste aspecte, Coombs și Ahmed au identificat trei tipuri sau forme ale educației:

- **educație formală (instituționalizată)** – cuprinde totalitatea influențelor și acțiunilor organizate, sistematice, gradate cronologic și elaborate în cadrul unor instituții specializate în vederea formării personalității umane;
- **educație nonformală (extrașcolară)** – cuprinde totalitatea influențelor și acțiunilor organizate în mod sistematic, în afara sistemului formal al educației (extrașcolare, parașcolare, perișcolare);
- **educație informală (difuză)** – cuprinde totalitatea influențelor neintenționate, eterogene și difuze, prin care fiecare persoană dobândește cunoștințe, abilități și aptitudini din experiențele zilnice.

Cele trei forme ale educației contribuie la dezvoltarea durabilă a societății numai prin condiționare, interdependență și întrepătrundere în contextul educației permanente. Cea care va avea de câștigat va fi educația formală dacă va reuși integreze plăcut influențe din zona nonformală și informală. Totodată, ceea ce acumulează educația formală poate contribui la dezvoltarea și eficacitatea educației nonformale și a cele informale.

Educația formală este încredințată unor educatori formați ca specialiști și ca pedagogi și metodiști

ai predării disciplinelor de învățământ. Aceasta este completată de organizații de tineret, specialiștii de la casele de cultură și tehnică, muzee, teatre, cinematografe, biblioteci, universități populare, formații cultural-artistice care se ocupă de educația nonformală.

În educația formală pătrund foarte mult influențele cotidiene prin interacțiunea individului cu alte persoane în mediul social, cultural, economic, influențe care se situează în afara unui cadru instituționalizat. Influențele educative de tip informal au și anumite aspecte ale vieții familiale (exemplul concret al familiei). Este cert că procesul dezvoltării personalității copilului începe în familie și care influențează decisiv dezvoltarea individului în primii ani de viață. De aceea, după începerea școlii, familia nu trebuie să lase educația copilului doar în mâna cadrelor didactice, pentru că acțiunea educativă a familiei este benefică doar dacă scopul său este același cu cel al școlii, când există o concordanță între obiectivele urmărite, când școala colaborează cu familia, când părinții sunt implicați în viața elevilor.

Părinții sunt implicați în viața elevilor imediat după terminarea grădiniței când își înscrie copilul la școală. Imediat cunoaște învățătoarea copilului său și participă la prima ședință cu părinții, unde sunt aleși membrii Comitetului de părinți. Îi cumpără haine și rechizite, apoi ia parte, cu mari emoții, la prima festivitate de deschidere a anului școlar. Pe parcurs, îi oferă timp, energie, atenție sau abilitățile sale deținute ca adulți în rezolvarea sarcinilor de la școală. Profesorii implică părinții în viața elevului oferindu-le informații legate de munca acestuia pentru a înțelege care sunt abilitățile lui, dar și pentru a identifica posibile probleme pe care să le remedieze și prin munca depusă în afara școlii. Această *muncă depusă în afara școlii* face referirea la tipul de implicare în mediul de acasă. Temele sunt activitățile cele mai frecvente la care părinții se implică dorindu-și progresul copiilor săi. Temele, dar și proiectele sunt activități la care părinții iau parte.

Exemplu: *Proiectul „100 de zile de școală”*. Activitatea se poate desfășura la școală prin realizarea unei expoziții cu lucrări ale copiilor, ce cuprind 100 de elemente. Lucrările vor fi realizate acasă, împreună cu părinții,

De asemenea, învățătorul poate întocmi un raport scris către părinți prin care oferă acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor, indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

Grupul părinților pe Whatsapp sau Facebook poate constitui un mijloc la îndemâna cadrului didactic pentru a transmite informația către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Astfel, părinții au imediat acces la informații, iar cadrul didactic s-a

asigurat că nimeni nu a pierdut informația.

Părinții și școala îi pot învăța împreună pe cei mici cum să fie empatici cu cei din jur, participând la diferite proiecte de voluntariat.

Exemple:

-1 Aprilie – *Ziua Internațională a păsărilor* - În acest proiect, copiii realizează căsuțe pentru păsărele, îndrumați de părinți. Acestea vor fi aduse la școală unde se va o expoziție. Ulterior, copiii dona căsuțele Muzeului de Științe care le va amplasa în copacii din împrejurimi.

- 2 Aprilie – *Ziua Internațională a cărții pentru copii* – Copiii pot dona cărți bibliotecii școlii din biblioteca personală.

- pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul orelor de arte vizuale și abilități practice sau acasă împreună cu părinții. Cumpărătorii pot fi părinții sau copiii școlii. Banii pot fi oferți unui caz special din școală sau pot fi folosiți pentru a cumpăra materiale și echipamente necesare dotării clasei.

Părinții pot fi voluntari pentru activitățile din școală sau din clasa copiilor săi. Cum ar fi amenajarea sala de clasă pentru un anumit eveniment. Totodată, părinții pot participa la diferite evenimente organizate în școală sau în clasă.

Exemplu: *Ziua Națională a Lecturii:* Părinții se pot oferi să le citească elevilor, în sala de clasă, o poveste.

Cadrul didactic responsabil poate solicita părinții să însoțească grupul de elevi la teatru, la film, la muzeu, la colindat, la bibliotecă, în excursii, vizite etc.

Aceștia pot fi implicați nu doar să îi însoțească pe copii, ci și în organizarea acestor evenimente, pot veni cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

Părinții pot participa la diferite evenimente școlare: serbări, concerte școlare etc. **Exemple:**

-1 Decembrie – serbare de ziua națională a României

-8 Martie – serbare de ziua mamei

- Ziua Porților Deschise

-concert de colinde.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe **respect reciproc și**

recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă **bineveniți la școală** și să fie considerați **resurse pentru școală**. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Bibliografie

1. Cucuș Constantin, „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași 2002
2. Crețu Daniela, „Psihopedagogie - Elemente de formare a profesorilor”, Editura Imago, Sibiu 1999
3. Jinga Ioan,, Istrate Elena, „Manual de pedagogie”, Editura All, București 2006
4. Marcus Stroe. (coord.) „Competența didactică (perspectiva psihologică)”, Editura ALL, București, 1999
5. Neacșu Ioan. „Instruire și învățare”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999
6. Nicola Ioan, „Pedagogie”, Editura Didactică și Pedagogică”, București, 1992
7. Păun Emil „Școala, abordare sociopedagogică”, Editura Polirom, Iași, 2001
8. Șchiopu Ursula, Verza, Emil, ”Psihologia vârstelor”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997
9. Tomșa Gheorghe, „Psihopedagogie preșcolară și școlară”, Editura Coresi, București 2005

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. înv. primar Pantazi Camelia
prof. înv. primar Perianu Daniela
Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Totuși, relația dintre școli, părinți și familii poate fi o provocare. Mulți părinți din medii dezavantajate, care deși au așteptări ridicate și sunt preocupați de situația școlară a copiilor lor, este posibil să nu se implice deoarece se simt nefamiliarizați cu actualul sistem de învățământ și distanțați de cultura școlii și „limba” acesteia. Unii se pot simți nemotivați de propria experiență a eșecului la școală sau nu se simt capabili să își sprijine copiii. Este posibil ca părinții care provin din familii de migranți să considere că nu dispun de competențele lingvistice necesare pentru comunicarea cu școlile, pentru a-i ajuta pe copiii lor și pentru a monitoriza progresul acestora, se pot simți descurajați de sentimentul de distanță între propriile valori și propria cultură și cele ale țării gazdă, astfel cum acestea sunt reprezentate de școală. Condițiile de lucru care nu permit un program flexibil, programul de lucru prelungit sau condiția de părinte singur pot, de asemenea, să împiedice implicarea părinților.

Pe de altă parte, cadrele didactice îi pot percepe pe părinți drept pasivi, oportuniști sau intruzivi sau este posibil să nu dispună de suficient timp și de suficientă experiență pentru comunicarea cu părinți care provin din diverse medii, pentru a le oferi suficiente informații și pentru a colabora efectiv cu aceștia. Cadrele didactice se pot teme că implicarea părinților va necesita foarte mult timp și va fi în detrimentul sarcinilor lor profesionale. În unele cazuri, implicarea părinților și comunicarea cu aceștia poate să nu fie

suficient recunoscută ca unul dintre principalele roluri ale cadrelor didactice și ale școlilor în încurajarea succesului educațional. În plus, motivele care determină distanțarea sau inerția unora dintre părinți nu sunt bine înțelese de cadrele didactice, iar rolurile părinților în școli nu sunt clarificate.

Există o serie de motive pentru care implicarea părinților în activități coordonate de școală este mai mult decât recomandată:

- Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare.
- Implicarea părinților duce la un comportament al copiilor în clasă mai bun.
- Un părinte poate influența decisiv atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația.
- Părinții ar trebui să rămână la fel de implicați în educația copiilor lor, de la nivel preșcolar până la liceu inclusiv.
- Formarea adecvată și disponibilitatea resurselor necesare pot ajuta părinții să se implice.
- Exercițiile de lectură ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc considerabil abilitățile copilului și de aceea școlile caută în mod activ modalități pentru a-i implica pe părinți.
- Implicarea părinților ridică moralul profesorilor.
- Implicarea părinților aduce beneficii atât pentru copii, cât și pentru părinți.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Cercetările arată că o abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, copiilor, cadrelor didactice și profesioniștilor este esențială pentru soluționarea problemelor comportamentale ale școlărilor.

Părinții vor avea o mai bună înțelegere a curriculum-ului și a activităților școlare și vor comunica mai bine cu copiii lor.

Constrângerile de timp sunt cel mai mare obstacol în privința nivelului de implicare a părinților. Buna comunicare cu profesorul pentru a găsi modalități potrivite și convenabile de a colabora este soluția în acest caz.

Bibliografie

1. Cucuș Constantin, „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași 2002
2. Crețu Daniela, „Psihopedagogie - Elemente de formare a profesorilor”, Editura Imago, Sibiu 1999
3. Jinga Ioan,, Istrate Elena, „Manual de pedagogie”, Editura All, București 2006
4. Marcus Stroe. (coord.) „Competența didactică (perspectiva psihologică)”, Editura ALL, București, 1999

SERBARE - VESTITORII PRIMĂVERII

prof. Mazilu Simona
Grădinița nr.35, București, sector 5

Copil 1:

Vine draga primăvară
Răspândește peste țară
Flori de mai stânjenei
Ghiocei și brebenei.

Copil 2:

Sosește primăvara
Cu muguri și cu flori
Cu șiruri lungi de berze
Și cărduri de cocori.
Sosește primăvara
Și-aduce-n poala ei
Atâtea vioarele
Și-atâția ghiocei.

Copil 3:

V-aș spune că îmi doresc
Totul să întinerească,
Să nu mai îmbătrânească.
Să fim cu toții mugurași
Ghiocei și toporași.
- Vino, dragă Primăvară!
Răspândește peste țară
Ghiocei și brebenei,
Flori de măr și stânjenei!

Copil 4:

Când vine mândra primăvară
Ea aduce soare-n țară,
Ghiocei și micșunele,
Ciripit de păsărele.
Iarbă verde pe câmpii,
Bucurii pentru copii.
Pomii toți o să-nflorească,
Fruce bune să rodească.
O să jucăm cu bucurie
Hora mare în câmpie!

Cântec : „Vine , vine primavara!”

Copil 5:

Din zapada încetisor,
Tâmpla-și scoate afară,
Ghioceii albi si mici,
Soli de primăvară.

Ghiocelul:

Am sosit, sunt ghiocelul
Mică și plăpândă floare
Dar înfrunt iarna și gerul
Și chem razele de soare.
Am trup firav, subțirel
Iar căpșorul, clopoțel
Și vestesc în toată țara
Că sosește primăvara.

Mărțișorul:

M-ați recunoscut desigur
Sunt doritul mărțișor
Ce împart cu bucurie
O podoabă tuturor.
În luna martie sosesc
Cu multă, multă veselie
Și prind la pieptul tuturor
Câte o bijuterie.
Am adus azi pentru voi
Fluturași în haine moi
Ghiocei și viorele
Cîripit de păsărele
Soarele și bucuria
Cântecul și veselia.

Vioreaua:

Sunt o floare mititică
Cu miros frumos
Stau la umbră că mi-e frică
Și țin capu-n jos.
Am rochiță-n cinci foițe
De culoare violet
Toți mă cântă că-s frumoasă
Și mă leagă în buchet.
Eu pădurea îndrăgesc
Viorea eu mă numesc.
Desi îmi este dor de soare
Cresc la umbră, la răcoare.

Rândunica:

La o casă tare mică
Am sosit eu, rândunica.

Și din paie și din lut

Cuib sub streșini am făcut.

Și din cuib am pus apoi

Așternut de pene moi

Fir de aur, fir de soare,

Și vreo patru oușoare.

Iar acum, când trecu vremea

Patru pui de rândunică

Stau în cuibul auriu

Și-mi spun: piu, piu, piu!

Flururașul:

E un dar de la natură

Și este culoare pură,

Stropită peste aripioare

Care strălucește-n soare.

Cât este ziua de mare

Eu alerg din floare-n floare

Spre seară când obosesc

Pe floricele m-odihnesc.

Primavara:

Sunt primăvara timpurie

Cu rochița alb verzuie

Aduc zi de mărțișor

Și Ziua femeilor.

Buchete de toporași

Mi le pun pe umerăși

Mă încing cu tămâioara

Am venit, sunt primavara!

Copil 6:

Primavara de unde vii?
Peste dealuri și câmpii,
Cu hăinuța numai floare
Și cu păsări cântătoare?
Vine mândra primăvară
Cât ne bucurăm!
Nu mai ninge acum afară
Haideti să dansăm!

Cântec: Primăvara iarăși a sosit!

Copil 7:

Vine primăvara pe dealuri și câmpii
Răsună toată țara de cântece zglobii
Peste dealuri și livezi zboară o urare:
Primavara, timp dorit, bine ai venit!
Vine primăvara pe aripi de vânt
Am să-mi iau chitara
Și-am să-ncep să cânt.
Am să cânt cu veselie până oi putea
Primavară, mult dorită eu te așteptam.

Cântec :

„Prin pomii plini de floare”

Copil 8:

Acum, la sfârșit de iarnă
Mi-a fost dat s-aud o sfadă
Între ghiocelu-n floare
Și o frunză foșnitoare:
Ai curaj! Nu-mi vine a crede
În mantia alb cu verde
Ca să-frunți gerul cumplit
N-aștepti timpul însorit?

Vă e ciudă, frunze moarte
Că de-acum sunteți uscate?
Cât ați da să fiți ca noi,
Nu murdare de noroi.
Eu îmi iau dreptul la viață
Chiar de-i scurtă ies în față
Și-apoi la sfârșitul iernii
Vestim zorii primăverii.

Primăvara:

Eu vin din depărtări albastre
Ca-ntr-un dans cu gingași pași
Împrăstiindu-mi larg comoara
De ghiocci și toporași.

Cântec: „Glasul florilor”

Narcisa:

Nartcisă eu mă numesc
Hora vreau sa o-nvârtesc
Primăvara ca să vină
Cu caldură și lumină.

Lăcrămioara:

Mama mea e primăvara
Și mă cheama Lăcrămioara
Sunt sora lui ghiocel
Și mai mare decât el.

Toporaș:

Al meu nume-i Toporaș
Eu răsar tot primavăra
Raspândesc parfumul meu
Pâna sus, departe-n cer.

Laleaua:

Sunt cea mai drăguță fată.
Lalea mi se zice
Strălucesc în vii culori
Sunt mai mare peste flori.

Zambila:

Sunt zambila
Parfumată, mică, delicată.
Stau pierdută în grădină

Bibliografie:

- Andreianu, Mariana, (2011), Invitație la serbare - Ghid orientativ, Editura Diana;
- Chiriac Coca Ciurea Eliza Marra, (2012), Serbările din grădiniță. Drumul către performanță - Culegere de versuri și cântece pentru realizarea serbărilor de sfârșit de an școlar 3/ 6-7 ani, Editura Rovimed;
- Hăran Mirela, (2017), POFTIȚI LA SERBARE!, Editura Diamant;
- Stancu Adriana, (2010), “HAIDEȚI LA SERBARE !!!”, Editura Sfântul Ierarh Nicolae.

Și privesc spre tine.

Liliacul:

Liliacul sunt, din poartă,
Par în flăcări gingașe cuprins
Micile flori albe și mov
Par ciorchini de flori dantelate.
Mireasma mea se împrăștie în vazduh

Cântec : „Înfloresc grădinile”

SERBARE 8 MARTIE

prof. Gugu Viorica
Grădinița nr. 35, sector 5 București

1. Iarna, iată s-a sfârșit

Și zăpada s-a topit

Din pământ au răsărit

Ghiociei ce-au vestit

Că la noi în țară, iără

Vine mândra primăvară!

2. Astăzi este sărbătoare

Vom prezenta la serbare

Poezii pentru mămici

Cântece pentru bunici

Că noi tare le iubim

Și din suflet le dorim

Fericire, sănătate

Și belșug să aibă-n toate!

3. Eu sunt mic, dar sunt deștept

Am destui ani să aștept

Ca să-nvăt să fiu cuminte

Să nu plâng de-mi cade-un dinte

Dar tot știu la vârsta mea

Că astăzi e ziua ta!

Cu mânuța asta mică

Desenez o floricică

Și ți-o dau, ca să ții minte

Că-s un băiețel cuminte!

4. Sunt o fată frumușică

Și-o iubesc pe-a mea mămică

Pentru grija ce mi-o poartă

Și greșelile ce-mi iartă

Astăzi este ziua ta!

Ghiociei în dar ți-oi da

Obrazul de mi-l săruți

Și-ochisorii mei micuți!

5. De dragul tău pământul

De ghiociei e plin

Și vin cocori din zare

Și cerul e senin

Învață-mă ce-i bine

Fereste-mă de rău,

Iar eu voi crește mare

Și bun de dragul tău!

Cântec:

Astăzi este ziua mamei

Zi frumoasă ca și ea

Toate florile din lume

Ți le-aș da, măicuța mea – bis

6. O floare mică am să-ți dau

Și un sărut pe obrăjori

Mă voi ruga ca-n astă zi

Să fie cerul fără nori

Îți dau și inima mea toată

Ca să te bucuri viața-ntregă

Să fii voioasă tot mereu

Că te iubesc din suflet eu!

7. Sus pe cer sunt multe stele

Pe pământ sunt floricele,

Dar niciuna dintre ele

Nu-s ca ochii mamei mele.

8. Pentru ziua ta, mămico

Ți-am cules un ghiocel

Cât de mic, îl vezi, cuprinde

Toată primăvara – n el.

Dar ca dragoastea s-o simți

Cum în inimioara-mi crește

Lângă ghiocel, te rog

Un sărut acum primește.

Cântec :

E ziua ta, mămico,

În dar ți-am adus inima

Și crede-mă, mămico,

Un dar mai frumos nu se putea!

Am vrut să-ți culeg o floare,

Un mic ghiocel frumos

Dar până la urmă moare

Și nu e de folos!

E ziua ta, mămico,

În dar ți-am adus inima

Și crede-mă, mămico,

Un dar mai frumos nu se putea!

Am vrut să-ți culeg steluțe

Să-ți fac un modest colier

Dar cine nu știe oare?

Că – n zori steluțele pier!

E ziua ta, mămico,

În dar ți-am adus inima

Și crede-mă, mămico,

Un dar mai frumos nu se putea!

9.Mamă bună ce-aș putea

Să-ți doresc de ziua ta

Bucurie, sănătate

Mult noroc și spor în toate!

Pace și zile senine

Să mă poți crește pe mine!

10.Mamă, azi de ziua ta,

Eu, iubitul tău băiat

Ți-am adus în dar o floare

Și o dulce sărutare

Ziua , noaptea ești cu mine

Ce m-aș face fără tine?

Când ești mamă supărată

Te sărut, și-ți trece-ndată!

11.E ziua ta, mămico,

Te așteaptă flori pe masă

Și-un dar micuț te-așteaptă

Când ai sa vii acasă

Am să-ți sărut obrazii

La piept când mă vei ține

Și mâinile ce n-au

Odihnă pentru mine.

12.E ziua mamei mele

Și totu-i plin de flori

Aș vrea să-i dau o floare

Să semene cu ea,

Dar nici o floare –n lume

Nu e ca mama mea!

Cântec:

Primăvara a sosit!

Hai, copii, haideti la joc!

Si câmpia a-nverzit

Hai, copii, la joc!

Hai cu mare bucurie, hai, la joc!

Să jucăm hora-n câmpie hai la joc! -bis

Păsărele-n zbor

Hai, copii, haideti la joc

Ciripesc în glasul lor

Hai, copii, la joc!

Hai, cu mare bucurie, hai, la joc!

Să jucăm hora-n câmpie hai, la joc! –bis

13. Eu pentru că sunt mai mică

O sărut pe-a mea mămică

Pe frunte și pe obraz

Să-i alung orice necaz

Iar ca dar eu îi ofer

Toate stelele din cer

Gânduri bune și curate

Din inima mea purtate!

14.Mamă, ești pe lume

Tot ce-i mai frumos

Ochii tăi sunt limpezi

Glasul ți-e duios

Dragostea ta mare

Mie-mi este scut

Mamă, ia-mă-n brațe

Vreau să te sărut!

Joc muzical:

Eu te văd

Și tu mă vezi

Mereu noi ne privim așa-bis

Și-apoi de mână să ne prindem

Și frumos să ne-vârtim-bis

Eu sunt baiat

Tu păpușică

Hai să formăm o horă mică!-bis

15.Te iubesc, mămica mea

Și ți-o spun de ziua ta

Tu faci totul pentru mine

Asta știe orișicine

Și că pe lume trăiesc

Tot ție îți mulțumesc!

16.O, ce blândă și frumoasă

E mămica mea

Ciocârlia aș vrea să-i cânte

Azi în geam la ea

Hărnicuța și cuminte

Mă silesc să fiu

Mândră de a ei fetiță

Vreau mereu s-o știu.

17.Eu măicuță-s tare mic

Nu pot să-ți aduc nimic

Dar ți-as face-o bucurie

Ia-mă-n brațe

Mă mângâie

Și-ai să vezi că nu-mi stă rău

Mărțișor la gâtul tău.

18.Fluturaș micuț și drag

Du-te la măicuța-n prag

Și-i șoptește-ncetișor

Că mi-e dragă și-o ador

Ghiocelul ce-nflorește

Ți-l ofer de ziua ta

Ca să-ți spună, mamă dragă

La mulți ani din partea mea!

Cântec: E ziua ta, mămico !

Am vrut să-ți culeg o floare

Un mic ghiocel frumos,

Dar până la urmă moare,

Și nu e de folos.

Refren :E ziua ta, mămico

Bibliografie:

- Andreianu, Mariana, (2011), *Invitație la serbare - Ghid orientativ*, Editura Diana;
- Chiriac Coca Ciurea Eliza Marra, (2012), *Serbările din grădiniță. Drumul către performanță - Culegere de versuri și cântece pentru realizarea serbărilor de sfârșit de an școlar 3/ 6-7 ani*, Editura Rovimed;
- Hăran Mirela, (2017), *POFTIȚI LA SERBARE!*, Editura Diamant;
- Stancu Adriana, (2010), *“HAIDEȚI LA SERBARE !!!”*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae.

În dar ți-am adus inima.

Și crede-mă, mămico,

Un dar mai frumos nu se putea!

Am vrut să-ți culeg steluțe,

Să-ți fac un modest colier,

Dar cine nu știe oare,

Că-n zori steluțele pier.

Refren :

E ziua ta mămico,

Nu-ți dau nici comori, nici bani,

Dar îți urez din suflet,

Un sincer « LA MULȚI ANI ! »

JUCĂRIILE S-AU NĂSCUT LA ȚARĂ

Prof. Mucsa Blanka-Borbála

Grădinița PN Racoș, Brașov

Prof. Petó Emese

Școala Gimnazială „Bethlen Samuel” Racoș, Brașov

Jocul este farmecul copilăriei, care la rândul ei este perioada cea mai plăcută din viața oricărui om. Cu siguranță oricare om și-ar dori ca măcar pentru o clipă să se întoarcă în copilărie și să se joace așa cum doar un copil o poate face. Unde oare? În casa bunicilor, unde totul era posibil, iar o jucărie nouă putea lua „naștere” din orice, sau chiar din nimic. Da, așa se întâmpla pe vremuri, „în vremurile noastre” cum ar spune bunicii. O frunză, tulpina socului, trestia, paiul, cocenii, știuleții, o bucățică de lemn sau de sârmă, o cârpă, o sfoară, o hârtie de împachetat, o roată veche (exemplele ar putea continua la infinit), toate deveneau în mâinile gingașe ale bunicilor, într-o clipită, jucărie nouă.

În zilele de iarnă după ce bunica hrănea păsările de curte aducea știuleții goi în lada de lemne. Din acești știuleți, la îndemnul bunicilor, noi, nepoții, clădeam căsuțe, poduri, castele, inventam tot felul de construcții tot mai complicate.

Bunicul cuprins de nostalgie ne povestea cum din acești știuleți se pot realiza multe jucării, apoi la insistențele noastre trecea la crearea lor.

Construirea jucăriilor pentru noi, copiii, era cel mai așteptat moment, acum doar amintire, dar cu o bogăție sufletească de nedescris. Toate mișcărilor erau urmate de explicații, de la bucata aleasă, la mărimea, la forma sa, astfel încât „tehnica” construirii să fie bine înțeleasă, mai mult, ne cerea și ajutorul motivând că are mâinile prea mari pentru lucruri așa mărunte. Mai târziu am înțeles că practic el dorea să fim direct implicați, chiar dacă nu avea multă școală, știa că în acest mod ne trezește și mai mult interesul și impactul este mult mai mare asupra noastră. Urma „modul de utilizare” și proba, care era efectuată cu atâta măiestrie încât de abia rezistai să nu i-o smulgi din mână.

Iată câteva jocuri și jucării din invențiile bunicilor noștri:

Animăluțe -Trunchiul și picioarele animăluțelor erau construite din cocean, care se prindeau cu sfoară sau se fixau între crăpături. Capul era din știulete, urechile și coada din frunze de porumb, care la rândul lor se prindeau de trunchi și aveau forme și mărimi diferite, în funcție de animalul reprezentat. Nu

lipseau nici hamul, nici hățurile cailor, acestea erau din sfoară sau „zdrențe” și erau legate de trunchi și cap.

Păpuși - Bunica nu rămânea mai prejos, ne chema lângă ea ca să pregătim împreună păpuși. Acestea erau pregătite din știuleți și fâșii de cârpă tăiate din haine vechi, pe care bunica le folosea la țesutul preșurilor. Știuleții erau foarte bine selectați: primul trebuia să aibă o parte mai groasă pentru cap, apoi unul mai lung cu capete cât de cât la fel de groase, pentru brațe, urmau picioarele, care de obicei se prindeau la un loc pentru că, păpușa se îmbrăca în rochie lungă ca pe vremuri. Rochia, de asemeni, era din bucăți de haine vechi. Alte dăți ne arăta cum se confecționează păpușile din material textil. Hainele vechi erau umplute cu lână, iar capul era un ghem din fâșii de cârpă, care la final se îmbrăca în ciorapii bunicii. Urma cea mai așteptată „operație” și anume decorarea feței: ochii și sprâncenele se conturau cu cărbune, buzele, obrajii și nasul cu o bucată de țigla cât mai roșie, înmuiată în apă călduță ca să lase urme cât mai pronunțate. La final păpușa era îmbrăcată în hainele noastre, ale nepoților, rămase mici, date pentru preș, dar păstrate cu drag de bunica.

Vioara realizată din bucăți subțiri de coceni era o altă creație a bunicilor, cu ea acompaniam cântecele vesele din casa lor, care răsunau până-n depărtări. Ca să fie o orchestră adevărată aveam și *muzicuță din piaptăn*, pe care o acopeream cu o bucată de hârtie, o așezam în fața buzelor, apoi suflând, interpretam fel și fel de melodii. Un alt instrument se realiza din cutia de chibrituri în jurul căruia se înfășurau bucăți de elastic. Trăgând de ele cu vârful degetelor, acestea scoteau un sunet asemănător chitarei. Tobă găseam din belșug, dar băteam ritmul cel mai bine cu lingurile de lemn, în masa de bucătărie.

Odată cu sosirea primăverii începeau jocurile în aer liber. *Praștia* și *arcul cu săgeți* erau „arme” care ne provocau la mari concursuri de nimerit cutii de conserve, însă *pușca din lemn* era preferata noastră. Când se apuca bunicul s-o „fabrica” (cum îi plăcea să spună) noi priveam de la depărtare pentru că ustensila de lucru era briceagul. Ne explica metoda de lucru, dar ne și atenționa că este periculos și nu putem să-l ajutăm. Era o treabă foarte meticuloasă, de la cioplit, găurit, șlefuit, până la montare și mod de utilizare. Cum se vede și în fotografiile de mai jos, țeava era prinsă cu o bucată de cauciuc, împreună acționau „gloanțele” (boabele de porumb), cu cât trăgeai mai dibace cu atât zburau mai departe și deveneau câștigătoare.

Vara mergând la fân, bunicul rupea câte-o *frunză mică de patlagină*, o prindea între buze și scotea niște sunete atât de melodioase, încât și privighetoarea putea fi invidioasă.

După ce luam gustarea, nelipsita pâine cu untură, bunica ne făcea *pahare* din hârtia de împachetat (ca dovadă că tehnica origami era stăpânită și de bunica), apoi mergem la izvorul din apropiere ca să ne potolim setea. Tot la fân am aflat cum se construiau ascunzătorile în căpițe.

Oboseala zilelor lungi de vară era uitată după cină, când ieșeam cu toții la poartă, loc care trezea noi amintiri în privirile calde ale bunicilor. Rar se întâmpla să nu ne jucăm fete, băieți împreună, dar *roțile stricate* provocau adevărate concursuri de atletism, de alergare și echilibristică între băieți. Roțile mici erau „conduse” în fugă pe vătraiul de la sobă, iar roțile mari, cele de bicicletă erau „conduse”, tot în fugă, direct de copil. Cine reușea să țină roata în echilibru pe distanța cea mai mare era câștigătorul concursului.

Fetele jucam *șotron*, asemănător cu cel de acum, dar cu alte reguli. Trebuia să conducem cu vârful și lateralul piciorului o bucățică de țigla pornind din căsuța cu numărul unu până la ultima căsuță fără să lăsăm jos piciorul celălalt. Țigla nu avea voie să iasă din linie, dar nici noi nu aveam voie să călcăm pe linie, în caz contrar eram eliminate din joc și urmăream cu mare dezamăgire de la margine jocul celorlalte fete.

Copiii mai mici nu reușeau să țină pasul cu cei mai măricei, de aceea bunica le puneă în borcane apă cu clăbuci din săpun de casă, din care, cu ajutorul unor fire de paie mai groase (mai târziu macaroane lungi), suflau baloane de diferite mărimi. Partea distractivă a jocului era atunci când un copil reușea să țină *balonul de săpun* pe vârful paiului cât mai mult, fără să pocnească. Cele care se desprindeau trebuia să rămână cât mai mult în aer și să se înalțe cât mai sus. Uneori se juca și pe echipe: unii făceau baloanele de săpun, ceilalți alergau după ele suflându-le în sus ca să le țină mai mult în aer. Când rămânea cineva fără clăbuci se completa de la ceilalți. Jocul se termina odată cu golirea borcanelor.

Aceste jocuri se desfășurau la îndemnul bunicilor, sub aripa lor protectoare.

Fiecare anotimp, fiecare moment petrecut cu bunicii parcă năștea o nouă invenție, o nouă jucărie, un nou joc. „Invențiile” bunicii erau nesfârșite spre bucuria noastră, a copiilor, iar zilele petrecute la bunici erau mereu încununată cu povești de gen „Nică”. Așa am aflat cum bunicii a tăiat copăcelul vecinului pentru a-și construi o praștie; cum ascundea în gropi merele furate din livada satului, pe care apoi în timpul iernii, în timpul săniușului, le dezgropa și le mânca cu deosebită plăcere cu prietenii de joacă, dar care în schimb trebuia să-i tragă sania la deal cu el cu tot. Bunica nu a rămas mai prejos nici cu poveștile, ne-a relatat pe îndelete cum a stat ascunsă în șopronul de lemne, aproape o zi întreagă, de teamă să nu ia bătaie pentru că a spart câteva țigle noi pentru șotron.

În concluzie, jocul este activitatea predominantă a copilăriei, este prietenul de nedespărțit al copilului, însă el nu trebuie să lipsească pe toată perioada vieții unui om. Prin joc, omul își satisface nevoile imediate, după propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o crează. Prin intermediul acestuia, copilul descoperă lumea înconjurătoare. Joaca nu trebuie considerată a fi o acțiune lipsită de valoare. Din contră, copiii implicați în astfel de activități depun efort, tot așa cum și un adult depune efort prin munca sa. De fapt, pentru copil, joaca are aceeași semnificație pe care o are munca în viața unui adult. Copilul conștientizează această acțiune și o discernă de alte activități.

A ne întreba de ce, pentru copil, aproape orice activitate este joc, înseamnă a ne întreba de ce este copil, iar „Copilul este o ființă cu misiunea de a crește și de a fi om. Ambianța are rolul de a stimula și nu de a crea. Actul creativ este însăși viața copilului.” – Maria Montessori

CUM SĂ NE IMPLICĂM ÎN VIAȚA COPILOR

prof. înv. primar Dan Nicoleta
prof înv. primar Filip Luminița
Școala Gimnazială Nr. 13, Râmnicu Vâlcea

Implicarea de succes a părinților poate fi definită ca participarea activă și continuă a unui părinte sau a unui îngrijitor principal la educația copilului său. Părinții pot demonstra implicarea acasă - citind cu copiii lor, ajutând la teme și discutând despre evenimentele școlare - sau la școală, participând la evenimente sau făcând voluntariat în sălile de clasă. Școlile cu părinți implicați îi implică pe acești părinți, comunică cu ei în mod regulat și îi încorporează în procesul de învățare.

Cel mai important predictor al succesului elevilor este încurajarea pe care o primesc de la părinți atunci când învață acasă. Când părinții sunt implicați în educația copiilor lor, elevii au motivația de a-și termina sarcinile și de a crește într-un mediu care prețuiește învățarea.

Implicarea părinților înseamnă că părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea de a-și ajuta copiii să învețe și să atingă obiectivele în educația lor. Când un părinte se angajează să acorde prioritate obiectivelor educaționale ale copilului său, iar profesorii se angajează să asculte și să ofere un spațiu de învățare pentru copil și părinte, copilul are mai multe șanse să aibă succes școlar. Prin implicarea atât a părinților, cât și a profesorilor în educația copilului, aceștia pot aduce perspective care îmbogățesc experiența de învățare a copilului.

Învățarea nu se termină la clasă, totuși majoritatea părinților sunt în pierdere atunci când vine vorba de sprijinirea dezvoltării intelectuale a copiilor lor. Mulți încearcă să se descurce prea bine și să plutească în jurul lor atunci când își fac temele, ceea ce poate înăbuși creativitatea și autodezvoltarea. Alții îi lasă să meargă liberi și cu greu își monitorizează progresul.

Cu toate acestea, studiile sunt unanime: copiii au mai mult succes la școală atunci când părinții sunt implicați. Mai bine, și profesorii sunt afectați pozitiv atunci când părinții sunt interesați.

Acest lucru se datorează faptului că părinții implicați promovează un comportament pozitiv la clasă, se asigură că copiii își fac temele, îi ajută să fie mai organizați, impun măsuri disciplinare și își validează efortul. Pentru profesori, implicarea părinților crește percepția pozitivă de sine și satisfacția în muncă. Provocarea este de a-i ajuta să înțeleagă cum își pot ajuta copilul să reușească.

Când vine vorba de educația unui copil, unii părinți pot prefera să o lase doar pe seama profesorilor. Alți părinți doresc să fie implicați în fiecare pas al procesului și pot chiar să facă o școală acasă. Este grozav să fii implicat în educația copilului tău pentru a te asigura că primește lecții care să-l ajute să se dezvolte din punct de vedere academic.

Iată câteva modalități prin care părinții se pot implica în cariera academică a copiilor lor.

1. Ajutați-i cu temele

În timp ce unii părinți pur și simplu nu sunt grozavi la școală, alții au o pregătire universitară pentru a ajuta cu elementele fundamentale. Arată că îți pasă de bunăstarea lor și că înțelegi valoarea învățării.

De asemenea, le puteți arăta copiilor câteva dintre lucrurile pe care le-ați învățat crescând la cursurile de lectură și matematică care i-ar inspira. Poate fi o dezamăgire când alți copii se joacă afară, în timp ce copilul tău își face temele singur.

Cu toate acestea, a avea sprijinul unui părinte face minuni. Este momentul perfect pentru a crea o legătură cu copilul tău și a-i vedea zonele cu probleme. Dacă întâmpină probleme de încredere în munca lor, le poți oferi o anumită motivație pentru a-i ajuta să treacă de curbele de învățare.

2. Citiți împreună

Este o activitate pe care o poți face înainte ca pruncul tău să intre la școală și poți continua tradiția. Citirea împreună îl ajută pe copilul dumneavoastră să-și dezvolte un vocabular solid. Va fi perfect pentru ei să învețe noțiunile de bază ale lucrărilor de citire în clasă.

Un alt motiv este că atunci când copilul tău îți poate citi, îi va calma nervii. Se pot obișnui să citească pentru alții și nu se vor simți jenați în fața colegilor lor. Când au această încredere în lectură, se transferă și la alte materii.

De asemenea, poți folosi acest timp pentru a te bucura de activități educative cu copilul tău. Ei vor crește să aprecieze amintirile și lucrurile care nu vor intra într-o clasă.

3. Du-ți copilul în excursii educaționale

Poate în timpul unei vacanțe de iarnă sau de vară, îți poți duce copilul la un muzeu sau un centru spațial pentru a-l ajuta să-și îmbogățească educația. Puteți să le puneți întrebări despre lucrurile pe care le-au învățat și să-i expuneți la lucruri noi care le vor ajuta doar să le extindă mințile.

Ca să nu mai vorbim, este o modalitate distractivă de a-i ajuta să învețe în plus. Puteți face activități cu copiii voștri pentru a-i încuraja să fie mai lumești. Chiar și cu o pauză între cursuri, învățarea nu se oprește.

Îi va scoate din casă în loc să se uite la televizor și să joace jocuri video toată ziua. De asemenea, este o metodă fiabilă pentru a vedea ce interesează copilul tău. Dacă copilul tău are un talent pentru anumite materii, este momentul potrivit să începi să cultivi acel talent.

Copilul tău poate merge la o școală specializată în matematică și știință. Nu este o idee rea să mergi la un centru de știință pentru a-i ajuta să facă activități pentru a-și crește aptitudinile. Când faci asta într-un format distractiv, le oferă mai mult din experiență.

4. Ajutați-i să se relaxeze

Este ușor pentru copilul tău să se simtă copleșit de toate temele și testele. Desigur, vrei ca copilul tău să muncească din greu și să exceleze, dar poate fi obositor. Asigură-te că copilul tău știe că ești înțelegător.

Dacă nu obțin nota perfectă și au dat totul, nu-i descurajați. Încurajează-ți copiii și spune-le că pot atinge marea. De asemenea, vrei să-i ajuți să se relaxeze acasă.

Dacă au nevoie de o pauză de la muncă pentru a-și limpezi mințile, este în regulă să facă asta. Oferă copiilor spațiu să vorbească cu tine atunci când au dificultăți cu temele școlare. Apoi poți interveni și să le dai sfaturi.

Când aveți o atmosferă bună pentru învățare, îi va încuraja să se concentreze și să-și termine sarcinile.

5. Recompensează-ți copilul pentru că a făcut bine

Deși ar trebui să se străduiască pentru note bune, este bine să oferiți un stimulent pentru copilul dvs. Poate că acest lucru le poate oferi inițiativa că munca grea dă roade. În viața reală, munca grea înseamnă un corp mai bun din exerciții regulate și obiceiuri alimentare sănătoase.

Munca grea la locul de muncă poate însemna o poziție mai înaltă și un salariu mai bun. Dacă copilul tău are un buletin grozav sau se descurcă bine la examene, tratează-i cu ceva. Poate că există o nouă bicicletă care le place, sau le puteți oferi un joc nou și niște pizza ca deliciu în weekend.

Acest lucru nu arată doar că îți pasă de copilul tău și că apreciezi pașii pe care îi fac la școală, dar îl va ajuta și să învețe lecții de viață. Vor dori să exceleze nu numai pentru recompensa imediată, dar știu că munca grea îi poate ajuta să realizeze lucruri grozave. Îi va ajuta să-și ia în serios cariera academică. Ca părinte, cu cât te implici mai mult în educația copilului tău, cu atât el poate echilibra mai mult viața acasă și cea școlară.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
ȘCOALĂ – FAMILIE
„ÎMPREUNĂ COLABORĂM, PE COPII SĂ-I ÎNVĂȚĂM!”

prof. înv. primar: Dumitru Simona
Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu” Brăila

ARGUMENT

Școala și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor. În grădinița se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Cadrele didactice, sunt de multe ori asaltate cu întrebări și cereri ale familiei care exprimă dorința de a deține în continuare controlul situației, fiind ocrotitori, grijulii, uneori marcându-se prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condițiile materiale, la modul în care personalul relaționează cu cei mici. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru unii părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele din grădinița. Pe de altă parte, cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale sau logistice.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea școlară.

Scopul proiectului:

- Cultivarea și dezvoltarea parteneriatului dintre familie și școală
- Implicarea părinților în viața școlii, astfel încât să devină parteneri activi și avizți în educația copiilor;
- Informarea părinților cu privire la strategiile de cunoaștere a copilului;
- Crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de părinți în educarea copilului.

Obiective:

- Dezvoltarea abilităților de comunicare, optimizarea comunicării în triada părinte- elev- învățător;
  - Consilierea părinților privind problematica educării copiilor;
  - Familiarizarea părinților cu strategii specifice procesului de învățământ;
  - Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali și responsabili în educația micului școlar;
  - Convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copiilor și în a școlii în ansamblu;
- Înțelegerea conceptului de “autoritate parentală”(definire, caracteristici, condiții de exercitare.)

Obiectiv general:

Asigurarea unei colaborări permanente, cât mai eficiente, între școală și familiile copiilor, urmărind progresul, social, cognitiv al copiilor, informarea părinților privind activitățile desfășurate în școală, a rolului acestora în dezvoltarea personalității copiilor cât și a rolului ce îi revine familiei.

Obiective Specifice:

Privind cadrele didactice implicate:

- să informeze părinții privitor la standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale;
- să expună părinților scopul și conținutul programului desfășurat în școală;
- să acorde consiliere individuală și în grup pe teme de educație în familie și în școală;
- să ofere cât mai multe ocazii părinților de a lua parte la activitățile elevilor.

Privind părinții:

- să participe activ în cadrul parteneriatului familie-instituția școlară cât și la alte activități organizate în școală;
- să informeze cadrele didactice privind comportamentul copiilor în familie și societate;să continue în familie programul educațional propus de instituția școlară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigență.

Puncte tari ale aplicării proiectului:

- Părinții își vor descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică colectivitatea;
- Va spori încrederea familiei în școală;
- Va spori eficiența activităților instructiv-educative desfășurate în școală;
- Părinții își vor împărtăși experiențele și se vor împrieteni între ei;
- Relația familie-școală se va întări;

Puncte slabe:

- Posibil ca unii părinți să nu trateze cu același interes acest proiect;
- Posibil ca unii părinți să se manifeste în mod nedorit.

Descrierea proiectului:

Prin activitățile proiectului, școala recunoaște și accentuează rolul părinților de primi educatori, încercând să-i determine să înțeleagă că aceasta face mai mult decât o simplă instituție socială, ea educă și instruește.

Resurse umane:

- elevii clasei;
- părinții elevilor;
- cadrele didactice ce predau la clasa;
- logoped;
- psiholog.

DURATA PROIECTULUI:

- septembrie – iunie ;

Etapele proiectului:

- Realizarea unui studiu în vederea identificării tipurilor de părinți și a tipurilor de copii
- Întocmirea proiectului
- Organizarea întâlnirilor cu părinții
- Distribuirea materialelor de informare a părinților
- Desfășurarea calendarului de activități stabil pentru proiect

Evaluare: chestionare, expoziție foto, portofoliul familiei, teste pentru copii și părinți

1.	Septembrie	<i>“Imi cunosc copilul?”</i>	Dezbateri Chestionare	Părinții Copiii
2.	Octombrie	<i>„Activități de toamnă”</i>	Activități creative Expoziție cu lucrări realizate de copii	Învățătoarea
3.	Noiembrie	<i>“Covor de frunze pe cărări”</i>	Achiziționarea și confecționarea podoabelor și costumației pentru serbare	
4.	Decembrie	<i>“Iarna ne-a sosit în zori...”</i>	Consiliere și dezbateri de grup; Ședință cu părinții;	Domnul logoped, psihologul
5.	Ianuarie	<i>“Ce trebuie să fac?”</i>	Studiu de caz Chestionare	
6.	Februarie	<i>“Să vorbim clar și corect!”</i>	Discuții Lectură după imagini – doc.	
7.	Martie	<i>“Un dar pentru mamica mea”</i>	PowerPoint Conversație	
8.	Aprilie	<i>“Miresme de primăvară”</i>	Discuții cu doamna logoped Activitate demonstrativă; Confecționarea unui cadou	
9.	Mai	<i>“Minte sănătoasă în corp sănătos”</i>		
10.	Iunie	<i>“Carnaval, carnaval”</i>	Program artistic	

ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL

prof. înv. preșc. Ciurea Ionela-Daniela
Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Roșiori De Vede

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii,

lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare. Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice. În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de

alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională. Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: · Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie; · Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare. În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile. Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii. Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare a energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare.

Educația integrată se referă în esență la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale ,fizice , intelectuale sau de limbaj , defavorizați socio-economic și cultural copii din centrele de asistență și ocrotire , copii cu ușoare tulburări psihoafective și comportamentale , copii infectați cu virusul HIV etc.) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora. În modelul tradițional , relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile școlii incluzive , părinții participă direct la viața școlii și pot influența anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva

învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor. Incluziunea reprezintă esența unui sistem educațional ce se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilității, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. În reușita educației incluzive un rol important revine familiei. Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă.

La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ. Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale.

- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor. -să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste u privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei .

- să fie parteneri sinceri de dialog si să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață. -să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei.

- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora.

Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare.

Ca și exemple se pot menționa:

- resursele financiare ale familiei.

- atitudinile părinților față de școală și educație.

-starea de sănătate și nutrițională a copilului. -stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale.

-proveniența dintr-o familie ce călătorește mult.

-începerea școlii cu slabe abilități de vorbire , vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris. Școlile tind să perceapă elevii care se confruntă cu aceste bariere ca fiind slab motivați, supuși presiunii negative a părinților și grupului, ca având o frecvență redusă la școală și manifestând probleme comportamentale și manifestând probleme comportamentale și de control. Din aceste răspunsuri este clar că școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii –condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor. Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca “ membrii ai unei familii”.

Succesul educației inclusive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală. Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, 2008 „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București,
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan 2001, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași,
3. Pescaru, Băran, Adina, 2004, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București,
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, 2000 Editura Didactică și Pedagogică, București,

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

prof. înv. preșcolar Androne Mădălina
Grădinița cu PP Nr. 1
Structura Școlii Gimnaziale „Dan Berindei”, Roșiori de Vede

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Totuși, relația dintre școli, părinți și familii poate fi o provocare. Mulți părinți din medii dezavantajate, care deși au așteptări ridicate și sunt preocupați de situația școlară a copiilor lor, este posibil să nu se implice deoarece se simt nefamiliarizați cu actualul sistem de învățământ și distanțați de cultura școlii și „limba” acesteia. Unii se pot simți nemotivați de propria experiență a eșecului la școală sau nu se simt capabili să își sprijine copiii. Este posibil ca părinții care provin din familii de migranți să considere că nu dispun de competențele lingvistice necesare pentru comunicarea cu școlile, pentru a-i ajuta pe copiii lor și pentru a monitoriza progresul acestora, se pot simți descurajați de sentimentul de distanță între propriile valori și propria cultură și cele ale țării gazdă, astfel cum acestea sunt reprezentate de școală. Condițiile de lucru care nu permit un program flexibil, programul de lucru prelungit sau condiția de părinte singur pot, de asemenea, să împiedice implicarea părinților.

Pe de altă parte, cadrele didactice îi pot percepe pe părinți drept pasivi, oportuniști sau intruzivi sau este posibil să nu dispună de suficient timp și de suficientă experiență pentru comunicarea cu părinți care provin din diverse medii, pentru a le oferi suficiente informații și pentru a colabora efectiv cu aceștia. Cadrele didactice se pot teme că implicarea părinților va necesita foarte mult timp și va fi în detrimentul

sarcinilor lor profesionale. În unele cazuri, implicarea părinților și comunicarea cu aceștia poate să nu fie suficient recunoscută ca unul dintre principalele roluri ale cadrelor didactice și ale școlilor în încurajarea succesului educațional. În plus, motivele care determină distanțarea sau inerția unora dintre părinți nu sunt bine înțelese de cadrele didactice, iar rolurile părinților în școli nu sunt clarificate.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Cercetările arată că o abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, copiilor, cadrelor didactice și profesioniștilor este esențială pentru soluționarea problemelor comportamentale ale școlărilor.

Când copilul vine pentru prima dată la grădiniță, apar multe necunoscute atât pentru el, cât și pentru părinții săi. Dacă, mai ales, nu au avut mai înainte un alt copil la grădiniță, părinții pot avea multe întrebări de pus. Nu trebuie să ținem părinții departe de activitățile grădiniței. Copiii pe care îi pregătim sunt, la urma urmei, copiii lor. Părinții au dreptul de a lua parte la viața copiilor lor și au, de asemenea, responsabilități în privința aceasta. Ei trebuie încurajați să viziteze grădinița și trebuie făcuți să se simtă bineveniți. Sentimentele părinților influențează sentimentele copiilor. Dacă un copil își vede părinții bucuroși că merge la grădiniță, el va fi bucuros să o frecventeze. În cele din urmă, cel care va beneficia cel mai mult de pe urma unei relații strânse între părinte și profesor este copilul.

Unii copii sunt temători la început, văzându-se părăsiți în grădiniță, cu cineva pe care nu-l cunosc. Dacă ni se pare că ei trebuie susținuți de o figură familiară, părinții sau bunicii trebuie încurajați să stea împreună cu el în grădiniță, în primele zile, până ce copilul se adaptează.

Trebuie să observăm dacă într-adevăr copilul este cel care are probleme cu separarea de părinte sau nu cumva părintelui îi este greu să-l lase copilul.

Părinții se vor simți mult mai implicați dacă sunt făcuți să înțeleagă programul grădiniței, modul și rațiunile după care el este alcătuit, dacă va fi făcut să se simtă parte importantă în activitățile ce au loc.

Întâlnirile cu părinții trebuie să fie frecvente; poate și alte rude vor dori să ia parte.

Este bine să organizăm la aceste întâlniri un mic program- filme, diapozitive, ori chiar jocuri de rol; părinții își pot asuma în aceste jocuri chiar rolul de părinte, încercând în mod indirect să găsească soluții la problemele reale cu care eventual se confruntă în familie. Discuțiile pot avea o mare eficiență,

părinții învățând unul de la altul; ei simt că nu sunt singuri într-o situație dificilă. Pe măsură ce părinții își împărtășesc ideile și sentimentele, putem afla mai multe de la ei și despre ei. Activitatea cu copiii va fi mult mai rodnică dacă vom ști mai multe despre modul lor de viață acasă.

Se pot organiza pentru părinți lectorate despre nutriție, dezvoltarea copilului, probleme speciale ale copilăriei; o dată ce înțeleg problemele și cum pot contribui la rezolvarea lor, părinții pot oferi un sprijin substanțial.

Nu toate contactele cu părinții trebuie să aibă loc în contextul întâlnirilor de grup. Pot fi aranjate discuții private cu unul sau ambii părinți. Va fi un bun prilej de a afla mai multe amănunte despre ceea ce cred și vor părinții în legătură cu copilul lor. Oare ambii părinți au aceleași opinii privind dezvoltarea și comportamentul copilului lor?

Trebuie să îi ajutăm cât putem! Nu este ușor să fi părinte. Dacă părinții sunt suficient de deschiși pentru a ne împărtăși problemele personale, merită să-i ascultăm cu înțelegere și respect.

Contactul cu părinții trebuie menținut pe tot parcursul anului. Este preferabil să avem mai multe întâlniri scurte decât o dată pe an, o adunare lungă și plictisitoare. Putem de asemenea menține contactul cu părinții prin scrisori ori telefoane. Câteva cuvinte schimbate cu părintele dimineața, când își aduce copilul la grădiniță, pot fi uneori și suficiente și eficiente. Poate familia are un oaspete deosebit, ori poate cineva este bolnav. Astfel, vom înțelege mai bine comportamentul copiilor.

Buletinul pentru părinți agățat la intrarea în grădiniță contribuie mult la menținerea contactului cu părinții.

Putem lua inițiativa de a vizita acasă familia, găsind tema și ziua potrivită.

Se pot ivi și situații speciale- copilul este bolnav, ori a apărut un nou-născut. Fie că părinții ne vizitează, fie că îi vizităm, este indicat să ținem un carnet cu însemnări asupra acestor evenimente, în care să notăm impresii, recomandări ori un scurt rezumat asupra întâlnirii.

Părinții pot da o mână de ajutor efectiv în grădiniță. Unii ar putea să lucreze ca voluntari în clasă: să spună povești copiilor, să-i învețe cântece; le pot descrie ori arăta animale neobișnuite; să le cânte la un instrument muzical. Câțiva părinți pot pregăti mâncare pentru copii ori pot organiza o întâlnire generală cu părinți și copii.

Rapoarte scrise către părinți- constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

Participarea la evenimentele școlare Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

Voluntari pentru activitățile din școală Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa etc.

Părinții trebuie încurajați cât mai mult în aceste activități. Deosebirile culturale și etnice trebuie respectate. Dacă educatoarele sunt deschise și prietenoase, părinții pot fi bucuroși să le împărtășească câteva din obiceiurile și tradițiile lor.

Înțelegerea și legătura strânsă între familie și educatoare va face ca munca educatoarei cu copiii să beneficieze în urma acestor relații și va dăruia, de asemenea, copiilor, un an școlar cald și plăcut.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR

prof. Mihăilescu Nicoleta
Școala Gimnazială „Dan Berindei” Roșiorii de Vede
Structură Grădinița cu P.P nr.1, Teleorman

Prin activitatea de parteneriat cu părinții ne asigurăm un sprijin în propria activitate. Implicându-i pe părinți, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, grădinița pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor- problemă ,a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

Orice familie trebuie să fie un garant de securitate, de protecție fizică, afectivă, mentală, morală și socială pentru toți membrii ei, dar mai ales pentru copii. Relațiile din sfera familiei sunt de tip special, având la baza sentimente de dragoste și respect reciproc. Dimensiunea afectivă este cea mai mare forță, dar poate deveni și cea mai vulnerabilă latură a conviețuirii familiale. Cele mai acute probleme educative, culminând cu insuccesul școlar, se nasc din absența sau ignoranța atenției părintești sau corozionii afective din familiile dezorganizate, cu un nivel economic precar, cu tulburări psihice, consum de alcool, violență fizică și verbală. Prin implicarea activă a părinților în activitățile din grădiniță și extracurriculare ei pot realiza că problemele lor sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor.

La orice vârstă **educația** reprezintă un chimism insolit și deosebit de complex, care reclamă o mulțime de catalizatori. Până la sfârșitul adolescenței educatorul, indiferent de ipostazele sub care se manifestă (părinte sau dascăl), constituie un catalizator funciar. Plasarea copilului în grădiniță inaugurează dilatarea universului său existențial, care se desfășoară în proximitatea unui nou regizor- cel al educatoarei, ce consolidează, retușează sau corectează profilul dobândit în familie.

După familie, **grădinița** constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale, învățământul preșcolar reprezentând din acest punct de vedere piatra de

temelie, premisa dezvoltării ulterioare, baza de la care se pornește în construirea personalității fiecărui viitor cetățean.

În munca oricărei educatoare se întâlnesc două realități de care trebuie să țină seama tot timpul și anume : trăsăturile comune copilăriei, universalitatea vârstei copilăriei și diversitatea, unicitatea fiecărui copil cu care va lucra. Principala preocupare a educatoarei, în tot timpul activității sale, este aceea de a realiza un echilibru stabil între ceea ce este comun și ceea ce este individual în grupă, între dezvoltarea psihică și cea fizică a fiecărui copil, între activitatea desfășurată și progresele realizate etc. Dificultatea constă în a găsi exerciții și tipuri de activități potrivite, atât pentru întreaga grupă, cât și pentru fiecare membru în parte, răspunzând fiecărei nevoi individuale. Teza educabilității și a maleabilității fiecărui copil în practică devine mai dificilă, datorită experienței și specificului conduitei fiecărui copil. Educația devine artă, în cazul descoperirii porțiței deschise spre cunoaștere și acomodare a fiecărui preșcolar. Trăsăturile individuale (temperamentul, predispozițiile ereditare, experiența dobândită etc.) devin premise ale succesului sau insuccesului în primele săptămâni de activitate.

Știm cu toții : copiii sunt diferiți. Și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea: toți au nevoie de dragoste, de securitate, de hrană bună și de stimulare, toți simt nevoia de siguranță, de acceptare, de recunoaștere, toți caută sprijin în adult și au nevoie de acesta pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și își dobândesc propria independență. Independența spre ce anume? Independența de a fi membri participativi ai comunității, membri care știu să își asume responsabilități și să urmărească să le fie respectate drepturile.

Grădinița este unul dintre partenerii comunitari implicați și consecvenți a cărei existență în societate marchează începutul traseului educațional al copilului și primii pași către viitoarea sa devenire de cetățean responsabil. Întregul personal al grădiniței se străduiește să acopere aceste nevoi sprijinind copilul în mod nemijlocit, prin intervenție directă și continuă. Relația dintre comunitate și grădiniță este de determinare și susținere reciprocă. De nenumărate ori, grădinița este pusă în situația de a rezolva o serie de probleme pe care, prin dimensiunea și locul pe care îl ocupă, nu pot fi soluționate fără un sprijin adecvat și o susținere directă din partea comunității. Pe de altă parte, comunitatea încearcă să preia tot ceea ce îi oferă societatea și în egală măsură intervențiile sistemului de educație.

Conceptul de *parteneriat* (provenit din engl. *partnership*), în sens etimologic desemnează relațiile stabilite între asociați din instituții diferite. Termenul *parteneriat* se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun. Colaborarea partenerilor implicați în educație presupune construirea unei

relații clădite pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. Conceptul de **parteneriat educațional** constituie o atitudine în câmpul educațional, și presupune colaborare, cooperare, comunicare eficientă, acces egal, acceptarea diferențelor și interacțiuni îndreptate în scopul optimizării rezultatelor educației.

Parteneriatul educațional se instituie între următoarele instituții: **familie** (partener tradițional al școlii), **școală** (ca instituție socială transmițătoare de valori), **comunitate** (ca beneficiar al serviciilor educaționale), **agenții educaționali** (elevi, părinți, cadre didactice, psihologi, alți specialiști), **instituții de cultură** (universități, biblioteci, muzee, centre de cultură), și **alți factori** interesați în dezvoltarea instituțională a sistemului de educație.

Există câteva tipuri de implicare a familiei care ne pot ajuta să creăm parteneriate eficiente cu părinții, comunitatea, pentru a spori eficiența procesului educativ.

1. Părinții pot primi ajutor pentru a crea medii familiale care să sprijine experiențele de învățare ale copiilor prin modalități diverse, printre care: oferirea de informații despre organizarea spațiului de acasă al copilului pentru a-i sprijini învățarea, dar și jocul, sprijinirea în înțelegerea unei relații cu dublu sens, între familie și grădiniță.

2. Comunicarea cu părinții este recunoscută drept esențială, iar stabilirea unui canal de comunicare cu două sensuri despre progresul copiilor se poate realiza prin: organizarea consultațiilor individuale ritmice cu părinții, dar și prin realizarea unor dosare/ portofolii în care să se prezinte activitatea copiilor care vor fi trimise acasă spre consultare.

3. Voluntariatul reprezintă o practică de succes și presupune organizarea acțiunilor de ajutor din partea părinților (la grădiniță, acasă sau în alte locații) sau a altor agenți care să sprijine echipa grădiniței, dar și pe copii. Pentru a identifica disponibilitatea părinților și timpul pe care îl pot aloca e indicat să se dea un chestionar la început de an școlar. Părinții, în spațiul grupei, pot acționa ca voluntari prin activități precum: acordarea ajutorului în derularea activităților din centre sau supravegherea lor; însoțirea copiilor în activitățile extrașcolare (excursii, vizite la obiective turistice sau culturale); implicare în realizarea decorurilor pentru un eveniment, o serbare.

4. Implicarea părinților în luarea deciziilor reprezintă o verigă importantă a parteneriatului.

5. Colaborarea cu comunitatea, prin identificarea resurselor care vor susține învățarea și vor spori experiența copiilor se poate realiza prin mijloace precum: integrarea serviciilor comunității prin parteneriate care implică grădinița și alte agenții care sunt interesate de aspecte legate de viața civică, sănătate, cultură, recreere etc.

Scopul parteneriatelor este acela de a implica și colabora permanent cu familia și părinți în activitățile de la grupă și cele extracurriculare

Obiectivele parteneriatului sunt:

- Creșterea încrederii părinților în mediul educațional din grădiniță;
- Colaborarea permanentă între familie și grădiniță privind procesul instructiv-educativ al copilului pentru o educație cât mai eficientă.
- Să și descopere copilul sub diferite aspecte pe care le implică colectivitatea
- Cunoașterea nevoilor copiilor.

Evaluare: Fotografii, înregistrari video, portofoliul familiei (Prezentare filmulețe, imagini trimise de părinți), chestionare părinți și copii

Tipuri de activități:

1. Cât și cum îi ajutăm pe cei mici?

Mod de realizare:

Părinții vor fi invitați în sala de grupă pentru a desfășura o activitate liber aleasă cu cel mic la finalul careia sala de grupa trebuie să fie în ordine. Propun părinților să înceapă cu întrebări ajutoare: „Unde e locul lor? , La ce folosesc?, Ce mai găsim în acel loc?,, și împreună să așeze la locul potrivit jucăria, cartea, creioanele etc. Fiind un proces repetitiv și funcționând foarte bine prin puterea exemplului sugerez părinților să exemplifice copiilor felul în care își fac curat în propria cameră și să-i implice în activități gospodărești sub formă de joc :“Sunt de ajutor acasă”, în care copiii să-și ajute familia la treburi gospodărești precum spălatul vaselor, ștersul prafului, îngrijirea unei plante sau a unui animal, gătit etc.

Obiective: Dezvoltarea autonomiei și responsabilizarea preșcolărilor

Beneficii:

- părinții devin parteneri în responsabilizarea copiilor
- identifica modalități prin care pot contribui la responsabilizarea acestora

2. Descoperim emoțiile zilnice.

Mod de realizare:

În sala de grupa fiecare părinte împreună cu copilul primesc o oglindă în care să se privească împreună. Educatoarea va numi o emoție, după care o va descrie. Părintele o va mima în oglindă, încât

să fie primul care o exemplifică, urmat fiind de copil care va povestii acțiunii, momente, evenimente, persoane ce l-au făcut să simtă furie, tristete, bucurie etc.

-chestionar legat de comportamentul copiilor în diverse ocazii;

- atitudinea adulților legată de aceste comportamente

-așteptările lor;

Obiective

-informarea parinților referitor la modul în care reactionează, își exprimă sentimentele în anumite situații în colectivitate

- să-i informăm pe părinți care comportamente ale copilului trebuie apreciate și care trebuie descurajate.

-informarea educatoarei despre ce anume provoacă emoții negative copiilor

-identificarea unor modalități optime prin care să-i sprijinim în anumite momente

Beneficii:

-Părinții devin parteneri în gestionarea anumitor trăiri ale preșolarilor

3. Cât de bine ma cunoști?(- ”Timp liber cu părinții mei!”)

Educatorea aplică chestionare părinților legate de activitățile preferate de copiii dumnealor, personaje preferate, povesti preferate, jocuri preferate, culori preferate etc., apoi sunt discutate împreună acestea având la îndemână și chestionarele aplicate preșcolarilor.

Obiective:

să-i determinăm pe părinți să petreacă mai mult timp cu copilul lor și să acorde mai multă atenție și importanță cunoașterii și nevoilor lui.

Beneficii:

-Părinții pot petrece mai mult timp cu copiii

4. „Am crescut, am învățat, iată câte am aflat !” Această activitate se poate desfășura sub forma ședinței cu părinții, având ca scop, prezentarea raportului de evaluare sumativă al grupei, prezentarea raportului privind progresul copilului la mijloc de an școlar (acest raport este confidențial și se prezintă individual părinților) prezentarea portofoliilor copiilor și al Jurnalului grupei, prezentarea fișelor progres ale copiilor, prezentarea activităților ce urmează a fi desfășurate.

Obiective:

-prezentarea progreselor pe care le înregistrează copilul în timpul activităților;

- familiarizarea părinților cu activitățile ce urmează să se desfășoare la grupa, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice.

-implicarea părinților în activitatea din grădiniță, prin participarea la crearea unui mediu.

Beneficii:

- părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul activităților educative la care participă copilul lor;

-cunosc progresele făcute de copil;

-identifică modalitățile prin care poate fi sprijinit acesta

5. „Povestea mea preferată“ Activitate în care părinții, pe rând, să fie invitați în grădinița să citească povestea preferată a copilului să participe la ateliere educative și distractive care au ca scop educarea interesului pentru lectură și de a implica părinții în cadrul activităților din grădiniță.

Obiective:

- educarea interesului pentru lectură

- implicarea părinții în cadrul activităților din grădiniță.

Beneficii:

-copii au posibilitatea de a participa la activitate alături de părinți;

-colaborarea dintre familie și grădiniță cu scopul educării interesului pentru lectură.

6. „O zi la grădiniță cu mama sau tata”. în care câte un membru al familiei unui copil să participe, pe rând, la activitate din grădiniță, să îi învețe pe copii un joc pe care și-l amintește din copilărie, să se joace sau să lucreze alături de copii, să le povestească ce face la serviciu sau să îi învețe ceva legat de meseria sau de pasiunile lui etc.

Obiective:

- implicarea părinților în organizarea acestor evenimente, cât și sugestii, propuneri de teme și activități.

Beneficii:

-Creșterea încrederii familiei în grădiniță;

- împărtășirea experiențelor personale și se vor împrieteni între ei;

7. „Poftiti la spectacol,, Serbare sfârșit de an școlar. De cele mai multe ori, părinții participă doar ca spectatori la serbările copiilor, nefiind implicată direct în munca copilului și a educatoarei din spatele acestor reprezentații, ci văzând doar rezultatul final ale acestora. Prin crearea parteneriatelor familie-grădiniță în cadrul acestor serbări se poate introduce de exemplu și un dans, un cântec sau o scenetă

pregătită și interpretată de către părinte alături de copil. Prin implicarea părinților în astfel de activități, aceștia au posibilitatea să descopere și să cunoască inclinațiile artistice ale copilului, să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode educative noi.

Obiective:

- implicarea părinților în organizarea și desfășurarea serbării
- să descopere și să cunoască inclinațiile artistice ale copilului
- să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode educative noi.

Beneficii:

- creșterea numărului de părinți participanți și implicarea acestora

Grădinița reprezintă un sprijin pentru comunitate și nu doar un loc în care copiii își însușesc cunoștințe. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră parteneri în educație, se creează o comunitate de suport care începe să funcționeze. Din acest motiv, parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială și necesară în organizarea grădiniței și a grupei de preșcolari. Pentru realizarea unui parteneriat trebuie stabilite câteva forme de relaționare necesare. Astfel, trebuie respectate cele patru condiții de realizare ale acestui proces: **comunicare, coordonare, cooperare** și în final, **parteneriat**.

BIBLIOGRAFIE :

1. Adina Băran-Pescaru, Parteneriat în educație, București, 2004, cap. 2.
2. Alois Gherguț- Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale, Iași ED.Polirom, 2006
3. Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004;
4. P.R.E.T., Modul nr.2 : „Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea”, București, 2008; 5. Vărășmaș, E., A., „Consilierea și educația părinților”, București, Editura Aramis 2002.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR

prof. învă. preșc. Loncea Georgeta Monica
Școala Gimnazială „Dan Berindei” Roșiori De Vede, Teleorman

A fi educatoare este o artă și nu oricine îmbrățișează această frumoasă meserie – cu care eu mă hrănesc săptămânal, deși fizic petrec în grădiniță 5 ore pe zi, de luni până vineri. Pe mine mă încarcă durabil și chiar cred cu tărie că profesia aceasta nu stă bine pe oricine, chiar dacă și uzura psihică își spune cuvântul la un moment dat. Dacă nu intri atât în lumea copiilor, cât și în sufletul lor, nu călca pragul unei grădinițe doar pentru a-ți încerca diversele abilități. Să fii educatoare înseamnă să semeni iubire. Noi, cei care am ales să îmbrățișăm această direcție, ne-am născut cu dragoste pentru copii, cu puterea magică de a modela suflete, cu dorința de a dăruii și de a crea aventuri altfel în fiecare zi.

Cu sufletul copiilor nu poți jongla. Ești acolo pentru a-i face să evolueze. De fapt, se creează un schimb, pentru că ei îți oferă o mulțime de satisfacții, care te vor motiva constant. Sufletul înseamnă bogăție și trebuie protejat de către fiecare adult care îi iese copilului în cale. Ți-i poți apropia pe cei mici doar cu iubire. Atunci când dă drumul brațelor mamei, copilul trebuie mângâiat cu iubire de către educatoare – care, după o zi în grădiniță, atunci când ajunge la oglinda de acasă și se privește în ea, trebuie să fie convinsă că și-a îndeplinit misiunea. Cele două mâini ale ei șterg mai multe lacrimi deodată, îmbrățișează cu căldură fiecare trup mic ce are nevoie de alinare, căci nesiguranța lor este de înțeles.

Vocea trebuie să exprime permanent blândețe, pentru a le insufla încredere. Dăruire, muncă, talent, har, bunătate, iubire și... suflet mare sunt ingredientele ce, împreună, formează rețeta unui educator. Nici spontaneitatea și creativitatea fără margini să nu-i lipsească.

În accepțiunea părinților, educatoarea trebuie să fie cea care le protejează și le îngrijește copilul minimum 5 ore pe zi, care îl alintă și îl iubește exact așa cum face un părinte. Evident, educatoarea face acest lucru cu toți copiii, chiar dacă părintele nu este conștient că nu doar propriul său copil are nevoie de afecțiune.

În relația educator–părinte–copil, e necesar să primeze copilul. El este puntea dintre părinte și educator. Relația educator–părinte depinde de legătura pe care o încheagă copilul cu adultul care-l îngrijește în grădiniță. Atât timp cât copilul se simte în siguranță la grădiniță, părintele este fericit. Zâmbetul părintelui este același cu zâmbetul copilului său.

„Părinții le dau aripi copiilor, iar educatorii îi învață să zboare“ este gândul cu care eu pornesc în fiecare zi spre grădiniță – și este identic cu cel al părinților. Doar împreună, comunicând eficient, ei pot oferi garanția dezvoltării armonioase a copilului (centrul atenției lor).

Continuarea în mediul familial a procesului educațional propus de instituția preșcolară este un factor important. Comunicarea permanentă, și nu cea pe fugă (chiar dacă timpul fuge pe lângă noi), este imperios necesar să se axeze pe felul în care s-a simțit sau se simte copilul, pe evenimentele care-l influențează emoțional în cursul unei zile de grădiniță, pe ce-a acumulat copilul în plan cognitiv, pe relațiile pe care și le dezvoltă cu ceilalți preșcolari, pe înclinațiile sale și pe zonele de competență maximă, conform spuselor Uraniei Cremene (parenting coach).

Dragostea, familia, școala, educația sunt verigi ce trebuie să fie unite mereu pentru a forma un viitor adult. Familia are atribuții clare și diverse. Tot din familie copilul absoarbe conduite, obiceiuri, fiindcă el imită comportamentele persoanelor importante și apropiate din viața sa. Familia este locul unde copilul se simte dorit, iubit, încurajat, îndrumat. De aceea, membrii familiei trebuie să păstreze o legătură strânsă cu unitatea de învățământ. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia – implicând-o direct, pentru a oferi împreună căi de educație în beneficiul copiilor. Ambele părți (atât familia, cât și unitatea de învățământ) au un

Întâlnirile „unu la unu“ sunt de bun augur pentru a discuta evoluția copilului, precum și menținerea atitudinii colaborative (fără etichetări, acuzații sau observații impertinente). Dar și activitățile extracurriculare sunt binevenite.

Kinderpedia este o nouă aplicație, care vine în sprijinul membrilor familiei, pentru ca ei să țină îndeaproape legătura cu unitatea de învățământ și să poată interacționa cu copiii lor. Părinții pot verifica în timp real orarul și activitățile, pot viziona fotografiile și înregistrările video, de asemenea, pot vorbi direct cu educatorul grupei sau al clasei. Această aplicație este o soluție la nevoia părinților de a fi mereu în contact cu tot ce se petrece în jurul copiilor lor.

Familia îl educă pe cel mic, iar grădinița (implicit, educatorul) continuă demersul, respectând nevoile preșcolarului, pentru a-l crește frumos împreună. Îi revine educatoarei rolul de a-i insufla dorința de frumos în viață și de a-i ghida primii pași spre explorarea și cunoașterea vieții. Lipsa unui parteneriat solid nu ar trebui să se facă simțită (și nici anumite percepții diferite), căci universul care unește cei doi factori adulți este copilul, astfel încât el trebuie pus pe primul loc, cu accent pe creșterea sa.

Încrederea și sprijinul reciproc pentru buna desfășurare a lucrurilor mă determină ca, alături de alți colegi, să ridic educația la rang de artă.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională. Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: · Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie; · Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare. În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați – pentru cazuri dificile.

Știm cu toții : copiii sunt diferiți.Și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea:toți au nevoie de dragoste,de securitate,de hrană bună și de stimulare,toți simt nevoia de siguranță,de acceptare,de recunoaștere,toți caută sprijin în adult și au nevoie de acesta pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și își dobândesc propria independență. Independența spre ce anume? Independența de a fi membri participativi ai comunității, membri care știu să își asume responsabilități și să urmărească să le fie respectate drepturile.

Grădinița este unul dintre partenerii comunitari implicați și consecvenți a cărei existență în societate marchează începutul traseului educațional al copilului și primii pași către viitoarea sa devenire de cetățean responsabil. Întregul personal al grădiniței se străduiește să acopere aceste nevoi sprijinind copilul în mod nemijlocit, prin intervenție directă și continuă. Relația dintre comunitate și grădiniță este de determinare și susținere reciprocă. De nenumărate ori, grădinița este pusă în situația de a rezolva o serie de probleme pe care,prin dimensiunea și locul pe care îl ocupă ,nu pot fi soluționate fără un sprijin adecvat și o susținere directă din partea comunității. Pe de altă parte, comunitatea încearcă să preia tot ceea ce îi oferă societatea și în egală măsură intervențiile sistemului de educație.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ A COPIILOR

prof. Decă Andreea,
Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Roșiori De Vede, Teleorman

O mare parte din viața adultului părinte este ocupată de creșterea copilului, orientată înspre oferirea maximului de confort și educație.

O dată cu obținerea rolului de părinte, fie el unul matern sau patern, sfaturi din cele mai diverse se ivesc din toate părțile. Din acest motiv, aceștia pot ușor ajunge în situația în care să nu știe calea pe care să o apuce, ne având idee care alegere are fi cea mai benefică pentru copil.

Un lucru este însă sigur: creșterea, dezvoltarea și educarea celor mai mici necesită implicarea părinților și construirea unui parteneriat între cele două părți. Această colaborare va fi tema centrală a articolului de față care încearcă urmărirea unora dintre datele pe care literatura de specialitate orientată spre Psihologia Școlară le oferă cu privire la acest subiect.

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor presupune oferirea resurselor de care dispun, fie ele unele de timp, energie, atenție sau abilități deținute de către adult. Când vine vorba de mediul școlar, implicarea poate fi manifestată prin participarea la ședințele organizate de către profesori, vizitarea școlilor cu profile diferite, participare la „zilele porților deschise”.

O altă modalitate este cererea feedback-ului din partea profesorilor cu scopul de a afla informații legate de munca elevului, pentru a înțelege care sunt abilitățile lui, dar și pentru a identifica posibile probleme pe care să le remedieze și prin munca depusă în afara școlii. Această „muncă depusă în afara școlii” face referirea la tipul de implicare în mediul de acasă.

Temele și proiectele realizate cu copiii sunt cele mai frecvente activități incluse în această categorie. La acestea se pot adăuga și alte acțiuni practice prin care elevul să își exerseze abilitățile sau să își formeze unele noi; acestea pot fi realizate și în afara casei prin participarea la diverse sporturi, cercuri de creație, de muzică, de pictură.

Implicarea poate fi înțeleasă și sub forma vizionării unor documentare, piese de teatru sau vizitarea unor muzee ori chiar prin simple conversații despre experiențele trăite la școală.

Implicarea părinților este un proces foarte important, întrucât, din relația cu ei, cei mici pot învăța o multitudine de abilități pe care adulții deja le dețin. Mecanismul de învățare socială susține că prin observarea adulților copiii pot să preia și să imite acțiunile văzute. De exemplu, un copil care își vede mama împărțind mâncarea cu tatăl său va avea o mai mare posibilitate de a face și el acest lucru la școală cu un coleg.

Fenomenul are însă și o valență negativă: în lipsa atenției, se pot învăța și comportamente nepotrivite sau nesănătoase care ulterior ajung obișnuințe mai greu de înlocuit. Așadar, părinții trebuie să analizeze modul în care se comportă în general și mai ales în preajma copiilor, pentru a putea oferi modele de acțiuni benefice pentru aceștia din urmă.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională. Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din

datoria profesională a profesorului deoarece: Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie; ·

Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare. În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Dragostea, familia, școala, educația sunt verigi ce trebuie să fie unite mereu pentru a forma un viitor adult. Familia are atribuții clare și diverse. Tot din familie copilul absoarbe conduite, obiceiuri, fiindcă el imită comportamentele persoanelor importante și apropiate din viața sa. Familia este locul unde copilul se simte dorit, iubit, încurajat, îndrumat. De aceea, membrii familiei trebuie să păstreze o legătură strânsă cu unitatea de învățământ. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia – implicând-o direct, pentru a oferi împreună căi de educație în beneficiul copiilor. Ambele părți (atât familia, cât și unitatea de învățământ) au un

întâlnirile „unu la unu“ sunt de bun augur pentru a discuta evoluția copilului, precum și menținerea atitudinii colaborative (fără etichetări, acuzații sau observații impertinente). Dar și activitățile extracurriculare sunt binevenite.

Kinderpedia este o nouă aplicație, care vine în sprijinul membrilor familiei, pentru ca ei să țină îndeaproape legătura cu unitatea de învățământ și să poată interacționa cu copiii lor. Părinții pot verifica în timp real orarul și activitățile, pot viziona fotografiile și înregistrările video, de asemenea, pot vorbi direct cu educatorul grupei sau al clasei. Această aplicație este o soluție la nevoia părinților de a fi mereu în contact cu tot ce se petrece în jurul copiilor lor.

Familia îl educă pe cel mic, iar grădinița (implicit, educatorul) continuă demersul, respectând nevoile preșcolarului, pentru a-l crește frumos împreună. Îi revine educatoarei rolul de a-i insufla dorința de frumos în viață și de a-i ghida primii pași spre explorarea și cunoașterea vieții. Lipsa unui parteneriat solid nu ar trebui să se facă simțită (și nici anumite percepții diferite), căci universul care unește cei doi factori adulți este copilul, astfel încât el trebuie pus pe primul loc, cu accent pe creșterea sa.

În cazul adolescenților (11/12-17/18 ani) părinții trebuie să trateze mai precaut implicarea în viața academică. Adesea ei pot fi rezervați când vine vorba de relația cu familia, fiind o perioadă în care accentul se mută mai degrabă spre prieteni; aceste lucruri sunt considerate naturale dezvoltării sociale specifice la această vârstă.

În acest caz, conversațiile referitoare la modul în care doresc ca părinții să le ofere sprijin, despre activitățile pe care doresc să realizeze în comun și cele în care au nevoie de intimitate sau autonomie ar putea fi un punct util de prindere.

La această explicații se pot adăuga câteva dimensiuni care au relație directă cu modul de implicare în viața academică a copiilor. Descrierea acestor dimensiuni poate fi accesată prin parcurgerea articolului „Implicarea părinților în viața școală copiilor- Partea a II- a”.

Orice familie trebuie să fie un garant de securitate, de protecție fizică, afectivă, mentală, morală și socială pentru toți membrii ei, dar mai ales pentru copii. Relațiile din sfera familiei sunt de tip special, având la baza sentimente de dragoste și respect reciproc. Dimensiunea afectivă este cea mai mare forță, dar poate deveni și cea mai vulnerabilă latură a conviețuirii familiale. Cele mai acute probleme educative, culminând cu insuccesul școlar, se nasc din absența sau ignoranța atenției părintești sau corozivității afective din familiile dezorganizate, cu un nivel economic precar, cu tulburări psihice, consum de alcool, violență fizică și verbală. Prin implicarea activă a părinților în activitățile din grădiniță și extracurriculare ei pot realiza că problemele lor sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor.

La orice vârstă **educația** reprezintă un chimism insolit și deosebit de complex, care reclamă o mulțime de catalizatori. Până la sfârșitul adolescenței educatorul, indiferent de ipostazele sub care se manifestă (părinte sau dascăl), constituie un catalizator funciar. Plasarea copilului în grădiniță inaugurează dilatarea universului său existențial, care se desfășoară în proximitatea unui nou regizor- cel al educatoarei, ce consolidează, retușează sau corectează profilul dobândit în familie.

În munca oricărei educatoare se întâlnesc două realități de care trebuie să țină seama tot timpul și anume : trăsăturile comune copilăriei, universalitatea vârstei copilăriei și diversitatea, unicitatea fiecărui copil cu care va lucra. Principala preocupare a educatoarei, în tot timpul activității sale, este aceea de a realiza un echilibru stabil între ceea ce este comun și ceea ce este individual în grupă, între dezvoltarea psihică și cea fizică a fiecărui copil, între activitatea desfășurată și progresele realizate etc. Dificultatea constă în a găsi exerciții și tipuri de activități potrivite, atât pentru întreaga grupă, cât și pentru fiecare membru în parte, răspunzând fiecărei nevoi individuale. Teza educabilității și a maleabilității fiecărui copil în practică devine mai dificilă, datorită experienței și specificului conduitei fiecărui copil. Educația devine artă, în cazul descoperirii porțiței deschise spre cunoaștere și acomodare a fiecărui preșcolar. Trăsăturile individuale (temperamentul, predispozițiile ereditare, experiența dobândită etc.) devin premise ale succesului sau insuccesului în primele săptămâni de activitate.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. Nicola Paula
Școala Gimnazială Crușeț
Comuna Crușeț, județul Gorj

Într-o școală prietenoasă cu părinți, relațiile cu familiile elevilor ar trebui să depășească nivelul formal și oarecum firesc, creându-se și dezvoltându-se parteneriate active pe baza unor mecanisme, proceduri și tehnici funcționale.

Într-o școală prietenoasă:

- se derulează programe de educație a părinților care au în vedere depășirea unor modele culturale rigide și depășite promovate uneori de familie (desconsiderarea opiniei copilului, autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată etc.) și responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care vizează libertatea de opțiune, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, drepturile și responsabilitățile copilului etc.;
- părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la activitatea școlii și există o bună comunicare cu familiile elevilor; se vizează schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și sprijinirea familiilor aflate în situații dificile;
- se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează școala și se acceptă poziția acestora de „prieteni critici” — persoane de încredere, cointeresate în actul de educație, care, din dorința de a ajuta și a asigura succesul școlii, semnalează problemele existente, discrepanța dintre intenții și acțiuni, oferind astfel șansa unei analize cuprinzătoare și a unui proiect de dezvoltare realist;
- managementul activităților cu familiile elevilor are la bază împărtășirea de către tot personalul școlii a unei viziuni comune privind relația cu părinții, al cărei cuvânt-cheie este parteneriatul, cu toate conotațiile și dimensiunile sale;
- delegarea responsabilităților și lucrul în echipă, comunicarea eficientă și împărtășirea experiențelor de succes sunt modalități prin care, într-o școală, cadrele didactice reușesc să devină prietene cu părinții.

Părinții pot fi implicați în viața școlii în diverse forme care variază după gradul de consultare și de participare la procesul decizional.

În foarte multe școli, participarea se oprește la nivelul organizării de întâlniri periodice (ședințe cu părinții, lectorate) în care părinții sunt doar informați în legătură cu anumite activități și realizări ale școlii.

În altele, gradul de implicare crește prin stabilirea și semnarea unor acorduri scrise, aplicarea de chestionare pentru a afla opiniile părinților în legătură cu modul în care funcționează școala. Cel mai important și dezirabil domeniu al participării părinților este însă consultarea lor la luarea unor decizii și nu doar anunțarea sau aprobarea formală a unor hotărâri luate deja de conducerea școlii. Acest lucru se face, de exemplu, prin participarea activă, și nu doar cu numele, în structurile de conducere ale școlii (de ex., Consiliul de administrație), înființarea în mod democratic a unui Consiliu reprezentativ al părinților funcțional și cu putere de decizie reală. Părinții ar trebui să participe la luarea deciziilor privind: bugetul, activitățile extrașcolare, organizarea evenimentelor școlare, regulile și regulamentele, probleme de sănătate și siguranță, conducerea și organizarea școlii în general, probleme de conduită și disciplină, curriculum la decizia școlii etc.

Accentul ar trebui pus pe dezbateră problemelor, nu doar pe informare.

Modalități prin care se realizează comunicarea cu părinții în școală: ședințe, întâlniri individuale, rapoarte de evaluare, consultații, convorbiri telefonice, corespondență pe e-mail, caiet de comunicări, întâlniri cu membri ai echipei manageriale, buletinul informativ al instituției etc.

Un buletin informativ care apare regulat (de ex., la interval de o lună) și este transmis elevilor, personalului școlii, părinților și altor membri ai comunității locale este o foarte bună modalitate de informare.

Odată cu dezvoltarea tehnologiilor informației și comunicării și dotarea școlilor cu rețele de calculatoare, este necesară utilizarea comunicării pe e-mail și în relațiile cu părinții pentru a transmite documente, anunțuri, mesaje referitoare la viața clasei/școlii etc.

Alte modalități de implicare a părinților în activitățile școlare:

- Publicarea unei mape informative care să conțină informații despre școală pentru uzul părinților; un astfel de material ar putea conține: textul de misiune a școlii, politicile școlii, oferta de curriculum la decizia școlii, programul de activități extracurriculare, regulile școlii, necesarul de rechizite, descrierea uniforme școlii și a ținutei sportive, date referitoare la cadrele didactice, mecanisme de monitorizare și evaluare a progresului copiilor, mecanisme de comunicare cu părinții etc.

- Transmiterea unei scrisori de bun venit la început de an școlar de către fiecare învățător și diriginte în care se fac referiri la disciplinele ce vor fi studiate în anul școlar respectiv, modalitățile de evaluare, tema pentru acasă, profesorii clasei și se dau datele evenimentelor majore ale școlii.
- Organizarea în școală a unui Centru de resurse pentru părinți care să ofere cărți și materiale informative specifice: casete video, presă de profil, ambient pentru discuții și întâlniri etc.
- Amenajarea în holul școlii a unui panou al părinților pe care se pot afișa regulile școlii, buletinul informativ al școlii, opinii ale părinților etc.
- Realizarea unui site al școlii care să aibă rubrici de interes pentru părinți, inclusiv una de noutăți și o pagină a părinților.
- Introducerea unui caiet de comunicări pentru părinți prin care: se transmit aprecierile cadrelor didactice privind activitatea la clasă și în școală, comportamentul sau alte aspecte legate de elev; se solicită de către părinți ajutorul cadrelor didactice sau al conducerii școlii în rezolvarea unor probleme legate de copil; se transmit informații legate de activități/evenimente din viața clasei/școlii. Părinții au obligația să citească și să răspundă comunicărilor făcute prin caietele de comunicări.

Părinții au obligația să participe la ședințele care se organizează semestrial pentru fiecare clasă. Din păcate, în multe cazuri acest tip de întâlnire are o structură excesiv de formală și nu oferă oportunități pentru părinți să pună întrebări specifice sau să ridice probleme care îi preocupă.

De asemenea, de multe ori aceste întâlniri nu sunt atent pregătite și nu își ating scopul de a-i informa corect și complet pe părinți.

Modalități prin care să îmbunătățim modul de organizare și derulare a acestor întâlniri astfel încât să constituie un prilej de cooperare școală - părinți în interesul copilului:

Înainte de ședință: fixați scopul și tematica ședinței care trebuie să fie unele cu caracter general. Problemele individuale ale copiilor nu trebuie discutate cu toți părinții, ci în cadrul unor întâlniri individuale, consultații etc.; pregătiți o agendă pe care o transmiteți părinților cu cel puțin o săptămână înainte de data ședinței – agenda trebuie să conțină data, ora, locul și punctele de discuție cu menționarea timpului alocat pentru fiecare punct; aranjați spațiul în care se va desfășura ședința astfel încât participanții să aibă contact vizual – de ex., scaune/ mobilier modular aranjat în cerc;

În timpul ședinței: încurajați părinții să pună întrebări care îi interesează; respectați agenda stabilită; fiți un bun moderator al întâlnirii.

După ședință: întocmiți un scurt proces verbal (minută) al întâlnirii pe care să îl transmiteți participanților pe mail / fotocopie;

Pe lângă ședințele semestriale, pot fi organizate și alte tipuri de întâlniri cu părinții/ familia, precum:

1. Întâlniri individuale de 10–15 minute organizate pentru părinții fiecărui copil din clasă / școală pentru discuții deschise despre aspecte mai delicate legate de copil.
2. Întâlnirea semestrială a părinților cu toți profesorii clasei – se organizează în sala de sport/ alt spațiu mare al școlii în care există o masă lungă la care stau toți profesorii, iar părinții trec pe la fiecare și vorbesc timp de 5 minute cu fiecare.
3. Întâlniri informale cu / între părinți: petreceri pentru sărbătorirea unor succese, organizarea unor excursii etc.; întâlniri informale de genul întâlnirea de la cafeaua de dimineața în care, timp de o jumătate de oră, directorul și un părinte pot schimba opinii despre școală la o ceașcă de cafea.

Aplicarea în mod regulat de chestionare prin care să aflați de la părinți opinii în legătură cu modul în care funcționează școala este o bună modalitate de a constata care este percepția asupra stării de fapt din școală și de a identifica eventuale disfuncționalități.

Părinții sunt o resursă foarte mare de informații și experiențe legate de meserii, carieră, relațiile cu alți oameni. Din păcate, această resursă este foarte rar utilizată de cadrele didactice, deși efortul de organizare este unul minim, în comparație cu impactul asupra copiilor care poate fi unul extrem de important, în special în ceea ce privește orientarea în carieră.

Utilizarea părinților ca persoane resursă se poate face prin:

1. Invitarea acestora în clasă sau în școală pentru a împărtăși din experiența meseriei / muncii lor sub forma unor prezentări sau a unor discuții panel urmate de întrebări din partea copiilor. Demersul poate fi unul care să devină un program specific al școlii, intitulat de exemplu, Zilele cariei/ Săptămâna carierei abordat interdisciplinar și cu activități de învățare și evaluare proiectate la nivel de ani de studiu/ nivel de clase.
2. Vizite la locul de muncă al părinților în cadrul cărora pentru câteva ore, părintele este un ghid pentru copii în descoperirea specificului unei anume meserii și a abilităților necesare pentru practicarea ei. Vizitele se pot corela cu teme/ conținuturi din curriculum, de exemplu – cum se fabrică pâinea, educație pentru sănătate etc.

Pentru a schimba puțin rolurile, pentru ca părinții și elevii să se înțeleagă mai bine, se poate face alegerea unei „zile a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Părinții aleg, împreună cu copiii, activitățile pe care le vor desfășura în ziua respectivă. Astfel, ei desenează, modelează, construiesc, realizează colaje etc. La sfârșit, părinții povestesc cum au lucrat împreună cu copiii și

ce impresii au. Copiii se simt mândri și fericiți arătând părinților cum se joacă și cum lucrează ei în școală.

Bibliografie:

Gardner Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.

Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București: Editura ALL.

Neacșu Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom.

Șchiopu Ursula, Verza Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

PROIECT DE PARTENERIAT GRADINIȚĂ— FAMILIE - ÎMPREUNĂ VOM REUȘI!

prof. Coroi Monica

prof. Nadiu Monica

Liceul Tehnologic „Ștefan Hell”, Sântana, Arad

„Copilul râde: Înțelepciunea și iubirea mea e jocul. Tânărul cântă: Jocul și înțelepciunea mea e iubirea. Bătrânul tace: Iubirea și jocul meu e înțelepciunea.”

L.Blaga

ARGUMENT

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a-i putea crește corect pe copii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii, trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc.

Dupa cum bine se știe, familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță nu fac decât să ducă la o mai bună formare a preșcolarului ce urmează a se forma pentru viața de adult.

SCOPUL PROIECTULUI

Colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare a preșcolarului.

OBIECTIVE GENERALE

Formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare.

Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor, dar și eliminarea discriminărilor de orice natură.

OBIECTIVE SPECIFICE

Identificarea responsabilităților membrilor parteneriatului;

Derularea unor activități specifice, pregătite pentru stimularea unor procedee de colaborare între membri .

Cunoașterea individuală a copiilor pentru o mai bună colaborare grădiniță - copil, grădiniță – familie.

PARTENERI IMPLICAȚI

Educatoarele de la grupa mijlocie, parinții, bunicii, preșcolarii de la grupa mijlocie

OBLIGAȚII COLATERALE

-Educatoarea are obligația de a fi prezentă la activitățile întreprinse ;

-Are obligația de a media și soluționa problemele ce pot apărea în urma unor dezbateri și lecturări de materiale;

-Părinții participă de bună voie la acțiunile desfășurate la grupă, dar au obligația de a asigura mijloacele necesare pentru preșcolari.

-Să se implice activ în activitățile desfășurate și să se implice în soluționarea unor probleme de tip educațional;

DURATA: 1 AN

GRUP ȚINTĂ : Părinți, bunici, preșcolari, educatoare;

LOCUL DE DESFĂȘURARE : Grădinița cu program prelungit nr.1 Sântana;

RESURSE:

* UMANE - Preșcolarii de la grupa mijlocie

- Educatoarea de la grupă;

- Părinții preșcolarilor;

* MATERIALE - cărți, pliante, reviste, fișe, calculator, ecusoane;

* FINANCIARE - bugetul

minim alocat de membrii proiectului;

MODALITATI DE REALIZARE

- Ședințe cu părinții ;
- Lectorate pe diverse teme;
- Vizite, excursii, drumetii;
- Activități desfășurate împreună cu părinții;
- Sărbătorirea onomastică și a zilei de naștere a copiilor;
- Expoziții cu lucrările copiilor;
- Serbările realizate în diferite momente ale anului

MODALITĂȚI DE EVALUARE

Întâlnirea se va desfășura lunar, pe o perioadă de cinci luni, timp de o oră, moment în care se vor discuta temele propuse.

La finalul fiecărei întâlniri, educatoarea anunță teme pentru luna viitoare, pentru a le da posibilitatea părinților de a se pregăti cu materiale și noutăți .

Se vor distribui diferite fișe de observație, chestionare și alte modalități de evaluare

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR DESFĂȘURATE

Perioada/ Tema	Obiective	Modalități de realizare	Locul desfășurării	Responsabilități
Septembrie <i>“Să ne cunoaștem”</i>	Să luăm la cunoștință regulile și obligațiile fiecărui membru în parte; Stabilirea comitetului de parinti	Ședința cu părinții Expuneri	Grădinița Sala de grupă	Dirijarea întâlnirii Prezentarea temelor din proiect Distribuirea unor chestionare pentru părinți
Octombrie <i>“Rolul și importanța colaborării cu familia în educația copiilor ”</i>	Se prezintă, importanța colaborării cu familia în educația copiilor;	Lectorat Masă rotundă	Sala de grupă	Coordonarea activității realizate Discutarea fișelor de evaluare Înregistrare foto a

	Prezentarea fișelor de evaluare a copiilor			activității
Noiembrie <i>“Felinare pentru sărbătoarea Sf. Martin”</i>	Realizarea unei activități practice împreună cu părinții	Activitate colaterala cu părinții	Sala de grupă	Coordonarea activității derulată împreună cu părinții Observarea unor neajunsuri și ameliorarea acestora
Decembrie <i>“Uite vine Moș Crăciun”</i>	Participarea la serbarea de Crăciun	Serbare de Crăciun Expuneri	Sala de grupă de la grădiniță	Organizarea unei serbări specifice Prezentarea temei pentru luna viitoare
Ianuarie <i>“Cei 7 ani de acasă – norme de comportare în familie și la grădiniță”</i>	Prezentarea unui referat specific temei propuse	Masa rotundă Lectorate Expuneri	Sala de grupă	Luarea la cunoștință a micilor probleme ale preșcolarilor
Februarie <i>“Activitate demonstrativă”</i>	Participarea la activitate	Activitate demonstrativă Discutii libere pe tema propusă	Sala de grupă	Observarea comportamentului copiilor la activitate
Martie <i>„ E ziua ta, mamico”</i>	Participarea la sebare	Serbare dedicată zilei mamei	Sala de grupă	Organizarea unei serbări dedicate mamelor Dăruirea de diplome mamelor Prezentarea temei pentru luna viitoare

<p>Aprilie</p> <p><i>„În așteptarea iepurașului”</i></p>	<p>Participarea la expoziția de Paști cu lucrările copiilor</p>	<p>Expoziție de Paști</p>	<p>Grădinița</p>	<p>Organizarea expoziției de Paști</p>
<p>Mai</p> <p><i>„În curând vom fi școlari”</i></p>	<p>Discutarea unor probleme întâmpinate pe parcursul anului școlar Stabilirea unor norme de comportare pentru școală</p>	<p>Masă rotundă Expuneri Relatări</p>	<p>Sala de grupă</p>	<p>Participarea la masa rotundă cu idei noi, cu observații despre copii</p>
<p>Iunie</p> <p><i>„ La revedere, grădiniță!”</i></p>	<p>Participarea la serbarea de sfârșit de an</p>	<p>Serbare cu ocazia încheierii anului școlar</p>	<p>Grădinița</p>	<p>Organizarea unei serbări specifice</p>

JOCURILE SENZORIALE

Prof. Ștefan Elena Adriana
Școala Gimnazială Scorțeni, Prahova

Jocurile senzitive sunt o subcategorie a jocurilor de stimulare cognitivă, acestea având un rol foarte important în dezvoltarea globală a copilului și pot fi utilizate încă din primul an de viață

Numeroase studii recente au arătat faptul că încă din perioada intrauterină copilul poate memora anumite sunete pe care le aude în mod regulat, precum vocea mamei sau melodii pe care mama obișnuiește să le asculte, și care liniștesc copilul după naștere .

În primul an de viață, copilul descoperă lumea în conjurătoare cu ajutorul simțurilor, senzațiile fiind considerate forme inițiale de manifestare specifice vieții psihice.

Unele senzații sunt active încă de la naștere, precum cele gustative ,olfactive și termice, însă altele precum văzul, auzul și simțul tactil se dezvoltă pe măsură ce sunt exersate, iar cea mai indicată metodă de exersare a simțurilor o reprezintă jocurile senzoriale. Conform Teoriei cognitive a lui Piaget, în perioada 0-2 ani, copilul se află în stadiul inteligenței senzorio-moturi, când copilul absoarbe toate informațiile pe cale senzorială și moturie. Jocurile senzoriale sunt recomandate în această perioadă pentru a consolida recepția mesajelor verbale ,îmbunătățirea pronunției dar și pentru dezvoltarea abilităților de mișcare și coordonare.

În perioada școlarității mici, ce corespunde stadiului operațiilor concrete, 7/8-11/12 ani, crește stabilitatea atenției și gradul de concentrare, copilul poate face generalizări și transferuri, însă este încă condiționat de percepții și reprezentări.

Având în vedere aceste lucruri, conștientizăm importanța jocurilor senzoriale și necesitatea utilizării lor în activitățile școlare atât în învățământul preșcolar cât și în învățământul primar.

Beneficiile utilizării jocurilor senzoriale:

- Sunt ușor de folosit încă de la vârste mici.
- Pot fi utilizate atât la școală cât și acasă.
- Permit copiilor cu dizabilități să cunoască mediul înconjurător.
- Îi ajută pe copii să rețină mai multe informații, să înțeleagă mai bine anumite fenomene și să facă legături între lucrurile deja învățate și cele noi.
- Ajută la dezvoltarea abilităților decizionale și rezolutive.

- Îi ajută să înțeleagă sensul cuvintelor și conceptelor.
- Le dezvoltă motricitatea grosieră și motricitatea fină (necesară scrisului).
- Ajută la dezvoltarea creativității și imaginației.
- Stimulează gândirea, memoria și atenția .

Tipuri de jocuri senzoriale

Simțul auditiv:

Jocuri care se bazează pe recunoaștere și discriminare: Deschide urechea bine!, Ghicește ce animal ai auzit!

Jocuri de localizare a sursei sonore, bazate exclusiv pe simțul auditiv : Unde a sunat clopoțelul? Baba Oarba

Jocuri bazate pe identificare de cuvinte. Telefonul fără fir. Să construim rime!

Jocuri de recunoaștere a ordinii obiectelor. În ce ordine au căzut obiectele de pe masă?

Simțul vizual

Jocuri de recunoaștere și discriminare Cine lipsește?, Care este umbra potrivită?

Jocuri de localizare Unde s-a ascuns iepurașul?, De-a v-ați ascunselea!

Jocuri de recunoaștere a diferențelor Găsește diferențele!, Ce e greșit în imagine?

Jocuri de memorie vizuală Joc de memorare-refacem perechile.

Jocuri de coordonare oculo-motorie : Popice, Desenează la fel ca mine!, Pictăm cu picături de culoare pe servetele.

Simțul vizual

Jocuri de recunoaștere și discriminare Cine lipsește?, Care este umbra potrivită?

Jocuri de localizare Unde s-a ascuns iepurașul?, De-a v-ați ascunselea!

Jocuri de recunoaștere a diferențelor Găsește diferențele! Ce e greșit în imagine?

Jocuri de memorie vizuală Joc de memorare-refacem perechile.

Jocuri de coordonare oculo-motorie Popice Desenează la fel ca mine!

Simțul tactil-kinestezic Săculețul fermecat (identificare de obiecte exclusiv prin pipăire)

-Să pășim pe suprafețe diverse(nisip, apă caldă, apă rece, covor moale, folie cu bule, pietre rotunjite, pietre ascuțite)

-Însușiri opuse ale obiectelor (într-o mână o minge moale, în cealaltă una tare)

-Trasare de forme pe nisip

-Modelaj din diverse tipuri de pastă modelatoare (plastilină, aluat, lut)

-Cântărește în palme obiectele!

-Trasee aplicative diversificate în funcție de vârsta copiilor și de abilitățile lor.

În Curriculumul pentru educație timpurie, document oficial al MEN, este inclus și Domeniul Dezvoltare fizică, sănătate și igienă, în care, pe lângă numeroase abilități și deprinderi, este inclusă și dezvoltarea senzorială, ceea ce subliniază încă o dată importanța majoră a jocurilor senzoriale.

Stimularea senzorială trebuie realizată zilnic atât prin jocuri senzoriale cât și prin scurte momente senzoriale, care au rolul de a familiariza copilul cu conținuturi noi, de a-și aconsolida anumite cunoștințe dobândite, sau de a se relaxa.

În calitate de organizator al demersului didactic, profesorul are datoria de ai facilita copilului în mod intenționat posibilitatea explorării simțurilor prin intermediul jocurilor senzorial, încurajând astfel copilul să se dezvolte cognitiv, social, emoțional și fizic.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. învă. primar Drăgnoiu Alice-Gabriela
Școala Gimnazială Gornet, Prahova

Primul mediu în care copiii se comportă ca ființe umane este familia. Procesul formării personalității, imaginea și stima de sine, anumite achiziții, cunoștințe, comportamente, precum și tulburările de personalitate, toate acestea sunt influențate de calitatea relațiilor familiale, de modul în care părinții își educă copiii, de suportul și controlul parental.

Așadar, mediul familial este primul mediu educativ pe care copilul îl cunoaște și a cărui influență îl marchează considerabil în dezvoltarea sa ca individ, acesta reprezentând locul cel mai propice pentru începerea educației. Părinții sunt primele modele în viața copiilor, aceștia având un impact direct și durabil asupra celor mici, jucând astfel un rol important în educația lor. Ei reprezintă un partener-cheie în dezvoltarea și modelarea copiilor, iar implicarea acestora în educația lor sporește șansele ca cei mici să devină adulți de succes.

Pe lângă rolul esențial de a crește copiii, asigurându-le existența materială, părinții au rolul de a crea un mediu adecvat dezvoltării copiilor, iar aceștia să dispună de un climat familiar, afectiv și moral. Rolul jucat de climatul educativ din familie asupra învățării a constituit un obiect de cercetare pentru pedagogi, psihologi, psihosociologi. Explicit, s-a avut în vedere ceea ce fac părinții în împrejurări determinate, ce atitudine iau față de o situație-problemă, ce importanță acordă elevului, modul cum reacționează la unele situații neplăcute, etc. Statistic se constată că, în general, climatul educativ este de o calitate inferioară în cadrul familiilor elevilor slabi în comparație cu climatul din familiile elevilor buni. În plus, reușita școlară a elevilor corelează pozitiv cu atmosfera din familie, cu tonalitatea afectivă, cu calitatea securității familiale și dimensiunea socioculturală a acesteia.

Astfel, în general, părinții consideră că datoria lor este de a satisface nevoile primare ale copiilor, oferindu-le hrană, locuință, îmbrăcăminte, însă la fel de important este comunicarea, înțelegerea, timpul petrecut împreună, susținerea oferită, toate acestea pentru dezvoltarea sentimentului de apartenență și a stimei de sine. În cazul în care copilul va beneficia de securitate, afecțiune, apreciere, stimă, experiențe noi, va reuși să se dezvolte armonios și va avea toate șansele să se integreze în societate și să devină un bun părinte la rândul său.

Un alt rol important al familiei este formarea conduitelor de bază și a comportamentului adecvat pentru integrarea socială, întrucât pentru a face față problemelor legate de viață, cei mici copiază

comportamentul adulților, familia jucând un rol crucial în adaptarea copiilor în școală și mai târziu, în viață. Familia are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări spirit elementare.

De asemenea, familia constituie mediul cel mai natural cu putință și care exercită o influență imensă, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Carențele manifestate în acest nivel reberberează într-un mod profund și de durată asupra comportamentului copiilor tineri. Un climat prosperator, tonifiat, va constitui un factor favorizant pentru îmbogățirile ulterioare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul „absoarbe” din mediul apropiat, familial, primele impresii, formându-și conduita prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face sau vor crede oricum părinții, imitând comportamentele acestora.”

Astfel, o mare parte din cunoștințele despre natură, igienă, deprinderile de comportament în societate (cinstea, respectul, sinceritatea, ordinea, decența, bunul simț), precum și felul în care se exprimă derivă din familie, în urma interacțiunii dintre părinte și copil, implicația adultului și explicațiile oferite.

Prin urmare, în creșterea, educarea și formarea lor este nevoie de o îmbinare a înțelegerii, afecțiunii, comunicării și autorității părintești astfel încât implicația familiei să ducă la formarea unor atitudini și deprinderi adecvate în societate.

În plus, comunicarea bazată pe o relație de demnitate și de recunoaștere reciprocă are un rol central în relația dintre părinți și copii, ca explicațiile, raționamentele, negocierile și argumentele. În acest mod, copiii cresc învățând ce înseamnă responsabilitatea, autocontrolul și egalitatea și ajung mai pregătiți pentru a deveni adulți. Opiniilor copilului trebuie să li se acorde importanța cuvenită, în funcție de vârsta și de gradul de maturitate, dar aceasta nu înseamnă acordarea unei autonomii totale, ci implicarea și încurajarea participării copilului în procesul de luare a deciziilor ce îi afectează viața.

Cu alte cuvinte, viitorul copilului depinde în mod principal de modul în care părintele acestuia își îndeplinește rolul. Familia este o valoare supremă, importanța ei în formarea și devenirea personalității copiilor fiind incontestabilă, însă mediul de familie poate să exercite o influență atât pozitivă, cât și negativă care să persiste pe tot parcursul vieții. Modul în care se comportă și acționează adulții depinde la rândul său atât de educația pe care au primit-o aceștia în familie, cât și de alți factori cum ar fi ereditatea, mediul natural și social, școala, biserica, instituțiile culturale și mass-media.

Cu toate acestea, prezența părinților este primul și cel mai important aspect și indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copiilor valorile și credințele lor, cei mici vor absorbi o parte dintre ele doar prin simplul fapt că locuiesc în același mediu cu părinții. Dacă părinții sunt un bun exemplu și vin

cu argumente solide, copilul va reuși să-și formeze un comportament dezirabil, însă dacă adultul se contrazice în fapte, nu este alături de copil și nu se ocupă de educația acestuia, atunci copiii se vor simți neimportanți, vor căuta atenție, iar mai târziu cel mai probabil vor fi în contradicție și dezacord cu părinții.

Dat fiind faptul că cei mici imită tot ceea ce văd la părinții lor, înseamnă faptul că exemplul dat de părinte, comportamentul său și atitudinea pe care o are este decisivă. Din moment ce o bună parte din parentaj include a fi un model de urmat, trebuie să te asiguri că faci tu însuși ceea ce le ceri celorlalți să facă. Copiii sunt influențați de părinți din prima secundă în care s-au născut. Prin urmare, fii un exemplu bun de urmat. Nu te aștepta de la copilul tău să facă un lucru pe care tu nu ești dispus să-l faci.

Este evident faptul că părinții care se implică în viața copiilor lor, îi ajută să ia decizii, îi susțin, le oferă o educație armonioasă, atunci cei mici se vor dezvolta în mod corespunzător și vor deveni cetățeni adevărați. În cazul în care aceștia nu beneficiază de educația părinților care sunt ca niște profesori pentru ei, atunci le va fi mult mai greu să aibă un comportament adecvat și să se dezvolte corect din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ecologic.

În literatura de specialitate sunt cunoscute mai multe stiluri parentale, precum stilul cooperativ-democratic, stilul *laisser-faire*, stilul dictatorial-autocratic și cel dirijist. Dintre acestea, evident că cel mai adecvat este stilul democratic, care presupune un stil de parenting echilibrat, fără cerințe exagerate puse pe umerii copilului, fără neglijență sau prea multă libertate, acesta presupunând un control adecvat, precum și sprijin și îndrumare atunci când este cazul.

Un alt aspect important în dezvoltarea armonioasă a copiilor este implicarea părinților în activitatea și viața școlii. În mod tradițional, pedagogia a pus foarte mult accentual pe relația dintre profesor și elev și mai puțin pe cea dintre profesor și părinți. Cu toate acestea, părinților le este permis să fie reprezentanți ai consiliilor din școală, să se implice în organizații și asociații ale părinților și să participe la activități din cadrul școlii pentru a putea lua decizii înțelepte împreună pentru binele copiilor. Părinților le revine astfel dreptul de a decide asupra numeroaselor aspecte din viața școlii și pot participa totodată la desfășurarea unor activități și practice pentru întărirea relației atât dintre părinte și cadru didactic, cât și dintre părinte și copil.

Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de cealaltă, fiind necesară găsirea unei căi prin care toți actorii educaționali implicați să colaboreze împreună, iar relația lor să se bazeze pe încredere, ajutor și respect. Doar în acest fel, putem contribui cu toții la educația de calitate a elevilor și formarea unor generații sănătoase și responsabile de care depinde viitorul nostru, al tuturor.

După cum a fost amintit anterior, una dintre modalitățile de a crește calitatea educației copiilor o

constituie colaborarea frecventă între cadrele didactice și părinți, relația lor fiind bazată pe ajutor reciproc, sprijin, respect și comunicare constantă.

Cu toate acestea, s-a remarcat faptul că atât în România, cât și în alte țări din Europa și din lume, relația dintre școală și familie este uneori defectuoasă. Părinții se dovedesc a fi neimplicați, închiși și retrași, iar cadrele didactice nu desfășoară activități care să presupună și participarea adulților, iar de cele mai multe ori sunt semnalate nemulțumiri atât din partea organelor școlare, cât și din partea familiilor.

Există evident destule cazuri în care relația dintre profesori și părinți nu este una foarte bună din diferite motive. Fie profesorul nu acceptă ca părinții să intervină cu idei/sugestii în activitatea didactică, fie părinții prezintă foarte mult dezinteres în ceea ce privește școala.

În general, părinților li se aduc reproșuri legate de timiditate, conservatorism, lipsa de interes și de responsabilitate, critici frecvente la adresa școlii, contacte limitate cu instituția de învățământ și rolul parental rău definit. De multe ori aceștia sunt acuzați că nu înțeleg cu adevărat procesul educativ și că ajung să perceapă școala cu neîncredere și reticență. În schimb, familia critică școala punând accent pe rezultate negative ale elevilor din cauza cadrelor didactice, sau atrângând atenția asupra stilului democratic al profesorilor, neînțelegând exigențele din cadrul instituției de învățământ.

Pentru ca această relație să funcționeze este necesar ca familia să fie interesată de educația și viitorul copiilor, iar școala să-și argumenteze modurile de abordare pe care le folosește, regulile impuse și obiectivele pe care dorește să le atingă. Modalitățile de colaborare între cele două instituții se pot face prin convorbiri telefonice sau întâlniri programate, vizite la domiciliu, consultații sau activități nonformale.

Există însă și țări, precum Anglia, Belgia, Elveția, Norvegia, Germania, Austria în care au loc întâlniri frecvente între profesori și părinți fie pentru a discuta problemele legate de educația copiilor și de a găsi soluții, fie pentru implicarea adulților în activitățile școlare și extrașcolare cu cei mici.

În țara noastră, legătura cadre didactice-părinți este uneori deficitară, depinzând în mod special de nivelul de trai al familiei, condițiile familiale, educația părinților, numărul mare al familiilor dezorganizate, numeroase sau cele în care adulții sunt în șomaj. Părinții pasează de foarte multe ori educație pe umerii profesorilor, considerând că simpla prezență a copiilor în cadrul instituției de învățământ le poate aduce succesul, fără a fi nevoie ca ei să depună foarte mult efort. Acest gen de mentalitate nu este una corectă întrucât este important ca părinții să se implice în egală măsură în educarea copiilor, în colaborare cu profesorii care să le asigure asistența necesară.

În primul rând părinții se pot implica prin preocuparea constantă în ceea ce privește învățarea și

comportamentul adoptat de propriul copil la școală. Astfel, este necesar ca adulții să participe la ședințele și consultațiile cu părinții care se desfășoară regulat la școală. Pe lângă acest lucru, ei trebuie să se ocupe de copii prin oferirea sprijinului și ajutorului acasă în cazul în care cei mici întâmpină dificultăți. În același timp, se pot implica prin participarea la activitățile extracurriculare desfășurate, precum serbări, excursii, vizite, drumeții, concursuri în aer liber.

Ideal ar fi ca elevii să aibă la dispoziție un mediu adecvat de educație, să simtă afecțiune și respect din partea adulților, să aibă libertatea de a socializa și de a se exprima și să primească din ambele părți susținere și ajutor pentru a căpăta încredere și pentru a fi motivați să învețe. Doar prin implicarea celor două instituții, familie și școală, cei mici vor beneficia de un climat familiar și școlar adecvat, cadru propice dezvoltării și învățării.

Un alt mod corect de comportare a părinților este implicarea acestora în jocurile copilăriei celor mici. Pentru copii, joaca este o activitate fizică care presupune spontaneitate, bucurie, curiozitate și improvizație. Aceasta promovează condiția fizică, eliberarea de tensiuni și starea de bine. Este interactivă, creează legături strânse între părinți și copii, în special când părinții se implică cu adevărat și intră în lumea copiilor, în care domnesc exuberanța și imaginația.

Din păcate, în multe familii din zilele noastre joaca a fost aproape uitată. Majoritatea părinților se tem ca nu cumva copiii lor să cadă și să se rănească sau murdărească. În schimb, adevăratele probleme presupun lipsa creativității și apatia. De asemenea, ei mai cred că prin joacă copiii devin agitați și impulsivi ori agresivi, iar din acest motiv sunt cazuri în care adulții prefer să găsească copiilor alte activități mai puțin solicitante din punct de vedere fizic, precum cititul sau petrecerea timpului pe telefon, ajungând să petreacă mai mult timp în fața ecranelor, decât afară la joacă. Astfel, este indicat ca părinții să nu-și manipuleze proprii copii și să nu le împiedice dorința de a se juca cum doresc, ba chiar să se implice și ei înșiși în această activitate recreativă.

Printre beneficiile jocului se numără faptul că cei mici devin mai inteligenți, se dezvoltă din punct de vedere fizic, psihic și emoțional, devin mai agreabili și sociabili, învață să fie ființe morale, ajută copiii să fie mai veseli și mai optimiști. Beneficiile jocului se răsfrâng și asupra adulților, ajutând la menținerea unei relații strânse cu copiii și crearea unei atmosfere armonioasă în mediul familial.

Așadar, părinții se pot implica și ei în jocurile copilăriei ori de câte ori găsesc timp. Se pot juca atât în interior (puzzle, jocuri de construcții, jocuri sociale, etc), cât și afară, unde tipurile de jocuri și activități sunt nenumărate, de la jocuri ale copilăriei desfășurate în curte sau în parc, până la practicarea unui sport în aer liber.

Astfel, implicarea părinților în viața elevilor, atât acasă, cât și la școală, va avea un rol extrem de benefic în viața celor mici. Aceștia se vor simți iubiți, apreciați, sprijiniți și vor putea face față tuturor greutăților întâmpinate pe parcursul dezvoltării lor „Lumina soarelui și încurajările părinților permit copilului să crească și să câștige controlul asupra mediului în care va trăi.”

Bibliografie

Anthony, T., D., (2015), *Arta hârjolelii. Exerciții amuzante de practicat cu copiii*, Editura Trei, București.

Cucoș, C., (2006), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.

Manolache, A., (2012), *Managementul strategic al resurselor umane în învățământul preșcolar*, Editura Cuvântul Info, București.

Neacșu. I., (2015), *Metode și tehnici de învățare eficientă*, Editura Polirom, Iași.

Pânișoară. I-O., (2017), *Ghidul profesorului*, Editura Polirom, Iași.

Renna, M., E., (2017), *10 pași pentru a deveni un părinte (aproape) perfect*, Editura Trei, București.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN JOCURILE COPILOR

Prof. înv. primar Constantinoiu Elena Verona
Școala Gimnazială Scorțeni, Prahova

Moto:

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, este cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Sarcina principală a părinților nu este numai de a le oferi copiilor îngrijirea necesară și condițiile de dezvoltare, ci și de a-i ajuta să obțină abilitățile și cunoștințele necesare pentru maturitate. Abilitățile și cunoștințele despre lume la copilul preșcolar se formează prin intermediul jocului și a jucăriilor. Copilul de vârstă preșcolară se joacă tot timpul. Prin joc se afirmă eul copilului, personalitatea sa. Mai târziu, el se poate afirma și prin activitatea școlară valorificată prin calificative, etc. Copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca cu alți copii de vârstă asemănătoare, fie din cauză că nu sunt obișnuiți,

fie din cauză că nu au cu cine, rămân nedezvoltați din punct de vedere al personalității. Jocul oferă copiilor o multitudine de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, totodată îi mărește capacitatea de înțelegere a unor situații complexe, creează capacități de reținere stimulând memoria, capacități de concentrare, de respectare a unor reguli, capacități de a lua decizii rapide, de a rezolva situații-problemă.

Jocul este esența copilăriei și înseamnă pentru copil distracție și plăcere. Pe chipul copilului, atunci când se joacă se citește bucurie. Din perspectiva copilului scopul jocului este obținerea plăcerii.

Copilul are nevoie să se joace zilnic, să se joace singur, să se joace cu alți copii și cu părinții săi. Oricât de neînsemnată, de neinteresantă și de banală este joaca unui copil în ochii adulților, aceasta are valențe pozitive pentru copil. Căci, prin joc, copilul învață, să se concentreze, să-și respecte partenerul de joacă, să construiască, să-și dezvolte și să-și stimuleze imaginația. În timp ce se joacă, cel mic își folosește toate cele cinci simțuri (văzul, auzul, mirosul, gustul și simțul tactil), motiv pentru care jocul reprezintă primul stadiu de învățare și activitate creatoare, dobândește capacități și experiențe noi, își cultivă spiritul de observație, memoria, atenția, imaginația, gândirea și spiritul artistic.

Jocul înseamnă bucuria părintelui de a comunica cu copilul, energia și libertatea de a educa copilul, speranța că va învăța și va pune în practică ceea ce îi transmite.

În timpul jocului participarea părinților alături de copil este foarte prețioasă și importantă pentru că, îi dau copilului siguranță, îi creează confort psihic, știind că poate împărți jocul cu persoanele care îl iubesc, îl îngrijesc și au grijă să nu i se întâmple nimic rău.

Prin joc copiii își satisfac dorința firească de manifestare și independență. Jocul nu constituie pentru copil o simplă distracție. Jucându-se, cunoaște și descoperă lumea și viața într-o formă accesibilă și atractivă pentru el. Pe măsură ce înaintează în vârstă și se dezvoltă, conținutul jocurilor se extinde cuprinzând și relațiile sociale dintre oameni.

Bibliografie

Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo

Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei

Citat despre familie: <http://www.citatepedia.ro>

LAUDE VERSUS PEDEPSE

prof. înv. preșcolar Doncu Elena Cristina
Grădinița nr. 35, sector 5, București

Alături de critică, pedeapsă și recompensă, lauda face parte din practicile de disciplinare ale oricărui părinte. Nici una din aceste practici nu este bună sau rea în sine, ci contează foarte mult felul în care este folosită. În cazul laudei, în primul rând este important ce mesaj îi transmitem copilului prin intermediul ei. Apoi, contează felul în care este folosită și momentul în care este aleasă. Hai să aflăm în continuare cum este cel mai bine să folosim laudele, astfel încât să fie eficiente și benefice pentru copil.

Când este bine să ne lăudăm copilul?

Când are un rezultat deosebit, obținut în urma unui efort susținut. Lăudându-ne copilul pentru efortul deosebit, îi arătăm că îi recunoaștem meritele și marcăm într-un fel sau altul succesul lui.

Cum ne educăm copiii – este veșnica întrebare pe care și-o pun atât cadrele didactice, educatorii, cât și părinții. Ce este mai bine: să ne lăudăm sau pentru orice nimic să-l pedepsim pe copil? Atât pedagogii cât și părinții au pe mână viitoarele personalități ale celor care sunt viitorul. Din acest considerent, trebuie să fim siguri că laudele pe care le oferim copilului sunt destule ca să-l facă să aibă încredere în el, să fie sigur de el însuși și să nu fie atât de multe, încât să-l transforme într-o persoană egoistă, insuportabilă. Mulți părinți încearcă să găsească echilibrul pozitiv în privința laudelor și să răspundă la întrebările: Unde anume ne oprim cu laudele? Ce este primordial? Cât de mult lăudăm copilul sau Cum lăudăm copilul? La aceste întrebări vom încerca să răspundem în articolul nostru. Deși pare un lucru simplu, a lăuda pe cineva, mai ales un copil, totuși este, cel puțin, la fel de greu cu a critica, pedepsi pe cineva, mai ales un copil

Cât de des este bine să ne lăudăm copilul?

Răspunsul la această întrebare depinde de momentul în care se află copilul în ceea ce privește formarea unor abilități. Când copilul începe un proces de învățare, are nevoie de mai multe laude și încurajări din partea noastră. Toate progresele trebuie notate, pentru că ele îi arată acestuia că este pe direcția bună. În această etapă este indicat să lăudăm doar străduința lui și nu rezultatul obținut (pentru că altfel el nu va mai fi motivat să îmbunătățească rezultatele). Când copilul este deja implicat într-un proces de învățare și începe să se perfecționeze, putem scădea treptat numărul laudelor. Ele vor fi necesare doar în momentele în care copilul face progrese vizibile și obține rezultate bune. Oricum, în

mod firesc copilului îi va scădea interesul pentru laudele noastre și va fi interesat în primul rând să fie tot mai bun în ceea ce face. Nu este indicat să îl lăudăm pe copil pentru o abilitate pe care știe să o facă foarte bine (“Bravo, mă bucur că știi să scrii!”). Acest tip de laudă trezește mai degrabă suspiciunea copilului, care se întreabă care este intenția ascunsă în spatele acesteia.

Cum să ne lăudăm copilul?

Adresează laude specifice, nu generale. Spune-i clar care este comportamentul pe care îl apreciezi la el. În loc să spui: “sunt mândru de tine” sau „ai fost cuminte” poți spune „sunt mândru de tine că ți-ai făcut singur curat în cameră” sau „mă bucur că ai împărțit jucăriile cu ceilalți copii”. Laudă acțiunea, nu persoana. Chiar dacă pare că lauda își pierde din putere, este mai indicat să spui: „Sunt bucuros că ai stat cuminte la masă” decât „Ești o fetiță cuminte”. Lăudând copilul pentru ceea ce este și nu pentru ceea ce face îi transmiți indirect un mesaj negativ de tipul: „Nu mai trebuie să faci nimic, pentru că așa ești tu mereu!”. În plus, copilul se va simți presat să se poarte într-un mod prestabilit de tine. Folosește lauda într-un mod personal.

O laudă devine mai puternică când îl ajută pe copil să vadă emoțiile pe care le trezesc comportamentele lui în ceilalți. Spre exemplu, în loc să îi spui: „Bravo, ai fost darnic cu sora ta” îi poți spune: „Sunt foarte mândră de tine când observ că ești darnic cu sora ta”. În acest fel și relația dintre voi devine mai deschisă și mai autentică.

Pedepsele, o perioadă de timp, au fost un instrument „util” în procesul instructiv-educativ al școlii și al părinților. În epoca medievală, pedeapsa era o metodă de a-i face pe copii să învețe mai bine. Se învăța de frica să nu fie pedepsiți. Să ne amintim de „Sfântul Nicolai!” și de „Calul Bălan”, din Amintirile învățătorului din Sărăria Iașului, Ion Creangă. Educat prin această metodă în copilărie, Ion Creangă, în cariera sa de învățător, nu a folosit-o niciodată.

Pedepsele cele mai frecvente erau cele corporale, însă se aplicau și pedepse morale. Sistemul de pedepse determină copilul să devină oarecum dependent de muștrările pe care la primește din partea adulților. Pedeapsa nu trebuie aplicată din prima clipă. După ce copilul a făcut ceva rău, părinții trebuie să-i explice acestuia ce a greșit și, în același timp, să-i spună care era comportamentul corect în acea situație.

De asemenea, copilul va fi atenționat că, dacă fapta rea sau comportamentul inadecvat se va repeta, vor trece la aplicarea unei pedepse. Pedeapsa nu trebuie să fie exagerat de severă (acest tip de pedepse înrăiesc copilul și îl determină să aibă o atitudine rebelă) și ea nu trebuie să se manifeste prin pedeapsa corporală. Aplicarea pedepsei trebuie explicată copilului pe un ton calm. Tonul pe care ne

adresăm copilului este foarte important, nu trebuie să fim agresivi, să țipăm și să-i vorbim urât, astfel îl înfricoșăm și el nu se va concentra să înțeleagă ce a greșit, ci atenția lui se va focaliza pe frica indusă de agresivitatea noastră

Pedepsele mai frecvent utilizate de părinți sunt: luarea obiectelor preferate (jucării, telefonul, tableta etc.), interzicerea unor activități care îi plac copilului (joaca la calculator, privirea anumitor emisiuni TV, ieșitul la joacă cu prietenii, etc.), dar, uneori, și pedepse fizice (loviri, tras de urechi, etc.). Unii părinți mai folosesc și pedepse morale, umilitoare (etichetări, pusul la ungher, izolarea copilului într-un loc ce trezește oroare, frica indusă copilului). Lucruri totalmente inadmisibile atunci când vrem să avem un copil educat, sigur pe sine și pe acțiunile sale, responsabil.

Ca să ne pedepsim corect copilul, trebuie să-l cunoaștem foarte bine. Ca pedeapsa să fie corectă, ar fi bine să-l punem pe copil în situația de a-și alege sancțiunea singur. Este o tehnică propusă de Schneider și care, chiar, funcționează. Atunci când vrem să-l avertizăm pe copil că trebuie să se gândească de două ori înainte de a se purta urât și, în același timp, să-i dăm putere de decizie în privința pedepsei, demonstrându-i astfel că nu suntem tirani. Este cazul să-i cerem copilului să aleagă el consecința potrivită pentru o anumită purtare proastă sau o faptă rea, spunându-i că, deși e posibil să nu fii de acord cu ea, opiniile lui vor conta în mod sigur la luarea deciziei finale. Această tehnică o putem folosi atât pentru a preveni o greșală, cât și după ce faptul este consumat. În ambele cazuri, îi dăm de înțeles clar că, în cele din urmă, decizia ne aparține. „Vreau să știu ce crezi tu că ar fi corect, apoi mai vedem dacă sunt de acord, dacă nu sunt, găsim noi o soluție” E mult mai posibil ca un copil să-și amintească, înainte de a face o poznă, de pedeapsa pe care el însuși a inventat-o, decât de una aleasă de părinte.

Tehnicile “lauda” și “pedeapsa” trebuie folosite inteligent și să nu facem abuz de ele. Este foarte important cum îi educăm pe copiii noștri și ce idei și principii le insuflăm de mici. Prin folosirea abuzivă a acestor tehnici, copiii, devenind oameni mari, nu vor avea principii și scopuri, vor căuta să evite o pedeapsă sau mereu să obțină laude, deoarece așa au fost educați.

Laudele constructive precum și pedepsele, la alegerea cărora au participat copiii, stimulează copilul să încerce diverse experiențe (independența și responsabilitatea); încurajează buna dispoziție; dezvoltă stima de sine; dezvoltă încrederea în forțele proprii.

Bibliografie

Creangă, Ion, Opere, București, 2015

Petre, Irina, Si tu poți fi superneany, București, 2011.

Prodanoiu, Simona, Cum și de ce ne pedepsim copilul, Iași, 2010

[www. Desprecopii.com](http://www.Desprecopii.com)

MĂRTURII ARHEOLOGICE DESPRE ORAȘUL MEU

Prof. Stan Natalia Tatiana

Argument

Universală sau națională, istoria este biografia omenirii, este prezentarea vieții umanității în ceea ce are ea specific uman.

În grădiniță, aceasta ar trebui să ofere copiilor primele repere pentru ca ei să înțeleagă forța creatoare a omului, faptul că el a evoluat, a devenit tot mai capabil. Aflând povestea diferitelor vestigii arheologice din cadrul Muzeului Romanatiului, micuții noștri vor putea observa că de la originea societății și până în prezent a avut loc un progres continuu, datorită forței creatoare a omului. De asemenea pentru a descoperi cine este, copilul trebuie să-și cunoască mai întâi rădăcinile, să-și descopere identitatea și să-și formeze sentimentul de apartenență la locul natal.

Rolul nostru, al dascălilor, dar și al societății în general este acela de-a le deschide noi orizonturi de cunoaștere, de a-i familiariza cu valorile materiale și spirituale lăsate de înaintași și de a le trezi sentimente de dragoste și admirație față de poporul român.

Proiectul de față își propune crearea unui mediu educațional favorabil procesului de autocunoaștere, motivându-i totodată să contribuie, prin propriile creații, la îmbogățirea tezaurului național, devenind astfel ei însuși niște creatori.

Sperăm ca această primă întâlnire cu istoria să fie o deplină reușită și să se transforme într-o prietenie durabilă și de neuitat.

Scop: Cunoașterea unor elemente de istorie, geografie și folclor care definesc portretul spiritual al poporului român; Lărgirea orizontului de cunoaștere cu privire la evoluția societății de-a lungul timpului; Îmbogățirea sferei de reprezentări și noțiuni despre orașul în care locuiesc;

Obiective: Să cunoască numele țării de origine, numele capitalei, însemnele țării (steag, stemă, imn); Să cunoască numele localității natale, domiciliul; Să descrie și să identifice elemente locale, specifice; Să cunoască și să respecte tradițiile culturale naționale și locale (costume populare, obiecte de artă populară, obiceiuri populare); Să valorifice în mod artistic frumusețea locurilor natale; Să manifeste atitudini pozitive față de tot ce îl înconjoară ca fiind și el parte al acestui întreg;

Grup țintă: preșcolarii grupei; reprezentanți ai muzeului de istorie și arheologie, educatoarele

grupeii, părinții și bunicii copiilor, mass-media;

Monitorizarea proiectului: se va derula pe parcursul anului școlar 2021-2022; de realizarea lui răspunde educatoarea grupei;

Mediatizarea proiectului: va fi continuă, incluzându-i pe cei implicați; realizarea unui album cuprinzând secvențe din timpul desfășurării proiectului, și a unei expoziții cu lucrările copiilor; mass-media;

Perspectivile proiectului: dacă obiectivele propuse își vor atinge scopul, noi avem satisfacția unei acțiuni de succes și îl vom face cunoscut și altor colege;

Conținutul proiectului: planificarea și desfășurarea unor activități care vor fi aduse la cunoștința conducerii; realizarea unor lucrări practice aflate în concordanță cu activitățile planificate;

Metode utilizate: conversația euristică, dezbateră, convorbirea, explicația, observația, problematizarea, discuții libere, munca în echipă, turul galeriei;

Resursele proiectului:

Umane: *Echipa de proiect* nițiatorii proiectului: prof. Stan Natalia Tatiana Partenerii proiectului: reprezentanți ai muzeului: Prof. Popovici Sabin, părinții și bunicii preșcolarilor

Materiale: Vestigii arheologice, casete video și audio, postere, pliante, albume, materiale consumabile (măpe, cartoane, hârtie, lipici, materiale din natură, markere etc.);

De timp: anul școlar 2021-2022

Coordonatorii proiectului: conducerea celor două instituții, reprezentanți ai muzeului, educatoarele grupei;

Locul și perioada de desfășurare: Muzeul Romanatiului Caracal; Anul școlar 2021-2022

Evaluare: Realizarea unei expoziții cu lucrările realizate de către copii pe parcursul parteneriatului și a unui album foto.

Calendarul acțiunilor 2021-2022

Nr. crt.	Luna	Activități propuse
1.	Noiembrie	<i>Case și așezări de odinioară</i>
2.	Decembrie	<i>Orașul meu, ieri și astăzi- locul unde trăiesc și învăț</i>
3.	Februarie	<i>Iancu Jianu- personaj din istoria orasului Caracal</i>
4.	Aprilie	<i>Unelte, utilaje și podoabe de demult</i>
5.	Mai	<i>Ceasul și timpul</i>

SERBĂRILE ȘCOLARE

prof. Melinte Andreea-Ramona
prof. Vădănoiu Raluca-Alexandra
Grădinița cu P.P. „Lumea Florilor” Năvodari

Serbările școlare sunt o parte importantă în procesul educativ, fiind un bun prilej prin care imaginația și creativitatea copiilor sunt evidențiate. Totodată, sunt evenimente puternic încărcate emoțional, care au rolul de a marca sfârșitul unei etape.

Serbările desfășurate după anumite reguli, ce asigură îmbinarea armonioasă a părților într-un întreg, decorul neobișnuit, costumația copiilor, a educatoarei, ținuta sărbătorească, accesoriile necesare, fondul muzical, semnalele sonore, jocul de lumini- reprezintă toate, elemente importante ce contribuie la construirea unor valențe estetice și educative deosebite.

Astfel, prin intermediul serbărilor putem fructifica valențe educative cum ar fi:

- funcția de loiser (organizarea timpului liber al copilului);
- funcția social-integrativă;
- funcția formativă (completarea instrucției și educației);
- funcția vocațională, relevând și cultivând aptitudini speciale.

De asemenea, în acest cadru are loc o mai mare implicare a copiilor în actul educativ, iar activitățile de educație nonformală se desfășoară în mare măsură prin colaborarea educatoarelor cu familia și cu diverse instituții din comunitate. Acest tip de educație a existat dintotdeauna, însă nota de noutate constă în faptul că astăzi se organizează planificat, având câteva note specifice și avantaje pedagogice cum ar fi:

- dispunem de un curriculum la alegere, flexibil, variat;
- organizarea este facultativă, neformalizată și depinde, după caz, de opțiunile celor educați;
- este centrată pe copil, solicitând în mod diferențiat participarea;
- pune accent pe aplicabilitatea cunoștințelor;
- conținuturile și obiectivele sunt prevăzute în documentele de tipul : scenariu, proiecte de acțiuni, parteneriate.

Serbarea este modalitatea eficientă de cultivare a capacităților de vorbire și a înclinațiilor artistice ale

copiilor, care contribuie la stimularea și educarea:

- atenției (prin respectarea indicațiilor regizorale și în special a atenției distributive prin raportarea copilului la ceilalți membri ai echipei de lucru);
- memoriei (prin repetițiile organizate pentru consolidarea replicilor, mișcărilor, etc);
- voinței (prin implicarea copilului în mod benevol);
- afectivității (prin filtrarea mesajelor culturale, artistice, pe plan afectiv);
- imaginației și creativității (prin implicarea directă a copiilor, propunând numere artistice în serbare și soluții pentru o anumită frecvență);
- atitudinilor pozitive (prin crearea de situații concrete și inteligibile, pentru care copilul va aproba/aborda o anumită conduită);
- gândirii (prin momentele de criză, de luare a deciziilor, când apar situații neprevăzute în derularea spectacolului).

Ocaziile cu care se organizează serbări în grădinițe sunt diverse. Astfel, de 1 Decembrie- Ziua Națională a României- decorul sălii de grupă poate primi un aspect festiv, sărbătoresc (steaguri, baloane, imagini reprezentative, etc.) Părintii pot participa alături de copii și de educatoare, dansând și cântând melodii populare românești. Această serbare poate primi caracter de șezătoare iar sala să fie transformată într-un mini- muzeu cu obiecte de artă populară. Copiii, îmbracați în costume populare românești, recită poezii, cântă, spun proverbe, ghicitori, au posibilitatea să-și manifeste liber inițiativele și originalitatea, să-și dezvolte sentimente patriotice.

Serbarea de Crăciun este cea mai îndrăgită de copii, de aceea, pentru reușita ei există preocupări susținute: audierea colindelor, împodobirea sălii de grupă, stabilirea centrului tematic , împodobirea bradului, pregătirea cadourilor etc. În acest cadru copiii interpretează cu multă plăcere roluri de: Iarna, Anul Nou, Anul Vechi, steluțe, fulgi, oameni de zăpadă, îngerasi etc. Această serbare se poate desfășura în locații diferite cum ar fi super-market-urile, Săli de spectacole, cluburi sau chiar curtea grădiniței, o serbare cu „Porțile deschise”, desfășurată în parteneriat cu alte instituții de învățământ din localitate, cu o mare implicare a familiei, a comunității locale, cu sosirea lui Moș Crăciun în sania trasă de cai, de această dată, pe străzile orașului.

Venirea Primăverii aduce cu ea „Ziua de 8 Martie”. De această dată decorul sălii de grupă și al serbării îmbracă haina primăverii. Dacă la Crăciun, copiii primesc daruri, acum ei sunt cei care oferă mamei câte un dar realizat de ei, pentru a învăța că în viață există o lege a echilibrului, primim dar trebuie să și dăruim atunci când vine vremea.

Serbările de Sfârșit de an școlar fac referire la anotimpul vara, la faptul că grupele mari părăsesc grădinița, îndreptându-se spre școală, aceasta fiind serbarea bilanțului.

Beneficiile organizării serbărilor școlare:

- Stimulează atenția și exersează memoria celor mici;
- Dezvoltă abilități artistice și îi ajută pe copii să își descopere anumite pasiuni;
- Îmbunătățesc capacitatea de relaționare cu cei din jur și capacitatea de a vorbi în public;
- Aduc bucurie și satisfacție;
- Încurajează exprimarea sentimentelor prin diverse activități artistice, cum ar fi desenul, pictura, muzica, dansul sau poezia

▪ Îmbunătățesc relația profesor – elev – părinte. Elevii trebuie să găsească în profesor o persoană apropiată, căreia i se pot adresa atunci când au probleme și cu care pot colabora. Serbările reușesc să evidențieze o astfel de colaborare. În ceea ce privește relaționarea profesorilor și a părinților, aceștia trebuie să poată comunica și să găsească cele mai bune soluții pentru dezvoltarea celor mici. Nu în ultimul rând, prin participarea părinților la serbări, copiii vor simți că aceștia le sunt aproape și că strădania lor este apreciată.

Ce trebuie să ai în vedere atunci când organizezi o serbare școlară:

Pregătirea serbării școlare este un pas important, care cade în responsabilitatea adulților (părinți și profesori). Este recomandată organizarea serbării în afara cadrului școlar, în așa fel încât să se creeze acel sentiment de sărbătoare, de zi specială. Pe cât posibil, copiii își vor alege singuri rolurile disponibile și nu vor fi forțați să facă ceva ce nu le face plăcere, doar pentru a participa. Dacă sunt mai mulți candidați pentru un rol, se vor face audiții sau se vor adapta rolurile, pentru a împăca pe toată lumea. În plus, pentru cei care nu vor să urce pe scenă din diverse motive, se va încerca atribuirea unui post important în organizare (regizor, asistent, scenarist, responsabil cu decorul, etc), astfel încât fiecare să aibă un rol, să aștepte cu nerăbdare evenimentul și să participe cu entuziasm. O soluție excelentă pentru organizarea serbărilor (mai ales pe timp de vară), este cadrul natural.

Dacă locația a fost stabilită, există câteva reguli care trebuie să fie respectate pentru organizarea unei serbări perfecte:

- Programul serbării trebuie să fie gândit în așa fel încât să cuprindă și diverse alte momente, în funcție de afinitățile colective.

- Fiecare elev implicat în serbare, este mobilizat activ și are o anumită responsabilitate în organizarea spectacolului.
- Serbarea trebuie să aibă o temă cât se poate de clară și să transmită un mesaj.
- Spațiul trebuie să fie aranjat în așa fel încât toți invitații să se poată bucura de spectacolul organizat de cei mici.
- Scenariul serbării trebuie să fie construit astfel încât fiecare act să fie cât mai atractiv și să aibă legătură cu tema aleasă;
- Înaintea unei serbări trebuie să aibă loc repetiții, care să îi obișnuiască pe copiii cu prezența pe scenă.

Organizarea unei serbări școlare nu este simplă, însă, pentru copii, beneficiile unui astfel de eveniment pentru pot fi uriașe.

Bibliografie:

<http://casutacupovestibistrita.blogspot.com/2011/01/metode-alternative-de-abordare.html>

<https://www.thebackyard.ro/post/50a13a4f-5a2b-408f-8b0a-6a0da44c8f0a/serbarea-scolara-o-modalitate-excelenta-pentru-a-consolida-relatia-dintre-elevi-profesori-si-parinti>

ȘCOALA ȘI FAMILIA, PRINCIPALII FACTORI CARE AJUTĂ COPILUL ÎN DESĂVÂRȘIREA PROPRIEI EDUCAȚII

prof. înv. primar Lazăr Emilia
Școala Gimnazială „Ion Luca Caragiale” Brăila

„Tratează-l pe om așa cum este și așa va rămâne, tratează-l așa cum poate și ar trebui să fie și va deveni așa cum poate ar trebui să fie.”

J.W. Von Goethe

Educația se desfășoară atât în forme instituționale (familia, școala, colectivul de muncă, organizațiile politice și obștești, mass-media etc.) cât și în forme neinstituționalizate (grupuri spontane, evenimente petrecute sub ochii individului etc.). Familia este prima instituție socială care se ocupă de educarea copiilor și tinerilor, iar de calitatea acestei educații depinde deseori întreaga evoluție ulterioară a tânărului.

Familia îi dă copilului cele mai mari șanse de a se defini pe sine, punându-i în același timp la dispoziție modelele la care să se poate raporta. “Datorită apropierii dintre ființele care o compun familia este favorabilă mai mult decât oricare alt mediu jocului identificărilor, al căutării conformității cu altul, dar și jocului diferențierilor și al deosebirii de altul, iar toate acestea asigură realizarea socializării copilului”.

Datorită sentimentelor de implicare adâncă ce însoțesc prezența și dezvoltarea copilului, părinții sunt mai mult decât ar putea fi vreun educator din afara familiei. În raport cu familia, scrie P. Osterrieh, “nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare a copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și de vital ca tatăl și mama”.

În cadrul familiei, care este mai ales un mediu socio-afectiv, copilul își va putea investi, printre altele, toate resursele sale emoționale și va putea învăța treptat să se autocontroleze, dobândind încetul cu încetul o experiență afectivă și socială complexă. În acest sens, familia constituie și o adevărată școală a sentimentelor. Prin relațiile socio-afective, din familie, unde își are izvoarele “viața sentimentelor” fiecărui om, se pun bazele modelării personalității, în dinamismele sale fundamentale. Totodată, ca ființa umană unică și irepetabilă în cadrul familiei copilului trebuie să i se accepte caracteristicile individuale și să se modeleze în sens pozitiv. De asemenea trebuie să i se dea posibilitatea de a acționa și de a dobândi experiența personală, având asigurată și o anumită arie de libertate. Într-un mediu familial valid din toate

punctele de vedere, fiecare din componentele sentimentului de siguranță este prezent. Dar bineînțeles, se cere ca aceste trebuințe fundamentale, care prezintă elementele sentimentului de siguranță, să fie satisfăcute în mod specific particularităților și de vârstă ale copiilor și tinerilor. Autoritatea părinților exercitată flexibil, prin metode și procedee disciplinare adecvate fiecărui caz și fiecărei situații, prin metodele de îndrumare și de control optime, constituie o adevărată temelie a autocontrolului și a autoreglării conduitei, la care va ajunge treptat copilul în etapele următoare ale dezvoltării sale psihosociale. Tot sub influența autorității părinților, exercitată în condiții socio-afective tonifiante, echilibrante, care au la bază sentimentul de siguranță, se pune temelia educației morale a copiilor. Modul de exercitare a autorității, reglarea raporturilor socio-afective din cadrul familiei, grija față de bunurile comune, organizarea vieții de familie și a vieții extrafamiliale, atenția acordată altor persoane și la deschiderea față de societate sunt percepute și trăite de copil, care la fiecare nivel de vârstă învață pe această cale diferite moduri de conduită.

Absența oricăruia din elementele sentimentului de siguranță, și cu atât mai vădit a mai multora dintre ele, va duce în mod cert la o perturbare oarecare a formării personalității armonioase a copilului și va provoca reacții comportamentale în general nocive și adesea durabile. Aceste perturbări numite în mod obișnuit tulburări de personalitate datorate unor dificultăți și deficiențe educative, P. Osterrieth le numește “malformații educative”.

Există mai multe moduri de a educa și este dificil să se dea “rețete” în privința metodelor și procedeele de educație fără a cunoaște profund relațiile socio-afective și alți factori familiali sau individuali, implicați în formarea personalității unui anumit copil sau tânăr. Dar există unele modalități de “educație” total contraindicate, care nu mai pot fi admise, întrucât experiența de viață și cercetările psihopedagogice au arătat că aceste moduri de a “educa” practicat de așa-zisa familie “rea”, incapabilă de a îndruma, controla și supraveghea în mod adecvat copiii, poartă în mare parte vina “atâtor vieți ratate și mizerii, atâtor nevroze, inadaptații și tulburări de tot felul”.

Climatul socio-afectiv și moral al familiei este mai mult perturbat atunci când în familie sunt cazuri de alcoolism, de imoralitate și alte vicii. Abuzul de alcool influențează negativ atmosfera familială, generează certuri și conflicte violente afectând totodată și resursele financiare ale familiei. Astfel în familiile cu alcoolici, numărul delincvențelor este de trei ori mai mare decât în celelalte familii.

Principali factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Pentru o bună colaborare între acești doi factori este nevoie de multă comunicare din partea lor. Familia trebuie

să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor.

Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Comunicarea dintre părinte și copil trebuie să fie bună și permanentă.

Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copilului. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur. Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează pedepse care lezează demnitatea copiilor.

La rândul lor, părinții superprotectori care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și devenirea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului și aceștia trebuie menajați. Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi. Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului iar copilul va avea un comportament lipsit de acțiune și în ultimă instanță va avea o timiditate exagerată.

Nu pot să nu fie amintiți aici părinții care, fără să-și dea seama, au tendința de a impune copiilor propriile exigențe și dorințe, modele. Un astfel de copil își va constitui o platoșă, un gen de „impermeabilitate” la dorințele și nevoile celorlalți, devenind, nu de puține ori, incapabil de a iniția relații profunde cu aceștia. Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul

de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui este fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

Ei, copiii care răsar asemenea florilor, cresc ocrotiți de dragostea părintească. Se înalță vegheați de căldura familiei unde învață primele taine ale lumii înconjurătoare. Află ce este bine și rău, cum să se poarte frumos. Numai o colaborare perfectă între cei doi factori este de natură să determine o eficiență maximă a muncii colective. Desigur, în acest proces de colaborare, rolul conducător îl are școala. Colaborarea școlii cu familia se realizează în diferite forme: comitetele de părinți, vizitele la domiciliul elevilor, consultații individuale, corespondența cu familia. Lipsa de colaborare duce spre un eșec și, din nefericire, cel învins este copilul, pentru care dorim tot, pentru care visăm tot ce este mai bun.

În condițiile actuale se manifestă două condiții contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp, nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții, școala și familia, desfășurându-se oarecum separat. Este o sarcină școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice, să dirijeze strategiile educative ale familiei în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Dascălul este înainte de toate un exemplu atât în ceea ce privește volumul de informații, dar mai ales în ceea ce privește comportamentul.

A crește și a educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel cu toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o dăm trebuie adaptată personalității lui. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui.

Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său. Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu; eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu. Dacă pe acest drum părinții și copiii vor găsi sprijin din partea noastră a învățătorilor, mai târziu, peste ani, efortul ne va fi răsplătit.

Bibliografie:

Nicola, Ioan – „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;

Soica, Marin – „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2002.

Ciofu, Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, Editura științifică și enciclopedică, București, 1984.

Osterieth, V., „Copilul și familia”, Editura didactică și pedagogică, București, 1973.

Piaget, Jean, „Judecata morală la copil”, Editura științifică și enciclopedică, București, 1981.

Rudica, T., „Familia în fața conduitei greșite ale copilului”, Editura didactică și pedagogică, București, 1982

CONTRIBUȚIA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ȘI EXTRACURRICULARE REALIZATE ÎMPREUNĂ CU PĂRINȚII ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR CU C.E.S.

prof. Scarlat Maria
informatician Nedelcu Sorin
Școala Gimnazială Specială “Constantin Pufan” Galați

Un proverb chinezesc spune să plantezi orez, dacă planurile tale se întind pe perioada unui an, pomi dacă planurile tale privesc un deceniu sau să crești un copil în cazul în care planurile tale se referă la toată viața.

Problematika educației dobândește în societatea contemporană noi conotații date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile de activitate. Accentul trece de pe informativ pe formativ de pe instrucție pe educație.

În contextul afirmării unei viziuni holistice asupra educației, școala nu mai poate răspunde singurilor nevoi tot mai complexe ale societății, un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversității umane iar dezideratul educației permanente tinde să devină o realitate de necontestat.

Astfel, fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară la care să participe și părinții, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ își are rolul și locul său bine stabilit în formarea personalității elevilor.

În acest sens, un rol deosebit de important pentru elevii cu C.E.S. îl reprezintă activitățile extrașcolare și extracurriculare organizate împreună cu părinții.

Modelarea și educația fiecărei persoane cere timp și dăruire. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului. În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socio-afectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare. Rolul terapeutic al activităților extracurriculare constă în faptul că prin ele se poate realiza mai ușor socializarea copiilor cu C.E.S. și alături de părinți, copiii se simt mai în siguranță.

Socializarea nu este un proces mărginit și temporar, pentru că orice individ participă vrând-

nevrând la viața socială și trebuie să se adapteze permanent schimbărilor care apar în societate, fiind tot timpul supus unor cerințe și provocări sociale. Copilul cu deficiențe mintale trebuie considerat ca făcând parte din societate. Nu putem să-l ascundem, nu are nevoie de mila noastră, ci de sprijinul nostru, permițându-i să trăiască alături de ceilalți copii, ca parte integrantă a comunității. Pentru a socializa trebuie:

- Să beneficieze de intervenție individuală;
- Să participe la activitățile de grup.
- Sa aibă toată susținerea părinților

Teoretic, fiecare copil trebuie să aibă șanse egale la educație. Considerând școala ca principala instanță de socializare a copilului, integrarea școlară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a acestei categorii de copii, proces care are o importanță fundamentală în facilitarea integrării ulterioare în viața comunitară prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și calități favorabile acestui proces.

Educația specială este forma de educație adaptată și destinată tuturor copiilor cu cerințe educative speciale care nu reușesc să atingă un nivel de educație corespunzător vârstei și cerințelor societății pentru un om activ, autonom, independent.

La baza educației speciale stau principiile:

1. Garantarea dreptului la educație al oricărui copil.

- a) Copiii au dreptul să învețe împreună, indiferent de dificultăți și de diferențe;
- b) Fiecare copil este unic și are un anume potențial de dezvoltare și învățare;
- c) Școala și comunitatea asigură șanse egale de acces la educație pentru toți copiii.

2. Asigurarea de servicii specializate centrate pe nevoile copiilor cu cerințe educative speciale.

- a) Corelarea tipurilor de educație și a formelor de școlarizare în funcție de scopul educației, obiectivele generale și specifice, precum și de finalitățile educației;
- b) Asigurarea conexiunii educaționale prin activități complexe.

În funcție de specificul lor, aceste activități dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitive și comportamentale, mult mai solide, pentru că, desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială. Activitățile extracurriculare organizate împreună cu elevii noștri și părinții acestora, unele dintre ele în cadrul Asociației Părinților “Sprijin și Dăruire Constantin Pufan”, au conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Așadar, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare atunci când are alături ca partener, părinții elevilor.

Totodată, de mare importanță sunt și activitățile ce îi pregătesc pentru viața de adult, pentru situațiile de risc cu care se vor putea confrunța.

O mai mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa și nu prin produsul realizat de acesta; necesitatea fiind de a modifica destul de mult modul de gândire, să se evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feedback pozitiv. În acest sens am organizat concursurile: “Bucătării iscusiți” “De Drabobete”, “Prăjituri cu dragoste”, “Muzeograf pentru o zi”, “Să imităm picturi celebre”.

Prin urmare, formarea personalității deficientului mintal se face în cadrul obiectivelor educative generale, comune tuturor elevilor, numai că mijloacele de realizare sunt diferite.

Indiferent de tipul de educație: specială, integrată/incluzivă sau de conceptele utilizate, problema personalității elevului trebuie să ocupe locul principal.

Acțiunea educativă cea mai bună este aceea „care modelează eul”, permițând deficientilor mintali învățarea realității sociale, pentru că ei se vor integra în realitatea socială normală.

Profesorul trebuie să sensibilizeze în elevi propriul „eu”, conștiința posibilităților, capacitatea de a lua decizii, de a fi stăpâni pe ei. Acest lucru se poate realiza nu numai prin activități educative școlare, ci și prin activități extracurriculare. De aceea este necesară o riguroasă planificare, organizare și desfășurare a acestor tipuri de activități în relație directă cu posibilitățile reale ale elevilor și pentru a veni în întâmpinarea cerințelor pe care elevii respectivi le resimt în raport cu actul educațional.

Activitățile extracurriculare au și rol terapeutic și în funcție de specificul lor, aceste activități dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitiv-comportamentale mult mai solide, pentru că desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială.

Activitățile extracurriculare de tipul vizitelor, excursiilor și drumețiilor organizate împreună cu părinții permit dezvoltarea relațiilor interpersonale și o mai bună relaționare a copiilor cu societatea, sporirea interesului de cunoaștere a frumuseților naturale și de patrimoniu și dezvoltarea unor sentimente de prețuire a mediului natural.

Prin organizarea de concursuri cu tematică diferită/artistice/pe discipline de studiu, se dezvoltă la elevii cu C.E.S. spiritul de competiție, de echipă, îi mobilizează la cooperare și le dezvoltă încrederea în forțele proprii dragostea și interesul copilului pentru frumos, sensibilitatea, personalitatea lor suferind

modificari pozitive, se pot astfel depista talente artistice în vederea cultivării și promovării lor. Unii părinți chiar merg cu copiii la Palatul Copiilor unde desfășoară lecții de chitară, pictură, dans popular.

Concursurile sportive vin ca o completare a activității de educație fizică și ajută la dezvoltarea psihomotrică a copiilor, elevii participând cu plăcere.

Sărbătorile de Ziua Școlii “Sf. Stelian”, Ziua persoanelor cu dizabilitati 3 Decembrie, 8 Martie, Crăciun , Paște permit socializarea și valorizarea acestor copii. Sala de festivități din cantina școlii se umple de părinți care vin să-și susțină și să-și aplaude copiii. Pus în situația de a practica o diversitate de comportamente, de a se transpune în „pielea unor personaje” elevului i se solicită un anumit mod de comportament, i se oferă prilejul de a acționa efectiv pe baza unor reguli de comportare civilizată, de a exersa în mod direct comportamente, relații sociale.

Parteneriatul educațional cu diverse școli generale, grădinițe, licee, instituții locale, O.N.G.-uri este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune, unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative, subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor deficienți mintal, asigurându-le acestora realizarea autonomiei personale, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Deci, formarea personalității deficientului mintal se face în cadrul obiectivelor educative generale, comune tuturor elevilor, numai că mijloacele de realizare sunt diferite și, indiferent de tipul de educație: specială, integrată, incluzivă sau de conceptele utilizate, problema personalității elevului trebuie să ocupe locul principal.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR/PREȘCOLARILOR

prof. înv. primar Ioniță Gherghina Cristina
Școala Gimnazială „Petre Badea”, Negrași, Argeș

Moto: “ Toți oamenii au fost la început copii, dar puțini își mai amintesc” Antoine de Saint-Exupery

Prima zi din viață, prima zi în grădiniță, prima zi la școală sunt evenimente pe care părinții și în unele cazuri copiii le țin minte. Acestea sunt de multe ori înregistrate în “documente oficiale de suflet” – fotografiile.

Primul contact mai lung cu mediul social este acela din grădiniță cu colegii și cu doamna educatoare. Este locul unde își va petrece jumătate de zi, alături de alți copii și de o persoană adultă. În primii ani de viață formarea copilului se realizează mai ales sub influența părinților. Ei sunt primii agenți de modelare a copilului. Mai târziu crește rolul celor apropiați ca vârstă: colegii de grupă de la grădiniță, colegii de clasă, copiii din vecinătatea locuinței, prietenii. Deoarece, în orice împrejurare cei din jur supun copilul unui adevărat examen privind comportamentul, de la cele mai mici vârste asupra copilului acționează două tipuri de influențe: unele neintenționate, spontane și altele intenționate reprezentând educația propriu-zisă.

Atunci când copilul vine la grădiniță, pentru el există mai multe necunoscute, dar și pentru părinții lor. Părinții pot avea multe întrebări despre programul din grădiniță. De aceea nu trebuie să-i înlăturăm pe părinți deoarece copilul pe care îl educăm este copilul lor. Dreptul părinților este de a lua parte la activitățile propriilor copii.

În mediul rural, pentru a mări frecvența copiilor în grădiniță, părinții trebuie încurajați să o viziteze, să-i cunoască programele desfășurate, dar și să se simtă bineveniți. Dacă părintele va fi mulțumit de ceea ce i se oferă, această mulțumire se va transmite și copilului, și el va fi bucuros să o frecventeze.

Familia este pentru copil primul grup în care exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine, este instituția cea mai stabilă, responsabilă de păstrarea și dezvoltarea tradițiilor culturale.

Vârsta preșcolară este, fără îndoială, temelia educativă a întregii vieți. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă caracter specific. Această perioadă, ca îngrijire și educație formează temelia

întregii vieți de mai târziu.

Asigurarea unui parteneriat real între aceștia, implicarea tuturor în realizarea unei unități de cerințe va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea inevitabilelor probleme care apar.

Debutul în grădiniță este temător, apare sentimentul abandonului alături de persoanele pe care le cunoaște mai mult sau mai puțin. În acest moment este începutul parteneriatului dintre grădiniță și familie. Pentru ca perioada de acomodare să fie ușoară și scurtă părinții sau alți membri ai familiei sunt încurajați să stea împreună cu ei la grădiniță, până ce copilul se adaptează.

Parteneriatul grădiniței cu familia implică informarea teoretică a părinților în problemele de psihopedagogie preșcolară. Educatoarea poate avea discuții personale sau colective cu aceștia, dezbătând diverse teme: “Cum ne jucăm cu copiii noștri”, “Cum putem contribui la dezvoltarea limbajului copiilor”, “Care sunt problemele copilului singur la părinți”. Se pot ține lectorate cu părinții și ședințe pe diferite teme în cadrul cărora sunt invitați specialiști (medici, logopezi, psihologi).

Grădinița trebuie să organizeze cu familia un parteneriat educational. Mijloacele aflate la îndemana educatoarelor pentru a-i determina pe părinți să fie parteneri activi în educația copiilor sunt:

- ședințele cu părinții;
- acțiuni comune părinți și copii;
- vizite la domiciliul copiilor;
- discuțiile zilnice cu părinții sau atunci când evenimentele le solicită.

O altă modalitate de a implica părinții în activitățile grădiniței se realizează prin întâlniri programate, la care pot participa și rudele care doresc să se implice în educarea copilului. Aceste întâlniri se pot realiza sub forma unui program: filme, prezentări, jocuri de rol. În urma discuțiilor pe o anumită temă părinții pot învăța unii de la alții cum să găsească soluții la problemele reale cu care se pot confrunta în familie la un moment dat. Pentru educatoare este o modalitate de a afla multe lucruri despre ei și copiii lor, despre modul lor de viață acasă, despre obiceiurile și comportamentul lor.

Temele alese în cadrul lectoratelor pot fi stabilite de educatoare, în urma celor constatate sau pot fi alese la propunerile părinților.

Este necesară încurajarea participării „taților” la astfel de activități, deoarece sunt familii unde aceasta este considerată „treaba femeilor”. Se poate proiecta o întâlnire numai „pentru tați” și o alta numai „pentru mame”. În timpul acestor activități se pot prezenta activități desfășurate la grădiniță pentru ca părinții să le continue acasă. Părinții pot fi învățați să se joace jocuri diferite cu copiii lor, dar și cum

să le citească o poveste.

La sfârșitul activității părinții pot completa diverse chestionare. Întâlnirile se pot concretiza în fișe de observație pe care educatoarea le poate completa, pentru fiecare copil.

Părinții sunt partenerii și colaboratorii educatoarelor în educație și nu specialiști. Putem elabora materiale sub formă de pliante, mici anunțuri, fluturași pentru părinți conținând informații despre nivelul cunoștințelor și deprinderilor copilului la diferite vârste. Păreră părinților este importantă, dar noi stabilim ceea ce trebuie să știe copilul când termină grădinița.

Părinții pot da o mână de ajutor efectiv în grădiniță. Trebuie să utilizăm aptitudinile deosebite ale părinților. Dacă un părinte este muzician putem să-l implicăm în activități prin realizarea unui moment deosebit pe parcursul zilei.

O atmosferă deschisă și prietenoasă va duce la respectarea deosebirilor culturale și etnice, dar va preveni și abandonul școlar. O legătură deosebită între educatoare și părinți va duce la o relație deosebită între copii și educatoare.

Părinții sunt principalii colaboratori și parteneri ai grădiniței în ceea ce privește educația moral-civică a copiilor preșcolari. Experiența pedagogică demonstrează că reușita integrării sociale depinde în mare măsură de calitatea formării grupului de copii, a relațiilor dintre ei și a modului în care se supune grupului (respectă munca colegilor care sunt de serviciu zilnic la grupă, să nu strice jucăriile, lucrările colective pe care le realizează).

Participarea părinților la unele activități ale grădiniței(șezători, vizite, excursii, activități comune, lecții deschise, expoziții ale copiilor) și chiar implicarea acestora în organizarea, desfășurarea lor le vor permite o mai bună cunoaștere a particularităților propriilor copii, a dificultăților pe care aceștia le întâmpină în activități.

Implicarea părinților în activitățile școlare ale copiilor pot merge și până la implicarea lor în activitățile extrașcolare de organizare a unor serbări cu teme folclorice, dar și prezentarea unor obiceiuri specifice anumitor zone geografice din România.

Un părinte se poate considera împlinit atunci când împreună cu grădinița ori școala reușesc să educe copilul astfel încât el să aprecieze munca, să fie util în societate.

Dialogul dintre familie și educatoare este benefic, fie că se desfășoară cu fiecare familie separat, fie că se desfășoară în cadrul ședințelor cu părinții, el contribuie la desfășurarea în bune condiții a procesului instructiv-educativ pentru că:

- modul de viață al familiei este modul în viață al copilului;

- familia este modelul pe care copilul îl imită;
- comunicarea intrafamilială sprijină dezvoltarea psihofizică a copilului și formarea personalității;
- ședințele cu părinții și dialogul individual educatoare-părinte contribuie la formarea viitorului adult.

Parteneriatul grădiniță- familie, acțiunile comune desfășurate, continuarea muncii educatoarei de către părinți, implicarea acestora în acțiunile organizate în grădiniță, transformarea unor deprinderi în obișnuințe, de această colaborare , beneficiar este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Prin toate activitățile realizate în grădiniță urmărim să-i facem pe copii să deosebească binele de rău, să știe ce trebuie și ce nu trebuie să facă, să fie toleranți atât cu ei cât și cu cei din jur. De la simple cunoștințe și fapte de viață să-i determinăm pe copii să aibă atitudini personale participative, să-i învățăm că nu pot să trăiască singuri ci numai împreună cu ceilalți.

Bibliografie:

- Eduard Dăncilă și Ioan Dăncilă – Noi și copilul nostru ne pregătim pentru școală, 2003, Editura Edidura Didactică și Pedagogică București
- Anton Moisin – Arta educării copiilor și adolescenților în familie și școală, 2001, E.D.P. București
- Magdalena Dumitrana – Didactica Preșcolară, 1998, Ed. V&I Integral București

PROIECT EDUCAȚIONAL JOCURILE COPILĂRIEI PĂRINȚILOR

Prof. înv. primar Țuțuianu Alina
Școala Gimnazială „Mihu Dragomir” Brăila

ARGUMENT:

Copilăria este un tărâm magic. Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină. Copilăria este o lume fermecată, duioasă, dulce, lină, în care orice se poate întâmpla. Orice! Este vârsta la care suntem cel mai aproape de Dumnezeu și de toate toate tainele existenței.

Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu șapte capete, cu zgrițuroaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme sau benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat...

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Copiii noștri trăiesc acum într-o lume virtuală, dominată de monștrii imaginari, filme de groază, muzică grea, care nu reușește să atingă coarda sensibilă a sufletului lor.

Este de datoria noastră să le povestim că se poate și altfel, că există și un alt mod de a-ți trăi copilăria, mai puțin confortabil și automatizat, ce-i drept, dar mai aproape de lucrurile cu adevărat valoroase. Să le spunem povești, să le așezăm cartea în mână și să-i îndemnăm să citească, să le vorbim despre frumos și bine, despre păsări și fluturi. Par demult apuse vremurile în care cele mai populare jocuri erau „Șotronul”, „Rațele și vânătorii”, „De-a v-ați ascunselea”.

Se impune, ca o necesitate reînvierea acestor jocuri, practicarea lor de către copii, în detrimentul calculatorului, tabletei care limitează dezvoltarea socio-emoțională a copiilor.

Așa cum spunea Ion Creangă, povestitorul îndrăgit al copiilor „Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea singură este veselă și nevinovată. Și drept vorbind, acesta-i adevărul.”

SCOP: Valorificarea potențialului creativ prin implicarea copiilor în diferite jocuri și creșterea gradului de socializare în rândul participanților.

OBIECTIVE: Cultivarea interesului față de participarea la jocurile desfășurate în aer liber; Stimularea la copii a mecanismelor de socializare, intercomunicare și interacțiune prin intermediul jocurilor; Dezvoltarea creativității copiilor, a abilităților de cooperare cu ceilalți copii, adulți etc. ; Cultivarea sensibilității artistice a micilor școlari, a încrederii în sine, a capacității de conștientizare a trăirilor; Dezvoltarea capacității de exprimare, în cadrul jocului, a emoțiilor, sentimentelor copilului, pe care adesea nu le poate verbaliza; Atragerea efectivă și afectivă a elevilor și părinților în organizarea unor activități cu caracter extrașcolar, contribuind la creșterea calitativă a acestora; Valorificarea experienței pozitive a cadrelor didactice în abordarea activităților de creație; Implementarea unor strategii de cooperare; Realizarea unui real schimb de experiență între cadrele didactice; Stimularea aptitudinilor profesionale.

COORDONATOR DE PROIECT: Prof. Înv. Primar Țuțuianu Alina

ECHIPA DE MONITORIZARE: director, director adjunct, consilier educativ

GRUP ȚINTĂ: elevi ai Școlii Gimnaziale ”Mihaela Brașilă” Brăila, Părinți ai elevilor școlii

RESURSE PROIECT:

Resurse umane: cadrele didactice, elevii și părinții unității școlare

Resurse temporale: 1 Iunie 2023

Resurse financiare: autofinanțare

Resurse spațiale: curtea școlii

Resurse materiale: minge, cretă, coardă, eșarfă, cutii, jaloane, diplome

ACTIVITĂȚI PROPUSE:

Șotron

Vârsta jucătorilor: >4 ani

Numărul de jucători: >1 jucător (cu cât mai mulți, cu atât mai bine)

Materiale

necesare: Cretă

Spațiul de joacă: Se poate juca oriunde

Cum se joacă: Se trasează pe jos traseul de șotron. Se poate face acest lucru fie cu creta pe asfalt, fie cu un băț pe pământ. Lungimea unui șotron este între 3 și 5 metri. Traseul se poate desena cu câte căsuțe doresc jucătorii (ex: 7 căsuțe) Se alege ordinea jucătorilor la șotron. Jucătorul stă în fața căsuței cu nr. 1 și aruncă o pietricică în aceasta. Trebuie să sară într-un picior în prima căsuță, să se aplece să recupereze pietricica și să sară înapoi de unde a aruncat. Jucătorul aruncă pietricica în următoarea căsuță (cu nr. 2). Sare într-un picior în căsuța 1, apoi în căsuța 2, se apleacă să recupereze pietricica și parcurge traseul

înapoi la start, tot într-un picior. Se continuă în același fel până se ajunge la ultima căsuță și înapoi. Primul jucător care parcurge tot traseul fără greșeală, câștigă.

Reguli:

1. Pietricica trebuie aruncată pe rând, în fiecare căsuță.
2. Jucătorul pierde rândul la aruncare atunci când: nu reușește să arunce pietricica în căsuța care trebuie; dacă atinge cu piciorul vreo linie sau sare afară din șotron; dacă își pierde echilibrul și pune ambele picioare jos.
3. Când pietricica se oprește pe linia căsuței în care trebuia să aterizeze, se repetă aruncarea.
4. Jucătorul poate trece la următoarea căsuță dacă a reușit să recupereze pietricica în mod corect, fără să-și piardă rândul la aruncare.
5. Când vine rândul unui jucător care a mai aruncat înainte, dar a pierdut rândul, acesta va continua de unde a rămas.

Țările

Numărul de jucători: >3 jucători (cu cât mai mulți, cu atât mai bine)

Spațiul de joacă: Afară, în parcuri, în fața blocului, în parcări, în curtea școlii, etc.

Materiale necesare: Cretă, Mingea

Vârsta jucătorilor: >4 ani

Cum se joacă: Fiecare jucător își alege o țară pentru care să joace. Se trasează pe jos un cerc mare, în care să încapă toți jucătorii. Fiecare jucător primește o bucată din cerc în care scrie numele țării sale. Fiecare jucător se poziționează la el în țară și se trage la sorți sau se alege jucătorul care începe jocul. Jucătorul ia mingea și strigă: *“Să tragă mâța de coadă și șoarecele de urechi țara cu numele de ...”* și va spune o țară, din cele participante la joc și va arunca mingea în aer. Jucătorul cu țara care a fost strigată trebuie să prindă mingea cât mai repede, să o aducă în cerc și să strige **“STOP”**. În acest timp, restul jucătorilor fug cât mai departe de el. La **“STOP”** nu mai are voie nimeni să se miște. Jucătorul cu mingea alege un jucător pe care încearcă să îl nimerescă cu mingea. Are voie să facă 3 pași în direcția lui. Dacă reușește să îl atingă cu mingea, are dreptul să ia o bucată din țara celui atins (cât vrea el – minim cât o talpă de papuc). Dacă nu reușește, cel care nu a fost nimerit cu mingea va lua o bucată din țara celui care a aruncat după el (cât vrea el – minim cât o talpă de papuc). Jocul se reia, iar cel care aruncă mingea în

sus este jucătorul a cărui țară a fost strigată ultima oară. Dacă acesta nu mai este în joc (toată țara lui a fost cucerită), mingea va fi aruncată de ultimul jucător care a aruncat mingea și este încă în joc. Un jucător iese din joc atunci când toată țara lui inițială a fost cucerită. Ultimul jucător rămas în joc, câștigă jocul.

Țară, țară, vrem ostași!

Vârsta jucătorilor: >4 ani

Numărul de jucători: >6 jucători (cu cât mai mulți, cu atât mai bine)

Spațiul de joacă: Afară, în parcuri, în fața blocului, în parcări, în curtea școlii, etc.

Materiale necesare: Nimic

Cum se joacă: Jucătorii se împart în 2 echipe. Echipele se așează față în față, în linie, la o distanță de câțiva metri una de alta. Toți jucătorii dintr-o echipă se vor ține de mână, formând un “gard”. Echipa care începe jocul strigă: “Țară, țară vrem ostași!”. Cealaltă echipă răspunde: “Pe cine?”. Prima echipă alege un jucător advers și îi spune numele: “Pe.....!”. Jucătorul ales trebuie să fugă spre echipa care l-a strigat și să spargă, dacă reușește, “gardul” format de aceștia. Dacă reușește, se va întoarce la el în echipă cu încă o persoană. Dacă nu reușește, va rămâne să facă parte din echipa care l-a strigat. Ca să spargă “gardul”, jucătorul trebuie să treacă în fugă prin locul în care 2 adversari se țin de mână. Rolul adversarilor este să îl oprească fără să dea drumul la mâini. Câștigă jocul echipa care capturează toți jucătorii.

Castel (9 pietre)

Numărul copiilor: >6 jucători

Spațiul de joacă: Afară în spații deschise (parcuri, curtea școlii, parcări, etc.)

Materiale necesare: Minge, Pietre

Vârsta jucătorilor: >5 ani

Cum se joacă: Se așează 9 pietre una peste alta, pentru a forma un „castel” de piatră. Jucătorii se împart în 2 echipe. Echipa 1 va juca rolul de apărător al castelului, iar echipa 2 va juca rolul de atacator al castelului. Se vor număra 9 pași de la castelul de piatră și se va trage o linie. De aici va încerca echipa 2 dărâmarea castelului, cu ajutorul mingii. Dacă, după ce toți componenții echipei 2 aruncă cu mingea, castelul este încă în picioare, echipele vor schimba rolul și echipa 1 va încerca ea să dărâme castelul cu

ajutorul mingii. Dărâmarea castelului se face doar cu mingea, care poate fi aruncată cu mâna sau cu piciorul în direcția castelului. După dărâmarea castelului, echipa aflată în apărare în acel moment, va trebui să recupereze mingea și va vâna componenții celeilalte echipe, încercând să îi scoată din joc (ca la rațele și vânătorii). În același timp, componenții echipei care a reușit dărâmarea castelului vor trebui să reclădească castelul pentru a câștiga jocul. Aceștia vor trebui să facă acest lucru fără să fie loviți cu mingea de echipa adversă. Câștigă jocul: Echipa aflată în apărare – dacă reușește să scoată din joc (să atingă cu mingea) toți componenții celeilalte echipe, înainte ca aceștia să reclădească castelul. Echipa care a dărâmat castelul – dacă reușește să reclădească castelul de piatră înainte ca cealaltă echipă să îi scoată toți componenții afară din joc. Echipa câștigătoare va începe următorul joc în poziția de atacant.

Reguli: Apărătorii castelului pot apăra castelul doar cu ajutorul mingii. Nu au voie să îi țină sau să îi blocheze pe cei care trebuie să reclădească castelul. Apărătorii trebuie să lase mingea să lovească castelul. Un jucător atins cu mingea va ieși din joc și va lăsa piatra/pietrele pe care le are în mână în locul în care a fost atins cu mingea.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Participarea tuturor la jocurile desfășurate
- Obținerea unei bune-dispoziții generale a tuturor participanților
- Realizarea unor relații propice între elevi-părinți-cadre didactice
- Implicarea activă a părinților și a comunității locale
- Stimularea interesului elevilor față de jocurile desfășurate în aer liber
- Îmbogățirea experienței elevilor în cadrul activităților extrașcolare
- Ridicarea nivelului de performanță prin exersarea abilităților individuale

MEDIATIZARE: Popularizarea activității outdoor în cadrul comisiilor metodice, afizierul școlii, publicații locale

EVALUAREA PROIECTULUI: Album cu fotografii realizate în timpul desfășurării activității
Diplome pentru participanți

Bibliografie

https://www.google.com/search?q=jocurile+copilariei+parintilor&sxsrf=AJOqlzWRW2SZEDK6K8QqX04oAUvmqhL5w:1676533754973&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=2ahUKEwjV46z3xpn9AhW2hv0HHWiyBHYQ_AUoAXoECAEQAw&biw=820&bih=474&dpr=1.25

<https://www.libertatea.ro/lifestyle/jocurile-copilariei-idei-de-jocuri-distractive-pentru-afara-sau-in-casa-3286069>

<https://geografia.blogspot.com/2016/09/peste-100-de-jocuri-ale-copilariei.html>

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN FORMAREA PROPRIILOR COPII

prof. învă. preșcolar Irinescu Nicoleta-Alexandra

prof. învă. preșcolar Mușet Emilia Mărioara

Grădinița P.P. Nr.2 Lugoj, Timiș

Pentru fiecare dintre noi familia a jucat și joacă un rol deosebit de important.

Creșterea, formarea și dezvoltarea copilului este dependent de factorii cu care acesta interacționează factori care pot avea influențe pozitive sau negative în viața copilului.

Prima formă de învățare a copilului este imitația, el are tendința de a reproduce ceea ce vede în jurul său. Încă de la naștere copilul își imită părinții, bunicii, frații, ceea ce vede la ei este modelul pe care îl va urma în viitor.

Familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consacrarea capătă o importanță primordială.

Familia este primul grup social din care face parte copilul, mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Familia este cuibul în care copilul se trezește și descoperă lumea, părinții având un rol deosebit de important în ghidarea copilului pentru viață.

Părinții sunt primii educatori ai copilului deoarece sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții, în același timp familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului.

De asemenea comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului.

Părinții sunt primele modele în viață pentru fiecare copil, copilul copiază ceea ce vede la părinții și încearcă să pună în practică.

Există o multitudine de modalități prin care părintele poate să se implice în viața propriului copil, părintele trebuie să caute mereu să fie cât mai aproape de copil, stabilind o multitudine de drepturi și obligații în viața copilului va contribui la formarea corectă a acestuia, la o creștere sănătoasă. Este bine ca fiecare copil să aibă anumite sarcini, anumite responsabilități, în funcție de vârstă. Chiar de la o vârstă fragedă copilul poate fi inițiat în arta vieții.

În sarcina părinților revine mereu obligația de a urmări copilul și comportamentul lui, orice corectare poate fi esențială în adoptarea unui comportament corect.

Educația pe care copilul o primește în familie se continuă la școală, bazele educației formate în familie urmând a se continua la școală. Cadrele didactice sunt bine formate și au menirea de a asigura o educație de calitate copiilor, școala fiind un excelent formator al copilului în viață.

Mergând la școală copilul își formează un program, o rutină pe care o respectă și care contribuie favorabil la maturizarea lui și la formarea unor deprinderi corecte.

Primii ani din viața unui copil sunt fundamentali pentru evoluția viitoare a acestuia, acești ani contribuie la construirea bazelor personalității, comportamentului pe care copilul îl va avea atunci când va fi mare, un comportament care îl va urmări toată viața și care dacă este conform normelor societății,

printr-o atentă șlefuire în viitor va conduce la modele de urmat în societate, de aceea se dorește ca educația pe care părinții o oferă copiilor să fie cât mai calitativă.

Copilul trebuie să fie inițiat în arta vieții, el trebuie să învețe singur anumite lucruri iar părinții trebuie să îi ofere ocazia de a învăța. Oferirea de către părinți copiilor a posibilității de a descoperii lumea este un avantaj și o șansă de formare sub influența celui mai bun îndrumător.

În perioada copilăriei părinții trebuie să impună reguli fundamentale, trebuie să îl ajute pe copil să distingă între bine și rău, între un comportament corect și un comportament inadecvat. Copilul trebuie să învețe să se comporte în societate, să respecte norme de conduită și să înțeleagă că pe lângă drepturi are și obligații.

Părinții trebuie să observe cât mai atent comportamentul copilului în această perioadă, trebuie să îi ofere afecțiune și să îl sprijine în dezvoltare.

În acest interval de timp copilul suferă o serie de transformări și parcurge una dintre cele mai importante perioade din viață învățând să meargă, rostind primele cuvinte iar cu ajutorul celor din jur reușind să își formeze vocabularul, de asemenea tot în această perioadă copilul învață să mănânce iar cu puțin sprijin din partea părinților ajunge chiar să mănânce singur, frumos și îngrijit. Tot în această perioadă de viață copilul își formează anumite deprinderi și abilități de care se va servi putem spune în anii următori sau poate toată viața, Anumite comportamente umane își au rădăcina și în primii ani de viață întrucât copilul trece printr-o serie de experiențe diverse pozitive sau negative care îi influențează viața în viitor. La această vârstă copilul poate fi modelat de către adult pentru că este asemenea unui burete care absoarbe tot ceea ce observă în jurul său, comportamente, atitudini, moduri de reacție la anumite situații. Părinții trebuie să îndeplinească roluri multiple, trebuie să caute să fie cât mai buni observatori, de asemenea părintele trebuie să fie și un bun ghid pentru copilul său, să îl ghideze în tot ceea ce este bine și să îl determine să realizeze singur anumite lucruri.

În sarcina părintelui cade și responsabilizarea propriului copil, maturizarea acestuia și desprinderea lentă de viața fără obligații, stabilirea unor reguli de viață care să conducă la dobândirea unei atitudini mature și lipsite de tendința de a fugi de responsabilitate și de tot ceea ce implică îndeplinirea unor sarcini. Copilul trebuie să fie ajutat să îndeplinească sarcini, să își ducă munca la bun sfârșit și să trăiască satisfacția îndeplinirii unor obligații.

O bună implicare din partea părinților în viața copiilor aduce numeroase beneficii.

Se remarcă o reușită academică a copiilor dacă părinții sunt prezenți în viața lor, aceștia înregistrând o performanță școlară foarte bună, prezența lor fiind mai regulată deoarece părinții încurajează prezența constantă.

Implicarea părinților își pune foarte mult accentul pe comportamentul copiilor în acest sens copiii cu părinți implicați prezintă rate mai scăzute ale unui comportament delicvent.

De asemenea sănătatea mintală a copiilor este mult mai bună dacă părinții sunt alături de ei și își dau interesul în creșterea și dezvoltarea lor, copiii având o stimă de sine mai ridicată dar și abilități de gestionare a emoțiilor, emoțiile negative fiind mai rare.

Așadar primii ani din viața copilului joacă un rol deosebit de important în evoluția viitoare a acestuia, iar pentru mame putem oferi un sfat înțelept: fii mama pentru copilul tău dar fii în același timp și educatoare, iubește-ți copilul dar impune-i și reguli, joacă-te cu el cât mai mult iar prin intermediul jocului încearcă să-l ajuți să învețe lucruri frumoase pentru că numai prin joc îl poți ajuta pe copilul tău să devină un om minunat.

Bibliografie:

Batrânu, E., *Educația în familie*, Editura Politică, București, 2005.

Vrașmaș, Ecaterina, *Intervenția socio-educțională cu sprijin pentru părinți*, Editura Aramis, București, 2008.

****Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani*, 2008.

<https://englezacopii.ro/implicarea-parintilor-poate-oferi-multe-beneficii-copiilor/>

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE

prof. învă. primar Pușcoi Cristina
Școala Gimnazială sat Cândești, județ Buzău

Familia este prima școală în care copiii învață să se comporte în societate, părinții fiind cei dintâi dascăli ai copilului lor, datorită faptului că ei sunt un model de urmat pentru acesta.

Școala reprezintă, de asemeni, principalul partener educativ al familiei. În noul Curriculum pentru educația timpurie se evidențiază implicarea familiei în viața școlii, nu doar financiar, prin sponsorizări și donații, ci mai ales, prin participarea activă în ceea ce privește luarea deciziilor referitoare la educația copiilor, prin participarea la activitățile clasei.

Cu cât relația de colaborare este mai strânsă, cu atât parteneriatul dintre școală și familie va fi mai eficient, centrul acestui parteneriat fiind copilul. Relația de comunicare, cooperare și colaborare dintre cadre didactice și părinți se dezvoltă prin munca acestora împreună, în cadrul procesului instructiv educativ.

Participarea părinților și a altor rude ale copiilor la serbări, aniversări, excursii, vizite este foarte importantă în desfășurarea optimă a activității propuse.

Astfel, în cadrul serbărilor copiii primesc sprijinul familiei pentru a învăța poeziile, rolul dat de cadrul didactic. Prin urmare, copiii vor recita expresiv poezia învățată și vor intra în pielea personajului pe care îl interpretează. Micii artiști vor fi îmbrăcați corespunzător, vor avea o zi festivă și vor fi în centrul atenției familiei lor. Astfel copiii vor ști sigur că sunt importanți în viața părinților și se bucură de iubirea lor.

Când se organizează excursii, vizite, plimbări, participarea părinților este foarte importantă, deoarece siguranța copiilor în timpul deplasărilor este primordială. Părinții pot contribui la organizarea și la sponsorizarea acestor activități, se pot implica în supravegherea copiilor, trăiesc emoții pozitive alături de ei și le oferă modele de comportament.

Momente frumoase, de cunoaștere reciprocă și implicare în procesul educativ sunt sărbătorirea împreună (familie, copii, cadru didactic) a unor evenimente, aniversări, onomastici.

Ne bucurăm de sprijinul părinților când întreprindem vizite la locul de muncă al acestora, deoarece elevii vor cunoaște specificul unor profesii și competențele necesare practicării acestora. În

acest caz, părintele poate fi ghidul acestor acțiuni.

Organizarea expozițiilor cu lucrări ale copiilor reprezintă pentru familie un prețios prilej de a afla date importante despre evoluția copiilor atât pe plan artistic, cât și al bagajului de cunoștințe.

Cu ocazia sărbătoririi zilei de naștere în clasă, copiii învață comportamentul civilizată și se leagă prietenii, legături afective cu membrii familiilor, deoarece invitații sărbătoritului pot fi părinți și alte rude.

Prin serbările școlare părinții descoperă aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele, să se implice în organizarea acestor activități.

Implic părinții elevilor mei în proiecte și parteneriate școlare. Întotdeauna ei răspund cu promptitudine având posibilitatea de a respecta și ajuta capacitățile copilului lor, de a-l susține în încurajarea respectului reciproc, au șansa, ca prin participarea la activități comune cu copiii lor, să învețe în mod practic cum să-i ajute pe aceștia, cum să reacționeze în anumite situații.

De asemenea, părinții participă la ziua ușilor deschise, în cadrul cărora asistă la orele de curs și la alte activități.

Părinții sunt nu numai implicați în organizarea și desfășurarea unor evenimente, dar vin și cu sugestii, propuneri de teme, de activități. Sigur că nu toți se implică în mod activ în activitatea școlară și nu toți pot răspunde solicitărilor noastre, deoarece nu toți dispun de aceleași mijloace și timp liber. Astfel, unii părinți au răspuns invitației de a ne însoți cu ocazia excursiilor, plimbărilor, drumețiilor, vizitării unor muzee, alții au răspuns invitației noastre de a veni în clasă și a susține o expunere pe o anumită temă (locul de muncă, tradiții culturale, experiențe de viață, etc.) alții se implică în activitățile de voluntariat.

Indiferent de specificul activităților extrașcolare este important ca acestea să-i adune pe dascăli, părinți și elevi pentru a coopera, a colabora, a lucra împreună, nu doar pentru a-și prezenta experiențele.

Pentru a primi sprijin din partea părinților în organizarea și desfășurarea activităților extrașcolare e necesar să ținem cont atunci când stabilim calendarul activităților de disponibilitățile de timp ale acestora, de specificul activităților din comunitate, de posibilitățile de acțiune și interesele lor. În acest fel crește substanțial implicarea sistematică în viața școlii a familiei, în interesul educării integrale și integratoare a elevilor.

Beneficiile obținute la nivelul fiecărui grup din relația școală-familie sunt:

- Adunarea de informații;
- Creșterea încrederii în sine și în celălalt;
- Creșterea stimei de sine și a respectului față de celălalt.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ

prof. Croitoru Carmen Simona
Școala Gimnazială Mavrodin, Teleorman

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de **primi educatori** ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un **mediu familiar** stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Copiii, încă de la cea mai fragedă vârstă, ar trebui să învețe și să realizeze cât de importantă este educația în viața și dezvoltarea lor personală și profesională. Acest lucru poate fi greu de dobândit, dacă e să ținem cont de faptul că unii copii au o personalitate puternică încă de mici și refuză să facă lucrurile care li se cer. Nu trebuie să renunți ci, dimpotrivă. Trebuie să ții cont că pentru tine, ca părinte, cel mai important „as din mânecă” este atitudinea și modul în care tu, ca adult, poți gestiona lucrurile. În relația cu copilul tău, este important să fii diplomat, să știi cum să îi explici ce e bine și ce nu, dar și ce metode să folosești pentru a-i stârni interesul.

Ca părinte, îți poți încuraja și motiva copilul să se apropie de spațiile culturale în diverse moduri: prin conexiunea personală cu ceilalți vizitatori, prin fluxul vizual, prin impresiile pe care exponatele i le pot produce, prin brainstorming.

Partea cea mai importantă a implicării părinților în viața elevilor este cea de acasă: pornind de la disciplină, la oferirea unui mediu familial stabil, la transmiterea valorii educației. Unii părinți consideră că nu este necesar să intervină în educația școlară— pentru aceasta există școlile. Însă totul începe de acasă, iar un copil cu probleme acasă va avea probleme la școală. Mai mult, dacă un copil își vede părinții neinteresați de școală și nevalorizând educația și rezultatele școlare, nu va acorda nici el valoare educației.

De asemenea, **părinții trebuie să stimuleze copilul, să îi nască setea de cunoaștere.** A învăța noi lucruri poate fi văzut că un lucru bun, valoros și chiar plăcut atunci când părinții îi insuflă copilului setea de cunoaștere și când îi stârnesc curiozitatea.

Implicarea părinților în educația școlară a copilului înseamnă și **sprijinul dat în realizarea sarcinilor școlare** – copilul poate avea nevoie de ajutor. Iar dacă nu primește acel ajutor, va renunța descurajat. Interesați-va de materiile sale școlare și de sarcinile pentru acasă; întrebați-l dacă are nevoie de ajutor și încercați să îi faceți muncă de înțelegere, memorare, învățare mai simplă. Verificați ce teme are copilul și impuneți strict un program de scriere a acestor teme.

Că părinți nu trebuie să le impunem să ia notă cea mai mare, ci să le cerem să facă ceea ce poate, arătându-ne încrezători în el. Această înseamnă să acordăm interes educației școlare: căci dezinteresul nostru, ca părinți, față de materiile și temele școlare naște dezinteresul copilului.

Să ne arătăm interesați de tot ceea ce presupun activitățile elevului la școală. În primul rând, materiile școlare pe care le studiază și preferințele sale, ce materii îl atrag și care îi displac sau i se par dificile, iar în al doilea rând, să discutăm despre învățător sau despre profesorii pe care îi are în anul școlar, întrebându-l ce impresie i-au făcut aceștia; când copilul nu place un profesor, sunt mari șanse să aibă probleme la materia predată de acel profesor; în plus, când copilul urăște un profesor, are de multe ori motive întemeiate; profesorii prea duri, care nu înțeleg copiii, îi fac pe aceștia să urască școală.

Discuțiile despre activitățile din pauze – chiar dacă nu va spune direct, ați putea să va dați seama din ceea ce va povestește dacă are probleme cu ceilalți copii. Când un copil este izolat de ceilalți, este luat în ras, este agresat, întreaga sa activitate școlară are de suferit.

Comunicarea cu ceilalți părinți atât la ședințele cu părinții, cât și în afara școlii; dacă copilul are un coleg în vecinătate, puteți propune ca cei doi să își facă din când în când temele împreună și puteți crea o legătură cu părinții acestuia. Ați lovit două ținte dintr-o singură lovitură: e benefic pentru copil să aibă un coleg cu care să lucreze la proiecte; și este important să cunoașteți alți părinți, cu care să puteți discuta în cazul unei probleme.

Implicarea părinților în educația școlară a copilului presupune că aceștia să cunoască profesorii copilului, iar cu cei cu care are cele mai multe ore, să mențină o legătură. Profesorii vor acorda mai multă atenție copilului dacă știu că părinții sunt preocupați de educația acestuia. Este vital să cunoașteți profesorii importanți (învățătorul sau dirigintele) copilului, pentru a putea să luați legătură cu aceștia imediat ce bănuiți o problema. Învățătorul, dirigintele sau un alt profesor va pot informa ce comportare, prezente/absente, rezultate are copilul și va pot anunța când există o problema cu el.

Relația dintre școli, părinți și familii poate fi o provocare. Mulți părinți, care deși au așteptări ridicate și sunt preocupați de situația școlară a copiilor lor, este posibil să nu se implice deoarece se simt nefamiliarizați cu actualul sistem de învățământ și distanțați de cultura școlii și „limba” acesteia. Unii se pot simți nemotivați de propria experiență a eșecului la școală sau nu se simt capabili să își sprijine copiii. Unii părinți consideră că nu dispun de competențele lingvistice necesare pentru comunicarea cu școlile, pentru a-i ajuta pe copiii lor și pentru a monitoriza progresul acestora, se pot simți descurajați de sentimentul de distanță între propriile valori și propria cultură și cele ale țării gazdă, astfel cum acestea sunt reprezentate de școală. Condițiile de lucru care nu permit un program flexibil, programul de lucru prelungit sau condiția de părinte singur pot, de asemenea, să împiedice implicarea părinților.

Pe de altă parte, cadrele didactice îi pot percepe pe părinți drept pasivi, oportuniști sau intruzivi sau este posibil să nu dispună de suficient timp și de suficientă experiență pentru comunicarea cu părinți care provin din diverse medii, pentru a le oferi suficiente informații și pentru a colabora efectiv cu aceștia. Cadrele didactice se pot teme că implicarea părinților va necesita foarte mult timp și va fi în detrimentul sarcinilor lor profesionale. În unele cazuri, implicarea părinților și comunicarea cu aceștia poate să nu fie suficient recunoscută ca unul dintre principalele roluri ale cadrelor didactice și ale școlilor în încurajarea succesului educațional. În plus, motivele care determină distanțarea sau inerția unora dintre părinți nu sunt bine înțelese de cadrele didactice, iar rolurile părinților în școli nu sunt clarificate.

Părinții pot ajuta enorm școala, întrucât ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi informații prețioase în ceea ce privește problemele, crizele de personalitate, dorințele, așteptările, neîncrederile, pasiunile, opțiunile copiilor lor.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe **respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți**. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă **bineveniți la școală** și să fie considerați **resurse pentru școală**. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Formarea personalității copilului este rezultatul mai multor factori: familiali, școlari, comunitari, cei familiali fiind ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Pe lângă acești factori, educația este imperios necesară pentru formarea și dezvoltarea fizică, mentală și socială a unui individ și este foarte important să fie cultivată încă din copilărie. În primul rând, trebuie să conștientizezi importanța și însemnătatea dezvoltării personalității copilului tău încă din primii

ani de viață, pentru a-l ajuta să se formeze ca adult. Tot ceea ce trebuie să faci, este să îi oferi permanent sprijinul necesar.

Putem defini personalitatea ca fiind un set de calități care fac ca o persoană să se distingă de alte persoane din jurul său, să fie unică. Când aceste calități încep să se cultive la un copil, înseamnă că începe să i se contureze personalitatea. Este momentul în care trebuie să îl ajuți să își descopere punctele forte și calitățile care îl vor face să se distingă de celelalte persoane cu care va interacționa.

Personalitatea copilului începe să se formeze încă de la vârsta preșcolară, când copilului i se schițează o serie de trăsături de temperament care se vor contura pe măsură ce se dezvoltă ca adolescent și, mai apoi, ca adult.

Părinții folosesc expresii precum: „deși e mic, are personalitate”, „urlă pentru că are personalitate”, „face crize de personalitate”, „e un copil cu personalitate” etc. Putem observa faptul că din momentul în care se naște, copilul începe să-și formeze și să-și arate personalitatea. Familia și educația nu fac decât să dezvolte încă din primii ani de viață, personalitatea viitorului adult, iar odată cu aceasta și latura spirituală și psihologică.

Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației și a-l dezvoltării personalității copilului.

Educația are un rol foarte important în dezvoltarea fizică, personală și socială a copilului. Implicarea părinților în viața copilului influențează viața și personalitatea acestuia, conturându-i drumul pe care îl va urma în viitor. Trebuie să ai grijă să te ocupi de tot ceea ce înseamnă educația și dezvoltarea copilului, pentru a-l impulsi și pentru a-l motiva să își creioneze un viitor de succes când devine adult. Activitățile pe care le faci împreună cu copilul tău sunt foarte importante pentru a-i dezvolta creativitatea și pentru a-i stârni interesul pentru educație și cultură. Poți alege dintr-o serie de jocuri și activități care, pe lângă faptul că sunt recreative, sunt și educative: puzzle-uri, jocuri de societate pentru copii, cuburi, hărți.

Ea influențează toate laturile personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale.

Studiile au arătat că implicarea părinților în școli poate promova comportamente pozitive de educație și sănătate în rândul copiilor. Este demonstrat faptul că există o relație puternică între implicarea părinților și rezultatele educaționale, inclusiv în ceea ce privește prezența la școală, notele și scoruri mai mari la evaluări naționale. Implicarea părinților în școli a fost, de asemenea, identificată ca factor de protecție promițător pentru comportamentele și rezultatele de risc în materie de sănătate sexuală ale

adolescenților. În plus, atunci când elevii consideră că mediul școlar le oferă sprijin și grijă, iar părinții lor sunt implicați în viața școlară, este mai puțin probabil ca aceștia să se implice în activități care le-ar putea pune în pericol sănătatea și starea de bine.

Rezumate cheie ale cercetărilor ne spun că: copiii ai căror părinți au o atitudine activă și sunt interesați de procesul educativ prin care trec au progrese vizibile încă din primii ani de școală. Totodată, copiii ai căror părinți sunt implicați în parteneriat cu școala tind să obțină cele mai bune rezultate la învățătură și au, de asemenea, mai puține probleme de comportament.

Așadar, este extrem de important să te ocupi de educația copilului tău pentru ca acesta să devină un adult de succes cu un caracter deosebit.

Bibliografie:

Ciofu, Carmen, 1998, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, București;

Druță, Maria Elena, 2004, Cunoașterea elevului , Editura Aramis, București;

Moisin Anton, 2001, Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală, Editura Didactică și Pedagogică, București;

ACTIVITATE CU PĂRINȚII „ TRĂIRI EMOȚIONALE ALE ELEVILOR DE CLASA I”

Prof. învă. primar Tulumis Violeta
Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila

Comunicarea pozitivă dintre părinte-școală este în avantajul părinților. Ca primi educatori ai copiilor lor, părinții și familiile au o influență de durată asupra atitudinilor și realizărilor copiilor lor în școală. Ele pot încuraja învățarea copiilor lor și pot, de asemenea, să sprijine obiectivele, direcțiile și ethosul școlar. Modul în care școlile comunică și interacționează cu părinții afectează amploarea și calitatea implicării părinților în învățarea copiilor lor.

Când părinții vin cu drag la școală, când dau de uși deschise, când există disponibilitate de dialog, când se simt bine primiți și implicați, părinții devin parteneri de încredere. Pentru aceasta este necesar ca în cadrul relației cu școala, părinții să perceapă beneficiile, să se simtă confortabil emoțional.

Sunt cunoscute avantajele pentru copii atunci când părinții se implică – și anume, o motivație sporită pentru învățare, un comportament îmbunătățit, o prezență mai frecventă și o atitudine pozitivă legată de teme și școală în general.

Atunci când lucrează cu părinții, cadrele didactice trebuie să țină seama de o serie de aspecte: să nu ignore părerile și nevoile părinților; accentul trebuie pus pe situații concrete, specifice; părintele trebuie investit cu încrederea că este capabil să își crească propriul copil, și în acest sens, trebuie ajutat în dezvoltarea încrederii în sine și în propriile competențe, fără a-l stigmatiza, condamna, învinui; fiecare individ are propriul bagaj de experiențe și competențe care pot fi valorificate în interesul copiilor și toate acestea pot fi de folos; cunoștințele trebuie să aibă o valoare practică; trebuie implicați toți factorii co-educationali: mame, tați, bunici și alte persoane care contribuie la educația copilului. Modul în care se poziționează cadrul didactic în raport cu părinții copilului definește perspectivele colaborării între școală și familie. Atunci când un cadru didactic interacționează cu părintele unui elev se află în una dintre cele patru situații descrise mai jos:

1) Eu+, Tu-

Referitor la importanța parteneriatului dintre școală și familie nu este deloc productiv atunci când cadrul didactic consideră că, dintr-un motiv sau altul, este superior părinților. În această situație,

profesorul sau învățătorul este mulțumit de sine, dar îi consideră pe părinți inferiori. Să vorbești despre un parteneriat real este inutil în aceste condiții.

2)Eu+, Tu +

Aceasta cea mai sănătoasă poziție de viață și exprimă faptul că individul este mulțumit de sine și, de asemenea că îi apreciază pe ceilalți și competențele lor. Situația oferă cea mai bună premisă pentru a lucra cu părinții în vederea îmbunătățirii situației școlare a copilului.

3)Eu -, Tu –

Situația ilustrează cea mai proastă poziție în care se poate afla o persoană atunci când trebuie să interacționeze și să comunice cu cineva: se devaloizează atât pe sine, cât și pe celălalt. Evident încrederea în acțiunile întreprinse este nulă și nu trebuie să ne mire că rezultatele obținute nu sunt de calitate.

4)Eu-, Tu +

În această situație cadrul didactic se plasează pe o poziție de inferioritate în raport cu părintele, considerând că, dintr-un motiv sau altul, părintele are un anumit ascendent asupra sa, dată fiind încrederea scăzută în sine.

Părinții vor putea fi implicați în educația copiilor lor dacă pot obține idei de la școală cu privire la modul în care își pot ajuta și susține copiii . Poate că cel mai important este faptul că părinții pot astfel deveni mai încrezători în valoarea implicării lor în școală. În acest fel, părinții dezvoltă o apreciere mai mare pentru rolul important pe care îl joacă în educația copiilor lor.

Pentru a participa la întâlnirile cu părinții, este nevoie ca aceștia să perceapă beneficiile directe cum ar fi de exemplu faptul că vor învăța cum să își rezolve dificultățile pe care le au în gestionarea anumitor comportamente ale copiilor sau că îi vor învăța cum să optimizeze dezvoltarea cognitivă, socială sau emoțională a copilului.

Deoarece abilitățile emoționale și sociale au un rol destul de important în viața noastră, părinții și celelalte persoane implicate în educarea copiilor trebuie să fie informați despre problematica afectivă a elevilor, inclusiv despre necesitatea dezvoltării competențelor emoționale în perioada ciclului primar, perioadă care este optimă din punct de vedere al achizițiilor socio-emoționale.

Studiile de specialitate arată că relațiile dintre elevi și adulți contribuie la dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale copiilor, deoarece relațiile copil-părinți și copil-învățător sunt corelate cu dezvoltarea unor abilități de interacțiune cu copiii de aceeași vârstă, dezvoltarea emoțională, autoreglarea și competențele de adaptare la mediul școlar.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le deprindă o persoană menită să se ocupe de educația pentru dezvoltare emoțională este acela de a înțelege nevoile afective ale copiilor, prin care se enumeră contactul fizic, admirația și tandrețea, timpul acordat, atenția și observarea comportamentelor, aprobarea și compania în diferite activități.

Pornind de la ideea că implicarea părinților are un rol decisiv în educarea elevilor, voi prezenta în cele ce urmează, un exemplu de bună practică- masă rotundă, organizată în cadrul unei întâlniri cu părinții elevilor de clasa I.

Denumirea activității: „Trăiri emoționale ale elevului de clasa I; Ajută-mă să reușesc!”

Scop: la sfârșitul activității părinții vor putea să identifice necesitățile copiilor în funcție de vârstă, să identifice nevoia de sprijin și suport ca necesitate a dezvoltării copilului.

Timp de lucru: 60 min.

Materiale: eșarfe, diverse obiecte din sala de clasă care pot fi folosite ca obstacole.

Tehnici de lucru: exercițiu de încălzire, discuția, jocul de rol.

Desfășurarea activității:

EVOCARE

Joc de dezgheț: „Floarea așteptărilor” (părinții vor nota pe petalele unei flori speranțele / dorințele sau așteptările pe care le au, în raport cu activitatea școlară curentă)

REALIZAREA SENSULUI

Exercițiul „Ajută-mă să reușesc!”.

1. Participanții sunt împărțiți în grupuri a câte 3 persoane.
2. Învățătorul explică participanților că fiecare din ei va avea un rol diferit: unul va fi legat la ochi cu o eșarfă, altul va avea ca sarcină să-l ghideze pe primul, prin indicii verbale, al treilea va trebui să creeze obstacole în drumul primilor doi, cu ajutorul unor obiecte din încăperea (scaune, pixuri, garafe cu apă etc). O condiție importantă a jocului este ca, în timpul mersului prin sala de clasă, cel legat la ochi să nu atingă nici unul din obstacolele întâlnite.

3. Participanții își repartizează rolurile în cadrul echipei, după care încep jocul.

4. Jocul se finalizează pentru fiecare echipă atunci când se face turul complet al încăperii.

Analiza activității: Cum v-ați simțit în timpul activității? (Rând pe rând vorbesc participanții care au jucat rolul persoanei legate la ochi cu eșarfă, care au avut rolul de îndrumător și cele care au creat obstacole). Care dintre cele 3 personaje ale echipei a fost reprezentat de copil? Ce reprezintă, în plan simbolic, legarea la ochi a copilului? Ce reprezintă, în plan simbolic, obstacolele? În realitatea de toate

zilele cine ghidează drumul copiilor? Ce rol are această orientare, făcută de adulții implicați în viața și educația copilului? Amintiți-vă cum v-ați simțit în rolul de îndrumător; Când v-a fost cel mai ușor să îndrumați? Când v-a fost cel mai dificil să îndrumați? De ce? Numiți consecințele nesatisfacerii acestor nevoi de suport, sprijin, „ghidare”.

Concluzie: Părinții sunt cei care insuflă siguranță și liniște copilului.

Soluții de reducere a stresului și de gestionare a emoțiilor Părinții vor activa în perechi pentru a găsi soluții de diminuare a temerilor și, totodată, calea de gestionare a emoțiilor elevilor. Apoi, învățătorul le va propune 10 pași pentru a fi un părinte bun.

Suport informativ.

10 pași pentru a fi un PĂRINTE bun

1. Când plâng, sărută-i!
2. Când le e frică, îmbrățișează-i!
3. Când întreabă, răspunde-le!
4. Când îți povestesc, ascultă-i!
5. Când sunt curioși, lasă-i să exploreze!
6. Când le spui „te rog” și „mulțumesc”, o vor face și ei!
7. Când ai încredere în ei, vor avea și ei!
8. Când greșesc, explică-le calm!
9. Când ai nevoie de ei, cere-le ajutorul!
10. Când tu le dai un bun exemplu, vor avea pe cine imita când vor fi și ei părinți

REFLECȚIE:

Părinții vor completa fiecare treaptă a scării cu acțiunile întreprinse pentru a crea copiilor un confort psihologic.

Evaluare:

- Cum vă simțiți la acest moment?
- Numiți un lucru care v-a plăcut cel mai mult în activitatea de astăzi.
- Numiți un lucru care v-a plăcut mai puțin în activitatea de astăzi.

- La ce gânduri v-a dus activitatea de astăzi?
- Ce lucruri noi ați învățat la activitatea de astăzi?

Bibliografie :

- Mircea Agabrian, 2007-*Scoală, familie, comunitate* -Editura Intitul European;
- Sincai Eugenia, Alexandru Gheorghe, 1993- *Școala și familia* - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova;
- Șova Tatiana, Parea Angela, 2020- *Dezvoltarea emoțională a elevilor clasele primare*; Ghid metodologic pentru cadre didactice și părinți-Tipografia din Bălți;

COPILĂRIE ÎN CULORI

prof. Vasile Gabriela
prof. Boțoc Alina Monica
Școala Gmnazială Cristian, Brașov

„COPILARIE”, cel mai frumos cuvânt, cea mai frumoasă perioadă a vieții. Da, dar oare câți sunt cei care mai știu ce este copilăria adevărată? Câți copii mai știu să se joace? Jocul cel adevărat, jocul plin de chicote, de râsete și bucurie, pe deal, pe marginea apei, pe străzile din spatele blocului, la fereastra vecinilor, care ieșeau să-i îndepărteze de la geam pentru că este gălăgia prea mare? Toate acestea sunt jocurile adevărate. Copiii de acum nu știu nici regulile acestora și nici nu știu să se joace împreună. Le lipsește cu desăvârșire comunicarea, le lipsesc metodele de joc, argumentele, toleranța, îngăduința nimic din toate acestea nu fac parte din copilăria celor care sunt acum copii. Nu poți povesti cu ei despre joc, despre copilărie, despre veselie, atunci când le povestești parcă nici nu te ascultă, nu le vine să creadă că tot ceea ce aud ar fi adevărat.

Da, acum copilăria este văzută altfel. Jocurile nu mai au logică, ei se joacă fiecare, unul lângă altul, nu unul cu altul, de parcă ar fi copii sub 3 ani. Singura satisfacție de acum, este ca ei să-și ia un telefon, o tabletă sau să se așeze în fața televizorului și acolo să stea cu orele motivând că așa se joacă, așa se simt ei bine. Acum pentru a scoate un copil să se joacă afară în aer liber este o adevărată provocare. Cu greu poți să îi scoți pentru a face câțiva pași spre joc, spre mișcare spre o comunicare față în față. Nu aveam role, nici telefon mobil, pe atunci erau oricum puține familii cu telefon fix. În schimb, aveam respect deosebit pentru învățători și profesori. Primii "blugi" mi i-au cumpărat părinții prin clasa a IX-a, erau aduși de la turci. Credeam în Moș Crăciun, de fapt Gerilă, cum era numele lui în comunism, până prin clasa I, când "un binevoitor" mi-a spulberat visul. Dar tot nu voiam să renunț la ideea că Moșul există. Spuneam mereu că așa cum Moșul a venit la frații mei mai mari, trebuie să vină și la mine în continuare. Sigur, cei din generația mea își amintesc de guma Turbo și cât de fericiți eram când o desfăceam și găseam în ea o surpriză cu "mașină din aia străină", și pe care o dădeam la schimb pentru mașina altui copil. Ce vremuri...

Făcând o incursiune în timp, îmi amintesc cu drag de copilăria mea când libertatea era cuvântul de ordine. Noi, copiii, eram tot timpul liberi, parintii nu aveau timpul necesar pentru a sta toată ziua cu noi, iar vacanțele de vară le petreceam, în majoritatea lor, la bunici. Foarte triști eram când bunicii nu voiau să ne ia la ei, acolo simțeam o mai mare libertate. Ne jucam cât era ziua de lungă împărțind cu

cei alți parteneri de joacă bicicleta, elasticul, mingea și câte și mai câte. Ne jucam cu bucurie și entuziasm „De-a v-ati ascunselea”, „Baba oarba” sau „Sotron”. Cu părinții ne jucam mai puțin, deoarece serviciul le ocupa mare parte din timp. Și așa trecea o zi întreaga.

Fiecare perioadă vine de-a lungul timpului cu schimbările ei. După perioadele cu acele copilării adevărate, urmează perioada imediat după revoluție. Este perioada descoperirilor, copiii află ce sunt bananele, ciocolata, portocale, sucuri din ce în ce mai „speciale”, încep să apară telefoanele, console, mici jocuri pe televizor, chiar și televizoarele color și copiii încep să stea mai mult în case. Părinții încep și ei să-și canalizeze din ce în ce mai mult atenția către copiii lor, să le ofere atenție mai multă, să petreacă timp mai mult cu copiii. Încep să apară grădinițele și școlile private, și diverse activități care dau copiilor posibilitatea de schimbare.

Vremurile s-au schimbat mult. Părinții se implică mult mai mult în creșterea copiilor, pornind de la perioada concediului de maternitate. Copiii nu mai sunt lăsați singuri în fața blocului, căci numărul mașinilor a crescut foarte mult iar curțile blocului nu mai reprezintă un spațiu sigur pentru copii. La școală puțini copii mai merg singuri, cel puțin nu în clasele primare iar acasă copii nu mai stau singuri. Părinții ies însă mai des cu copiii în parc cu bicicleta sau la plimbare. Părinții își petrec și concediile alături de copii iar bucuria tuturor este extraordinară. În trecut, puțini copii erau aceia care participau la activități „Extrașcolare”, cei mai mulți dintre copii practicând un sport în cadrul cluburilor sportive școlare. Astăzi însă, programul majorității copiilor este foarte aglomerat cu tot felul de activități – engleză, dans, balet, înot, informatică, canto sau studiul unui instrument. Și astfel, copiilor le rămâne atât de puțin timp pentru joacă...

Apropierea de părinți este mult mai mare în zilele noastre, dar este important să compensăm, pe cât posibil, libertatea pe care părinții au avut-o în copilăria lor. De asemenea, socializarea este foarte importantă. Să încurajăm copilul să își facă prieteni în loc să stea singur, uitându-se pe telefon, tv sau tabletă. Și să nu uităm că noi suntem modelul copilului iar ceea ce ei observă zi de zi alături de noi, părinții, va avea un rol extrem de important în formarea sa.

În copilăria noastră atunci când se începea anul școlar era o mare bucurie. La țară, exista o singură librărie în sat, unde mergeam cu părinții să cumpărăm rechizite și celelalte necesare pentru școală. Vânzătoarea avea o listă mare cu fiecare clasă, știa ce are nevoie fiecare copil, era un coadă imensă de mame cu copii care așteptau să le vină rândul să poată să-și procure cele necesare. Dacă stau acum și privesc cozile de la munte, la gondolă, telecabină și telescaun seamănă perfect cu cozile de la magazine din timpul copilăriei mele. Atunci copiii își făceau schiuri din scânduri, iar zăpezile erau așa de mari

încât schiurile mergeau pe desupra gardurilor. Atunci era copilăria cu adevărat frumoasă. La început de an școlar primele două săptămâni de școală erau activități „extrașcolare,, unde toți elevii mergeau la cules de mere, fructe de pădure, porumb, cules de struguri ,aceasta era activitatea noastră extrașcolară, deși era destul de greu, pentru noi era marea ocazie de a face altceva față de ceea ce făceam de obicei. Acolo se legau prietenii se desfășurau jocuri după jocuri până la miezul nopțiiilor. Dar satisfacția era foarte mare pentru noi.

Făcând o paralelă la cele de acum, diferențele sunt imense. Copii nu pot spune că au copilărie, au o dorință arzătoare să fie mari, să nu le spună nimeni ce să facă , îndemnul spre joacă li se pare deja o corvoadă la care sunt supuși de către parinți. Părinții au „obligația” să petreacă timp de calitate cu copiii lor, chiar și când merg în parc aceștia dacă sunt cu mama o obligă să-l sune pe tata la serviciu pentru ca „așa vreau eu” sau dacă e cu tata să o sune pe mama, pentru că ei nu știu să se joace, pur și simplu se plictisesc și în parc. Ei sunt cei care știu exact ce să ceară ce trebuie să aibă ce drepuri de neclintit au și cum trebuie ca părinții să le ofere totul fără niciun drept de a le cere ceva la schimb. Atunci când doar încerci să spui copilului că sunt și alți copii care nu sunt la fel de norocoși ca ei, aceștia ripostează fără să stea la discuții. Faptul că ei pot merge la școală și că au cele necesre acestui lucru, pentru ei este ca și cum ar fi un drept câștigat de la sine. Sunt mulți aceia care ar vrea să învețe, dar nu au această posibilitate , în schimb vă spun sigur că acei copii știu să se joace și o fac într-un mod așa de plăcut încât este o mare plăcere să-i privești. De ce? Pentru că aceștia se bucură, se bucură din plin de orice lucru mărunț, de orice clipa de fericire, de fiecare rază de soare, de fiecare ploaie de vară care aduce curcubeul pe cerul fericirii lor, se bucură de florile de primăvară abia apărute, de susurul apei cristaline care trece printre pietrele ca margele, de păsările care își fac triful lor în fiecare primăvară, de verdele crud al pădurilor dar si de coloritul zilelor de toamnă târzie. Aceștia au animale în gospodărie, dar sunt partenerii lor de joacă, alergatul prin curte cu găina, dansul făcut cu cășelul jucăuș, discuția aprinsă dintre curcan și copil, alergatul cu mielușelul zburdalnic, toate acestea fac parte din jocul nesfârșit al copiilor care știu să se joace.

Ei nu merg la o școală dotată cu calculator, nu au tabletă, nici telefon, nu merg cu microbuzul la școală poate nici electricitatea nu face parte din viața lor, dar știu să fie copii și jocul este prioritatea lor, jocul acela adevărat de care mulți nu știu și nici nu au știut niciodată.

Să nu credeți că acești copii nu știu să comunice. Ba da, și o fac într-un mod mult mai deschis și mai ușor decât aceia care stau cu orele „doar cu ei,, blocați într-o tabletă și un telefon. Sunt veseli, curioși, devotați , puternici, curajoși și implicați în tot ceea ce au de făcut.

Părinți, dați copiilor voștri posibilitatea să se bucure de copilărie, să nu treacă pe lângă ei cei mai frumoși ani, ani care nu se mai întorc și pe care îi vor regreta. Dați copiilor voștri posibilitatea să nu aibă ocazia să spună „aș fi vrut să fi făcut și eu așa ceva când am fost copil,, dar acum sunt prea mare să sar coarda, să joc șotronul sau să învăț să patinez.

COPILĂRIA , este pata de culoare din viața fiecărui om, este fericirea, este împlinirea vieții și este amintirea de care adultul nu se dezlipește până la moarte. Clipele minunate din copilărie nu se uită niciodată.

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ PENTRU COPIL

prof. itinerant Achilăriței Maria
Școala Profesională Specială Sfântul Stelian Botoșani
Prof. Ciobanu Camelia
Școala Gimnazială nr 1, Săveni, Botoșani

Familia este întâiul cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască fiind mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizația sa proprie ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește copilul pentru viața socială, deprinzându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Evoluția socială a arătat însă că “părinții se dovedesc a fi departe de a accepta ideea lipsei de competență și de a ceda integral prerogativelor lor educative școlii”. (Stănciulescu, E., 1997,p. 13). Pe de altă parte, cadrele didactice consideră în continuare contactele cu familia ca fiind foarte importante pentru optimizarea educației copilului.

În sistemul actual al educației tinerei generații o importanță covârșitoare o are colaborarea familie – școală, aceasta fiind în egală măsură cerință, condiție și modalitate de realizare a formării și dezvoltării personalității copilului. Între aceste două instanțe educaționale trebuie să fie una de parteneriat, deoarece părinții vor să se implice cât mai mult în viața școlii.

Prin naștere, omul se trezește inserat într-o comunitate naturală – familia, care transferă și perpetuiază valori specific umane. Părintele pentru a obține rezultate în munca sa trebuie să aibă câteva calități:

Consecvența – Educația nu poate da roade dacă părintele:

- amenință fără să facă nimic din ce spune;
- își neglijează copilul o perioadă, aproape ignorându-l;
- își schimbă mereu atitudinea față de copil, după stările sale emoționale;
- impune anumite restricții nemotivate.

Autocontrolul - Sunt părinți care se înfurie repede. La cea mai mică greșeală a copilului îi adresează cuvinte urâte și jignitoare. Dar aceste atitudini nu duc la îndreptarea comportamentului. Numai autocontrolul adultului îndeamnă la atitudini asemănătoare.

Înțelegere - De ce oamenii maturi li se permite să aibă indispoziții, toane și dorințe? Copilul își pune o astfel de întrebare atunci când părintele îl obligă să facă ceva împotriva voinței lui. Preferabil ar fi ca părintele să îi explice, argumentând de ce e spre binele copilului sau spre răul acestuia, anumite situații.

Educația în familie constituie o parte importantă în procesul formării conștiinței morale a omului și a conduitei sale . “Copilul se dezvoltă în limita parametrilor familiei asemenea unei flori de seră, sau a unui animal neînblânzit, incapabil de a ieși din cercul ecologic restrâns, singurul în care se simte în largul său” (Vincent,R., 1972, p.17). Nucleul moral familial are valențe formative neprețuite. Dacă viața de familie este cultivată ca un bun în sine, ea se transformă într-o grupare socială cu atitudine de neîncredere și suspiciune față de cei din afara ei. De aceea părinții trebuie să devină înțelepți pentru a acorda libertatea necesară formării autonome a copilului.

Importantă este colaborarea dintre cadrele didactice și părinți pentru a discuta problemele familiei și pentru a pune în lumină faptul că familia formează nucleul cultural spre educația socială. Pedagogul trebuie să cunoască statutul familial real al fiecărui copil, pentru că de felul cum este privit și tratat copilul în familie depinde dezvoltarea și sănătatea lui fizică și psihică, dezvoltarea sub raportul posibilităților de adoptare și integrare în regimul și exigențele școlare. Fiecare copil îndeplinește în cadrul familiei sale un rol care va fi potrivit puterii lui de înțelegere, sensibilitate și mai ales cu posibilitățile lui de efectuare. Exercitarea unui rol are o imensă funcționalitate formativă de educare în direcția integrării sociale, deoarece prin aceasta copilul își temperează atitudinile și trebuințele egocentriste și-și formează un sistem de atitudini cu caracter social.

Preocuparea de a crea copiilor condiții cât mai bune în mediul familial poate căpăta forme nedorite prin consecințele negative asupra educației. O situație des întâlnită este regimul de răsfăț, când copilului i se satisfac toate plăcerile și capriciile, încât acesta ajunge un mic tiran al casei, în fața căruia se supun toți adulții din jurul său. Copiii din astfel de familii vor deveni indisciplinați și dificili, adaptându-se greu la regimul școlar. În aceste familii se poate manifesta din partea părinților sau din partea bunicilor, o dragoste sufocantă “... săturat și plictisit de atâta atenție, copilul, va adopta atitudinea minimei rezistențe, față de greutate, față de efort”. (Cosmovici,A., 1998, p.111). Astfel copilul silit să se dezvolte sub dependența adulților, el va păstra pentru toată viața o notă infantilă a psihicului, ceea ce va fi o piedică serioasă în procesul de integrare socială extrafamilială.

Există în familii situații diferite ale căror consecințe școlare nu le poate rezolva. Sunt copii greu adaptabili și greu integrabili, cu obiceiuri urâte, indisciplinați fără respect față de adulți, față de școala. Uneori ceea ce încearcă să construiască școala anulează familia.

Familia pentru a-și îndeplini eficient funcția de răspundere socială cât și funcția educativă, este necesară o susținută munca de îndrumare și orientare pedagogică a membrilor săi. “Familia trebuie înarmată cu cunoașterea științifică a problemelor educației”. (Stern,H.H., 1972,p. 22).

Orice sistem de educație, oricât ar fi el de savant, rămâne neputincios dacă se izbește de indiferență, opoziție, contraziceri, opinii divergente din partea părinților. Efortul educativ este frânt, iar eficiența scade, dacă nu există o unitate de acțiune a tuturor factorilor educativi.

În România de azi se observă o transformare a atitudinilor părinților față de copiii lor, față de cerințele școlii. Copiii nu mai sunt considerați singurul eveniment, cel mai important lucru din viața lor. Probabil, în cele mai multe cazuri, societatea i-a bulversat pe părinți cu toate transformările economice, cei mai mulți dintre părinți sunt oboșiți, sunt apatici.

Calitatea de părinte începe, propriu-zis la data când copilul începe școala. Atunci descoperă că nu este ușor să fii părinte, că nu-și cunoaște suficient copilul.

La școală, copilul învață că are drepturi, în timp ce părinții consideră că autoritatea de părinte îi este amenințată. Părinții zilelor noastre sunt din ce în ce mai oboșiți, blazați, speriați, superficiali, limitați, iar scuzele se pot găsi cu ușurință. Mult mai important este însă ca părinții să găsească resurse să comunice cu proprii copii.

Comunicarea între părinți și copil se stabilește mai greu, poate niciodată. Trebuie tact, iubire, înțelegere, dorință de comunicare. Relația copil-părinte trebuie să se transforme, să evolueze în ambele sensuri.

Ideea centrală este că, părintele trebuie să redescopere lumea odată cu copilul său, prin ochii și sufletul acestuia.

Indiferent de situație, copilul și actul educațional trebuie să rămână pe primul loc, mai mult, este foarte important a-i lăsa pe copii să participe singuri la propria lor schimbare, să fie ei singuri inițiatorii revoluției profunde care poate avea loc în atitudinile, deprinderile și comportamentele lor.

Bibliografie:

Cosmovici, A., 1998, *Psihologia școlară*, Editura Polirom, Iași

Stănciulescu, E., 1997, *Sociologia educației familiei*, vol.I , Editura Polirom, Iași

Stern, H.H., 1972 , *Educația părinților în lume* , E.D.P.,București

Vincent, Rose, 1972, *Cunoașterea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București

„ÎMPREUNĂ PENTRU COPIII NOȘTRI,, PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

prof. inv. preșcolar Dumitriu Melania
Școala Gimnazială Moravița, Timiș

ARGUMENT

Grădinița este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele educaționale pe care grădinița și le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură strânsă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Prin acest parteneriat educațional, părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, fiind priviți ca participanți active. În acest fel, părinții își vor forma deprinderea de a se implica în toate activitățile, cunoscând programul educativ la care participă copiii, progresele făcute de aceștia, dar și percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor.

SCOPUL Dezvoltarea unui parteneriat real, bazat pe sinceritate, cu părinții; Implicarea și participarea efectivă a părinților în activitățile de la grupă cât și în cele extracurriculare.

OBIECTIVE Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali ai educatoarei în educația copiilor; Formarea unei concepții sănătoase despre grădiniță și rolul acesteia în viața copilului; Crearea unui mediu educațional optim, favorabil unei bune dezvoltări a copilului, conform cu nevoile și necesitățile sale; Implicarea părinților în acțiuni de atragere de resurse financiare și materiale extrabugetare, în vederea îmbunătățirii mediului educațional; Achiziționarea de către părinți a celor mai recente informații despre creșterea și educarea copiilor, aplicarea corectă în educarea și creșterea copiilor lor.

PĂRȚI IMPLICATE: Educatoarea de la grupă; Părinții copiilor din grupă;

OBLIGAȚIILE PĂRȚILOR:

Educatoarea are obligația să: Aducă la cunoștința părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță; Informeze părinții despre standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de vârstă; Contribuie la diseminarea bunelor experiențe educative în rândul părinților; Ascultă cu atenție și atribuie importanța cuvenită informațiilor primite de la părinții copiilor; Acordă consiliere individuală și/sau în grup pe teme de educație în familie și în instituția preșcolară.

Părinții au îndatorirea: Să continue în familie programul educațional propus în grădiniță; Să participe active în cadrul parteneriatului familie-grădiniță; Să dea dovadă de perseverență în acțiunile educative, solicitând sprijinul educatoarei ori de câte ori este cazul.

OBLIGAȚII COMUNE Părțile implicate trebuie să colaboreze cât mai eficient pentru a dezvolta direcțiile de acțiune formative-educativă antrenate instituțional dar și pentru a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practice-aplicative, organizatorice.

DURATA: 1 an

GRUP ȚINTĂ: Copiii grupei, părinții copiilor, educatoarea grupei

RESURSE UMANE: Părinți, bunici, cadre didactice, copii

RESURSE MATERIALE: Materiale informative din domeniul educației; Reviste de specialitate

ACTIVITĂȚI PROPUSE

„Împreună este mai ușor!”

„În plimbare în natură!”

„Ce și cât știe copilul meu?”
„În așteptarea lui Moș Crăciun!”
Și eu am drepturi!
Sănătoși și fericiți!

Fantezie, creație!
Cine pe cine ajută!
Să pășim împreună cu încredere!
„Carnavalul anotimpurilor”

IMPLEMENTAREA PARTENERIATULUI

Se va urmări: Modul în care s-a desfășurat parteneriatul; Atingerea obiectivelor propuse; Desfășurarea programului de activități; Impactul parteneriatului asupra partenerilor.

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PARTENERIATULUI Parteneriatul va fi monitorizat de către partenerii și conducătorii acestei acțiuni;

FINALIZAREA PARTENERIATULUI „Carnavalul anotimpurilor”

Bibliografie:

- Ecaterina Adina Vărășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Ecaterina Adina Vărășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
- Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților, www.leducat.ro;
- Stern, H.H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.

BINE AI VENIT, PRIMĂVARĂ! PROIECT EXTRACURRICULAR

prof. Androne Maria Cristina
Liceul Tehnologic Nr. 1, Mărăcineni, Argeș

ARGUMENT:

Vârsta școlară este vârsta cea mai bogată în experiențe emoționale, vârsta la care copiii sunt bucuroși și dornici să se dezvolte. Acum copilul învață să fie încrezător în forțele proprii, să comunice și să relaționeze, să participe cu plăcere la activitățile de grup. Este momentul la care copilul este extrem de receptiv la nevoile celorlalți și dornic să ajute. Este timpul în care îl putem îndruma să devină un om mai bun și să își valorifice aptitudinile și abilitățile.

Copilului îi place să se joace, să deseneze, să creeze, își exprimă imaginația într-o mulțime de modalități, în cadrul unor activități practice, folosind procedee și tehnici variate de lucru, toate acestea contribuind la dezvoltarea spiritului estetic și creativității elevilor.

Caracterul practic-aplicativ al atelierelor de creație permite îmbinarea muncii fizice, practice cu cea intelectuală. Rolul activității practice se concretizează în dezvoltarea psiho-motorie, intelectuală, afectivă și estetică a copilului. Prin aceste activități copilul învață să-și coordoneze mișcările, capătă pricepere și îndemânare, își formează deprinderi practice de a opera cu diverse materiale și instrumente, toate cunoștințele însușite în alte activități își găsesc cadrul de exprimare și se adâncesc, se educă simțul estetic, se îmbogățește sfera afectivă prin educarea în spiritul dragostei pentru muncă și a respectului pentru ceea ce a creat el și cei din jurul lui.

Din aceste motive, am inițiat prezentul proiect sub forma unor ateliere comune cu părinții elevilor, astfel întărind coeziunea grupului școlar, dar și familial.

SCOP: Inițierea părinților în activități direct participative comune cu copiii lor în atelierele de creație. Derularea de acțiuni concrete de confecționare a măștișoarelor, felicitărilor, machetelor sau compozițiilor plastice și colajelor pe teme de primăvară.

OBIECTIVE: Dezvoltarea interesului și curiozității pentru activitățile practice. Consolidarea și aplicarea unor abilități practice specifice nivelului de vârstă și dezvoltare. Efectuarea unor operații simple de lucru cu materialele puse la dispoziție, utilizând unelte și tehnici corespunzătoare. Antrenarea copiilor și părinților în realizarea unor obiecte de decor specifice evenimentelor, contribuirea la crearea unui mediu plăcut de sărbătoare atât în clasă cât și în familie. Dezvoltarea simțului practic și estetic al participanților la activități. Dezvoltarea sentimentelor de înțajutorare și colaborare ca partener de lucru între părinte și copil. Stimularea imaginației și a creativității, încurajarea copiilor și părinților pentru a exprima independent opinii despre evaluarea activităților desfășurate. Stimularea activității în grup.

METODE DIDACTICE ȘI TEHNICI DE LUCRU: Observația, conversația, explicația, demonstrația, exercițiul, descoperirea; lucrul în echipă, individual și în perechi, desen după contur, decupare, asamblare, decorare; expoziție cu vânzare.

COLABORATORI: Părinții elevilor din clasa a III-a B de la Liceului Tehnologic Nr.1, Mărăcineni

GRUP ȚINTĂ: elevi, părinții elevilor, cadre didactice

RESURSE:

- **umane:** copii, părinți, profesori
- **materiale:** calculator, videoproiector, imprimantă, reviste, șabloane, hârtii, cartoane colorate, lipici, foarfeci, cuttere, bețișoare, șnur și funde colorate, etc.
- **financiare:** comitetul de părinți
- **de spațiu:** sala de clasă
- **de timp:** martie

BENEFICIARIII PROIECTULUI: Elevi, părinți, bunici, cadre didactice

ACTIVITĂȚILE PROIECTULUI:

- Achiziționarea materialelor necesare
- Atelier pentru confecționare de lucrări diverse cu elevii
- Atelier de lucru elevi împreună cu părinți și alte cadre didactice
- Moment artistic dedicat zilei de 8 Martie, „Pentru tine, mamă!”
- Realizarea expoziției în cadrul școlii
- Strângerea de fonduri prin vânzarea obiectelor, ce vor fi folosite pentru alte activități ulterioare.

FINALITĂȚILE PROPUSE:

Proiectul va avea un impact deosebit asupra copiilor și părinților datorită:

- utilizării metodelor interactive, a procedurilor și tehnicilor de lucru care le sporesc încrederea în forțele proprii
- aprofundării sentimentului de satisfacție de a realiza lucrări estetice și utile
- formării unei atitudini de prețuire a frumosului
- formării spiritului critic și autocritic în evaluarea lucrărilor
- dezvoltarea spiritului de înțajutorare și cooperare, a experienței de lucru în grup și de a se pregăti împreună pentru anumite evenimente

EVALUAREA PROIECTULUI: monitorizarea activității, expoziție cu vânzare, crearea bugetului propus

MEDIATIZARE: Invitații pentru părinți realizate de elevi, popularizarea proiectului

FAMILIA, ȘCOALA, COMUNITATEA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

prof. înv.preșc. Dănilă Letiția-Maria
prof. înv.preșc. Brațan Bianca-Ramona
Liceul Tehnologic „Ion Creangă,, , Curtici, Arad

Motto:

“SĂ FII PĂRINTE E UN LUCRU SERIOS, NIMIC PE LUME NU E MAI FRUMOS!”

Una din abordările moderne privind instituția școlară este cea a școlii deschise, prietenoase în care copilul se simte bine, este atras de activitățile preșcolare, îi sunt valorificate înclinațiile și talentele. Modelele educaționale actuale pun în centru copilul și trebuințele sale, nevoile lui de dezvoltare și în acest scop participă numeroși factori, între care cei cu o importanță semnificativă sunt grădinița și familia. Dar poate și mai importantă pentru dezvoltarea armonioasă a copilului este colaborarea între cei doi agenți educogeni- familia și instituția educațională.

Familia este un factor de educație informală, pe de altă parte, aceasta are obligații și drepturi care decurg din statutul de elevi ai copiilor ei în sistemul formal de educație.

Implicarea familiei în viața școlii este condiționată de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala. Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate, obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l ajungă.

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt : ședințele cu părinții, discuții individuale între cadrele didactice și părinți, organizarea unor întâlniri cu părinții, implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative, voluntariat, asociațiile de părinți.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității

în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie; părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Implicarea părinților în activitățile extracurriculare conduce la conștientizarea rolului lor în educația elevilor și suscită dorința de a se implica mai mult, material, moral în realizarea unor acțiuni propuse de cadrele didactice din școală. Prin implicare, părinții au înțeles mult mai bine rolul lor educativ.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în

clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Bibliografie:

Iancu, Romiță B.,(2000), Managementul și gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico-metodologice, Editura Polirom, Iași

Popescu, Elena, (2007), Cum să ne creștem copiii, Ed. Booklet, București

Robu, Maria, (2008) „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București,

Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, (2001) „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași

Pescaru, Băran, Adina, (2004), „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București

Nicola, Ioan,(2000) „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București,

ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE

prof. învă. primar Ognian Anamaria Diana

prof. învă. primar Bogdănescu Simona

Colegiul National Pedagogic „Carmen Sylva”, Timișoara

Nr. crt.	Denumirea activității	Descrierea activității	Locul desfășurării	Data
1	SUNT COPIL POLITICOS! <i>Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!</i>	* Reguli de comportament acasă și la școală. * Se discută și se întocmește un regulament al clasei	Sala de clasă	septembrie
2	5 OCTOMBRIE – ZIUA EDUCAȚIEI <i>Cine are carte, are parte.</i>	*Copacul educației *Afișe pe tema educației *Diplome pentru educatoare/învățătoare/profesori	Sala de clasă	5 octombrie
3	TOAMNĂ DARNICĂ <i>A ruginit frunza din vii...</i>	*Colectare de materiale din natură *Compuneri, poezii despre toamnă *Crearea unui album al toamnei	Sala de clasă	octombrie
4	PROTEJĂM NATURA <i>Un mediu sănătos, un trai mai frumos</i>	*Prezentare ppt despre poluare și efectele ei *Realizarea unui poster *Ateliere de lucru Căsuțe pentru păsărele	Sala de clasă	noiembrie
5	IDECEMBRIE–ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI	*Poezii și cântece patriotice; *Realizarea unei expoziții de desene pornind de la însemnătatea zilei de 1 Decembrie.	Sala de clasă	decembrie
6	IARNA ȘI BUCURIILE EI <i>A sosit Crăciunul!</i>	*Împodobirea bradului și a sălii de clasă; *Intonarea de colinde și sosirea lui Moș Crăciun; *Poezii și scenete tematice;	Sala de clasă	decembrie
7	MIHAI EMINESCU – LUCEAFĂRUL POEZIEI ROMÂNEȘTI <i>A fost odată ca-n povești...</i>	*Vizionarea unei prezentări ppt; *Moment poetic în memoria luceafărului poeziei românești; *Realizarea unui afiș	Sala de clasă	ianuarie
8	24 IANUARIE – UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE <i>Hai să dăm mână cu mână...</i>	*Poezii despre unire *Desene *Prezentare Power Point	Sala de clasă	ianuarie
9	ZIUA ALIMENTAȚIEI SĂNĂTOASE <i>Sănătate din bucate</i>	*Discuții pe tema alimentației sănătoase cu un medic *Realizarea piramidei alimentelor *Salata de fructe	Sala de clasă	februarie
10	8 MARTIE – ZIUA FEMEII <i>La mulți ani, măicuța mea!</i>	*Program dedicat femeilor – recitări de poezii *Serbarea de Ziua mamei.	Sala de sport	martie

		*Împărțirea felicitărilor pentru mame		
11	ÎN LUMEA LUI CREANGĂ <i>Universul copilăriei</i>	*Prezentare ppt, viața și opera lui Ion Creangă *Joc de rol – o povestire a autorului *Expoziție de desene	Sala de clasă	martie
12	FRUMUSEȚILE PRIMĂVERII <i>A înflorit natura toată...</i>	*Excursie *Atelier de lucrări practice, plantare de flori *Concurs de compuneri, texte despre primăvară	Sala de clasă	aprilie
13	SĂRBĂTORILE PASCALE <i>Hristos a înviat!</i>	*Impărtășirea copiilor la biserica din localitate *Expoziție de desene și icoane pe sticlă, lemn, piatră * Atelier pictura	Biserica Sala de clasa	aprilie
14	9 MAI – ZIUA EUROPEI <i>Împreună prin Europa</i>	*Prezentare ppt *Atelier de lucru : desene, aplicații practice *Machetă	Sala de clasă	mai
15	ZIUA EROILOR <i>Cinste lor, eroilor!</i>	*Program dedicat eroilor neamului *Cântece și poezii patriotice	Curtea bisericii	mai
16	1 IUNIE – ZIUA COPIILOR <i>La mulți ani, copile drag!</i>	* Concurs de dans * Desene pe asfalt	Sala de clasă, curte	1 iunie
17	BUCURIILE VERII <i>A sosit vara, drăguța!</i>	*Crearea unui panou/ tablou pentru fiecare anotimp *Excursie	Sala de clasă, curte	iunie

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. învă. preșcolar Gogan Loredana Valentina

prof. învă. preșcolar Bîrziloiu Andreea Mădălina

Grădinița Step by Step cu PP”Dumbrava Minunată”, Ploiești, Prahova

De mai mulți ani, se pune accent pe implicarea părinților în educația școlară a copilului, pe colaborarea între părinți și profesori – unele școli propun din ce în ce mai multe ședințe și activități prin care părinții și profesorii să se cunoască și să colaboreze împreună spre binele copiilor. Nu trebuie separată educația de acasă de cea școlară: este benefic pentru copil ca părinții să cunoască ce se întâmplă la școală și ca profesorii să cunoască situația familială.

În primul rând, interesul acordat în alegerea școlii copilului, cunoașterea profesorilor săi, a curriculumului școlar și comportarea și rezultatele școlare ale copilului. A fi un părinte ce participă activ în educația școlară a copilului nu înseamnă doar a verifica notele sale și a ajunge la ședințele cu părinții!

Implicarea părinților în educația școlară a copilului are beneficii majore în ceea ce privește comportarea copilului la școală și rezultatele sale școlare. Și aceasta nu numai pentru că prin participarea părinților, copilul este supravegheat din ambele părți (părinții fiind înștiințați de orice problemă), ci pentru că văzându-și părinții interesați de educația sa, copilul se va strădui mai mult și va avea un sprijin.

Profesorii spun că multe dintre problemele legate de comportare și de rezultate ale elevilor provin din lipsa de interes a părinților față de ceea ce fac la școală.

Sigur, un părinte ocupat nu poate merge foarte des la școala copilului; și chiar dacă ar putea, profesorii nu au nici ei timp, așa încât să poată discuta în parte cu părinții ce fac vizite neanunțate la școală. După modelul american însă, încep să se organizeze activități

de voluntariat pentru părinți și activități comune pentru părinți, profesori și copii. Încercați să fiți parte din aceste activități, pentru a vedea personal ce tip de școală ați ales și ce profesori are copilul.

Partea cea mai importantă a implicării părinților în educația școlară a copilului este cea de acasă: pornind de la disciplină, la oferirea unui mediu familial stabil, la transmiterea valorii educației. Unii părinți consideră că nu este necesar să intervină în educația școlară – pentru aceasta există școlile. Însă totul începe de acasă, iar un copil cu probleme acasă va avea probleme la școală. Mai mult, dacă un copil își vede părinții neinteresați de școală și nevalorizând educația și rezultatele școlare, nu va acorda nici el valoare educației.

De asemenea, părinții trebuie să stimuleze copilul, să îi nască setea de cunoaștere. A învăța noi lucruri poate fi văzut ca un lucru bun, valoros și chiar plăcut atunci când părinții îi insuflă copilului setea de cunoaștere și când îi stârnesc curiozitatea (orice poate constitui material de învățare: copiii pot învăța din cărți, prin jocuri, de la PC, chiar la TV – programe informaționale).

Implicarea părinților în educația școlară a copilului înseamnă și sprijinul dat în realizarea sarcinilor școlare – copilul poate avea nevoie de ajutor. Iar dacă nu primește acel ajutor, va renunța descurajat. Interesați-vă de materiile sale școlare și de sarcinile pentru acasă; întrebați-l dacă are nevoie de ajutor și încercați să îi faceți munca de înțelegere, memorare, învățare mai simplă. Verificați ce teme are copilul și impuneți strict un program de scriere a acestor teme (fără a îi permite alte activități).

Oferiți-i materiale alternative – toți știm că maunalele pot fi foarte plictisitoare, astfel că îi puteți oferi o carte despre subiectul discutat sau, de ce nu, un articol de pe internet scris într-un stil mai interesant. Sprijiniți-l și încurajați-l înaintea testelor de evaluare – nu îi impuneți să ia nota cea mai mare, ci cereți-i să facă ceea ce poate, arătându-vă încrezatori în el (de asemenea, asigurați-va că învață!). Aceasta înseamnă să

acordați interes educației școlare: căci dezinteresul vostru față de materiile și temele școlare naște dezinteresul copilului.

Discutați despre școală cu copilul. Arătați-vă interesați de tot ceea ce presupun activitățile sale la școală. În primul rând, materiile școlare pe care le studiază și preferințele sale, ce materii îl atrag și care îi displac sau i se par dificile (aceasta pentru a ști unde poate avea rezultate mai puțin bune). În al doilea rând, discutați despre învațător sau despre profesorii pe care îi are în anul școlar, întrebându-l ce impresie i-au făcut aceștia; când copilul nu place un profesor, sunt mari șanse să aibă probleme la materia predată de acel profesor; în plus, când copilul urăște un profesor, are de multe ori motive întemeiate; profesorii prea duri, care nu înțeleg copiii, îi fac pe aceștia să urască școala.

Întrebați-l și despre colegii săi de clasă și despre activitățile din pauze – chiar dacă nu va răspunde direct, ați putea să vă dați seama din ceea ce va povesteste dacă are probleme cu ceilalți copii. Când un copil este izolat de ceilalți, este luat în ras, este agresat, întreaga sa activitate școlară are de suferit (apare anxietatea școlară).

Încercați să cunoașteți alți părinți – atât la ședințele cu părinții, cât și în afara școlii; dacă copilul are un coleg în vecinătate, puteți propune ca cei doi să își facă din când în când teme împreună și puteți crea o legătură cu părinții acestuia. Ați lovit două ținte dintr-o singură lovitură: e benefic pentru copil să aibă un coleg cu care să lucreze la proiecte; și este important să cunoașteți alți părinți, cu care să puteți discuta în cazul unei probleme (cu un profesor sau cu un alt coleg).

Mergeți la ședințele cu părinții pregătiți. Puneți întrebări despre tot ceea ce doriți să aflați; puneți pe masă orice probleme ați avea cu școala, profesorii sau copilul. Ascultați ceea ce se discută cu atenție și contribuiți cu opiniile voastre. Întrebați dacă există orice problemă cu copilul, problema de care, poate, nu ați fost anunțati și verificați prezentele și notele acestuia.

Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare.

„O ȘANSĂ PENTRU FIECARE !”

prof. înv. primar Peneș Viorica
prof. înv. primar Vâlsan Elena
Școala Gimnazială Tichilești, Jud. Brăila

ARGUMENT

„ A învăța presupune a te elibera de o ignoranță, de o certitudine, de o stângăcie, de o incompetență, de o orbire; înseamnă să ajungi să faci mai bine, să înțelegi mai bine, să exiști mai bine”.(Olivier Reboul)

Proiectul are ca obiectiv general, prevenirea și combaterea părăsirii timpurii a școlii în rândul elevilor din ciclul primar prin implementarea de programe integrate remediale, activități pentru sprijinul social al acestora .

Activitățile ce vor fi desfășurate în cadrul acestui proiect vor urmări motivarea elevilor în vederea reducerii abandonului școlar, a absenteismului, prin dezvoltarea creativității, dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare, lingvistice, matematice, informatice și sportive. Un elev implicat în propria educație va fi un elev motivat să își finalizeze studiile, de aceea situațiile de învățare trebuie să fie legate de aspectele reale ale vieții.

Dascălul are menirea să promoveze învățarea eficientă, adică o învățare activă, participativă și creativă. De aceea și noi încercăm, prin acest proiect, să-i implicăm activ, atât pe elevi, cât și pe părinții acestora, în diverse activități educative.

Scopul proiectului: Conștientizarea importanței educației în formarea personalității elevului, atât în rândul elevilor problemă, cât și a părinților acestora; Diminuarea riscului de părăsire timpurie a școlii de către elevi .

Obiective generale:

1. Identificarea principalelor motive ale absenteismului școlar;
2. Dezvoltarea unei atitudini pozitive a elevilor față de școală prin implicarea familiei în activitățile proiectului;
3. Conștientizarea urmărilor negative ale absenteismului școlar de către elevi și familiile acestora ;
4. Identificarea valorilor și resurselor materiale și umane importante furnizate de școală, comunitate, instituții partenere în proiect;
5. Reducerea absenteismului pe termen lung și integrarea elevilor cu TSI, CES ;

6. Dezvoltarea stimei de sine a elevilor, construirea unei imagini de sine pozitivă prin autocunoaștere și dezvoltare personală;
7. Creșterea motivației școlare prin implicarea în activități extrașcolare a elevilor ce provin din familii dezorganizate, monoparentale, medii defavorizate, comunități izolate și cu posibilități materiale reduse.

Domeniul de educație: EDUCAȚIE REMEDIALĂ/ EDUCAȚIE PARENTALĂ/ EDUCAȚIE PENTRU VALORI CIVICE ȘI MORALE

Durata proiectului: Octombrie 2021 – Iunie 2022

Grupul țintă: elevii claselor Preg. /I-IV de la Școala Gimnazială Tichilești, Jud.Brăila; de învățare, părinții elevilor care necesită educație remedială, consilier educativ, cadre didactice, membri ai comunității locale reprezentanți ai instituțiilor partenere în proiect.

Evaluarea proiectului: Chestionare; situația elevului la sfârșit de an școlar, număr de absențe înregistrate; expoziție cu lucrări de artă plastică ale elevilor; afișe, pliante realizate de elevi; cărticica cu impresii.

Rezultate așteptate: Reducerea absențelor nemotivate și a abandonului școlar; promovarea unei atitudini responsabile ca elev, a unei atitudini pozitive față de școlaritate, față de alte instituții ale comunității; comunicare și relaționare adecvată între elevi; socializare și toleranță în situații diferite;

Diseminarea rezultatelor: Amenajarea în școală, a unui spațiu ce va conține un panou cu rezultatele proiectului, imagini cu elevii din timpul activităților, desene, postere; pagina de facebook și site-ul școlii; didactic.ro

Nr .cr t.	Activitatea	Modalități de realizare	Data	Responsabil/ Participanți
	<i>Cine și de ce absentează?</i> <i>Chestionar</i>	<ul style="list-style-type: none"> ↳ Identificarea elevilor cu absențe multe în anul școlar anterior și începutul de an școlar; ↳ Înștiințarea părinților cu privire la nr. de absențe al copiilor; ↳ Monitorizarea absențelor elevilor; ↳ Identificarea elevilor cu risc de abandon. ↳ Aplicarea chestionarului pentru evaluarea riscului de abandon școlar; 	Oct. 2021	Învățătorii claselor pregătitoare și I-IV Inv. Vâlsan Elena Inv. Peneș Viorica

2	<i>Să ne cunoaștem ! Activitate părinți – cadre didactice</i>	<ul style="list-style-type: none"> ☞ Administrarea chestionarului pentru părinți; <i>Fișa părinților;</i> ☞ Cum putem identifica ADHD ☞ Implicațiile ADHD în plan personal , familial și social ☞ Ce NU este ADHD ☞ Cum putem trata ADHD – Soluții și principii de acțiune pentru părinți și cadre didactice 	Nov.2021	Inv. Vâlsan Elena Inv. Peneș Viorica
3.	<i>Părinți implicați, elevi motivați</i>	<ul style="list-style-type: none"> ☞ Activități de colectare hăinuțe , rechizite , jucării pentru copii ☞ Activități comune părinți-copii (confectionare de felicitări și ornamente de Crăciun). Produsele realizate vor fi expuse pe holul scolii) ☞ Tradiții de sărbători prezentate de catre elevi într un program artistic ; 	Dec. 2021	Inv. Vâlsan Elena Inv. Peneș Viorica Parohia Tichilești –preot paroh Tudor Dan
	<i>Motivația pentru educație</i>	<ul style="list-style-type: none"> ☞ Activități prin care să argumenteze importanța motivației pt. învățare și educație; ☞ Echipele primesc scurte studii de caz cu situații în care părinții sprijină sau nu educația copiilor. Relația dintre școală și familie din perspectiva celor șase întrebări motivaționale: Ce? De ce? Cu cine? Când? Unde? Cum? 	Ianuarie 2022	Inv. Vâlsan Elena Inv. Peneș Viorica
	<i>Dezvoltarea personală a elevilor „ Urmează exemplul colegilor tăi ! ”</i>	<ul style="list-style-type: none"> ☞ Evaluarea personalității în vederea integrării în societate, ☞ Dezvoltarea abilității și încrederea în sine ☞ Discuții/ dezbateri ☞ Atelier de creație „Cum sunt eu?” ☞ „ Familia mea ” 	Febr. 2022	Inv.Peneș Viorica Inv. Vâlsan Elena
	<i>Școala părinților „Știi să fii un părinte responsabil?”</i>	<ul style="list-style-type: none"> ☞ Instrumentele părintelui- 100 de metode de a spune „foarte bine” copilului; ☞ Instrumentele părintelui- metode de intervenție în situații diverse ☞ Instrumentele părintelui- metode de prevenție în situații diverse 	Martie 2022	Inv.Peneș Viorica Inv. Vâlsan Elena
	<i>Comoara cea mai de preț a familiei este copilul „Cum mă implic in educația lui ?”</i>	<ul style="list-style-type: none"> ☞ „Școală, șansă, viitor !” ☞ Dezbateri - părinți, elevi, cadre didactice ☞ pe tema reducerii abandonului școlar și efectele produse asupra integrării sociale ☞ Programe de învățare de tipul „Adoua șansă” 	Aprilie 2022	Inv. Peneș Viorica Inv. Vâlsan Elena
	<i>Bucuria de a învăța – determinări neurologice ale învățării</i>	Implicarea; Motivația; Jocul; digitalizarea	Mai 2022	Inv. Peneș Viorica Inv. Vâlsan Elena
		Evaluare proiect	Iunie 2022	

FIȘĂ DE MONITORIZARE A ELEVULUI AFLAT ÎN RISC DE ABANDON ȘCOLAR

Nume și prenume.....

Vârsta.....Clasa.....

Cadru didactic responsabil:.....

Data întocmirii fișei:.....

Indicatorii observați activi la prima evaluare a copilului (bifați):

- A. Numar mare de absențe nemotivate
- B. Situație familială dificilă
- C. Probleme grave de sănătate și/sau dizabilitate/handicap ale copilului
- D. Antecedente de abandon școlar în familia copilului
- E. Dificultăți majore de deplasare la școală
- F. Dificultăți de învățare

Explicitarea situației specifice a copilului, la indicatorii identificați activi

Indicator .....

Situația la data întocmirii fișei:

.....
Alte aspecte relevante care nu au fost descrise în analiza indicatorilor

Comportament social

- In clasă

- In afara școlii

Date școlare (nivelul reușitei școlare):

- Motivația pentru învățare
- Numar de corigențe cu specificarea disciplinelor
- Discipline cu rezultate bune și foarte bune
- Discipline cu rezultate scăzute
- Relația școlii cu părinții/ reprezentanții legali
- Puncte forte
- Puncte slabe

Soluții propuse pentru diminuarea riscului de abandon școlar

Ținând cont de situația specifică a copilului: cauzele problemei care determină unul sau mai mulți indicatori de risc activi, punctele slabe și punctele forte – propuneți soluții pentru diminuarea riscului de abandon școlar.

Aveți în vedere cel puțin următoarele categorii de măsuri pe care le puteți lua în calitate de învățător sau diriginte al copilului monitorizat:

- Solicitare de sprijin din partea cadrelor didactice (profesori de la disciplinele cu nr. mare de absențe, rezultate slabe etc);
- Antrenarea colegilor de clasă: unul sau mai mulți colegi ai copilului se oferă să-l ajute la disciplinele respective;
- Antrenarea comunității de părinți – pentru a ajuta familia aflată în dificultate;
- Efectuarea unei anchete sociale dacă situația socio-economică a familiei este precară și/sau sunt suspiciuni de neglijare sau abuz asupra copilului (primărie);
- Intervenția unui psiholog școlar;
- Consilierea și orientarea profesională a părinților (consilierul școlar);
- Implicarea unor organisme private (ONG-uri, sponsori,etc) din comunitate (exemple de activități);
- Implicarea în activități curriculare sau extracurriculare (vocaționale sau de voluntariat);
- Donații de cărți, haine etc.

PROIECT EDUCATIV „ZÂMBET DE COPIL”

prof. înv. primar Grozavu Petronela

Școala Gimnazială Prof. „Constantin Dincă” Ulmeni, Buzău

ARGUMENT

Motto: „Noi cei mari, uităm adesea c-am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor.”Al.Vlahuță

Copilăria este un tărâm magic.

Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină.

Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin..

Copilăria este o lume fermecată, duioasă, lină, în care orice se poate întâmpla.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. În care plângem și râdem în același timp, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Hai mai bine despre copilărie să vorbim, căci ea singură este veselă și nevinovată. Și drept vorbind, acesta-i adevărul !Ziua copilului este ziua în care se celebrează miracolul nașterii,purității dar și întoarcerea la inocență;un prilej de a sărbători copilăria ,de a oferi sprijin,de a aduce zâmbete pe chipul copiilor . Nu există limite de vârstă când vine vorba de a sărbători această zi.Orice muritor e un om care a fost copil ,orice om e un copil nemuritor,orice copil e veșnic viu ,în timp și spațiu ,orice copil are dreptul la viața și lumea lui.

Proiectul nostru oferă copiilor posibilitatea de a afla mai multe informații despre drepturile și îndatoririle ce le revin, despre cultura, tradițiile, jocurile copiilor din alte țări, de alte naționalități, despre viața copiilor defavorizați, le oferă spațiul de joacă larg în excursii, îi antrenează în activități interesante.

GRUP ȚINTĂ : Clasele : Pregătitoare , a II a, a III a și a IV-a

DURATA : 22mai 2021 – 31 MAI 2022

SCOPUL: - Desfășurarea unor activități în parteneriat menite să sărbătorească copiii și afirmarea lor prin limbajul universal al artei: educație muzicală, educație plastică, educație fizică, educație tehnologică

OBIECTIV CADRU : Educarea atitudinilor și comportamentelor copiilor școlari în vederea acceptării diversității, a toleranței și nediscriminării în cadrul grupului ; Cunoașterea și respectarea normelor de comportament în societate ; Educarea abilității de a intra în relație cu ceilalți.

OBIECTIVE :

- a) Privind școlarii : Să identifice drepturile și îndatoririle copilului prin intermediul activităților desfășurate; Să analizeze critic noțiunile însușite, exprimându-și punctul de vedere; Să exprime plastic sentimente, atitudini, trăiri personale, legate de drepturile copilului; Să stabilească relații de prietenie cu alți copii prin derularea în comun a unor evenimente; Să manifeste atitudini pozitive față de copiii aflați în dificultate; Să combine materialele și tehnicile de lucru pentru obținerea unor produse complexe (coifuri, măști, chipuri, etc.); Să participe activ și afectiv la sărbătorea Zilei Copilului;
- b) Privind cadrele didactice : Familiarizarea cadrelor didactice cu noi strategii și stiluri manageriale de proiect și parteneriat; Abilitarea cadrelor didactice cu capacitatea de a construi un mediu educativ care să motiveze copilul în procesul de ocrotire și întrajutorare a celorlalți;
- c) Privind partenerii : Conștientizarea părinților și a celorlalți factori educativi de rolul lor în dezvoltarea și educarea copiilor; Facilitarea accesului copiilor la acțiunile comunității.

RESURSE UMANE : școlarii claselor 0-IV, părinții

RESURSE MATERIALE : Mijloace audio-vizuale, Fotografii și imagini, Coli albe și colorate, creioane colorate, carioca, acuarele / tempera, hârtie glasă , carton alb și colorat, mascote pentru fiecare echipă

RESURSE FINANCIARE : Sponsorizare din partea comitetului de părinți

SPAȚII UTILIZABILE : sala de clasă, terenul de sport

PARTENERI : comitetul de părinți

RISURI: Neparticiparea tuturor copiilor implicați; implicarea insuficientă a partenerilor de proiect; neparticiparea tuturor copiilor la excursie.

POSSIBILITATI DE PROMOVARE: pliante, scrisoarea de intenție, invitație la petrecere

EVALUARE : Întâlniri ale organizatorilor și partenerilor, dezbateri, expoziție de lucrări, fotomontaje cu portrete de copii din lumea întreagă, album foto, portofolii, petrecere comună

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

1. Ne pregătim de sărbătoare

- Realizarea mascotelor pentru fiecare echipă;
- Procurarea materialelor;

2. Să ne cunoaștem partenerii

- Întâlnirea dintre elevii celor două clase;
- Prezentarea fiecărui copil printr-un adjectiv haios care-l reprezintă;
- Să realizeze portretul colegului preferat;

3. Drepturile copilului

- Prezentarea și informarea elevilor despre drepturile copilului;
- Citirea și dezbaterea fiecărui drept ;
- Împărțirea pe grupe ,astfel încât fiecare grupă (folosind metoda ciorchinelui) să găsească cuvinte cheie pornind de la dreptul pe care au ales să-l prezinte;
- Reprezentarea prin desen a fiecărui drept;

4. Dorințele copiilor

Cu câteva zile înainte de ziua copilului ,și-au exprimat dorințele :

Imi doresc sa am un frati

Imi doresc sa primesc rechizite si ca ziua copilului sa fie frumoasa. Vreau ca aceste dorinte sa fie indeplinite

Imi doresc de ziua copilului sa chem la mine copii si mami sa cumpere prajituri de la cofetarie si tort si sa petrec pana noaptea.

5. Realizarea unor desene pe tema copilăriei și desene pe asfalt;

6. ACTIVITATEA FESTIVĂ

Bal mascat

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN PROCESUL DECIZIONAL AL ȘCOLII

Prof. înv.primar Morteciu Elena
Liceul Teoretic „Constantin Angelescu” Ianca, jud. Brăila

Cercetările în domeniu au arătat că succesul copiilor depinde în mare măsură de armonizarea demersurilor școlii cu cele ale familiei și de buna colaborare dintre profesori și părinți în vederea stabilirii unei continuități educative.

Pentru părinți, colaborarea cu școala le aduce avantajul de a fi informați, de a avea sub control educația propriului copil și nu în ultimul rând, de a primi sprijin pentru a deveni un părinte mai bun – cea mai provocatoare meserie din lume. De asemenea, s-a constatat că în marea majoritate a țărilor care performează din punctul de vedere al educației, asociațiile de părinți au un cuvânt greu de spus în ceea ce privește deciziile care se iau la nivelul școlii.

Într-o țară în care nu există o cultură a participării în general, gradul scăzut de implicare a părinților a fost și este și în prezent o problemă pentru școala românească. Studiile realizate în acest domeniu au identificat că principalele obstacole derivă din existența unor idei divergente privind responsabilitatea părților în educația copiilor, influența mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, sprijinul acordat de părinți, limitele participării la luarea deciziilor.

De asemenea, anumite comportamente întâlnite la părinți, profesori sau manageri sau lipsa timpului și a resurselor materiale necesare pot menține gradul de participare la un nivel redus.

În foarte multe cazuri: părinții nu sunt interesați să participe la activitățile școlare; părinții nu au timp să se informeze despre problemele școlii; părinții nu știu cum să comunice cu profesorii; profesorii nu sunt interesați să comunice cu părinții; profesorii au prea mult de lucru ca să comunice cu părinții; școala nu are capacitatea reală de a comunica cu toți părinții

Modelul a ceea ce s-ar numi o școală prietenoasă cu părinții se regăsește în multe sisteme de învățământ din lume. Într-o astfel de școală relațiile cu familiile elevilor depășesc nivelul formal și oarecum firesc, creându-se și dezvoltându-se parteneriate active pe baza unor mecanisme, proceduri și tehnici funcționale.

Într-o școală prietenoasă: se derulează programe de educație a părinților care au în vedere depășirea unor modele culturale rigide și depășite promovate uneori de familie (desconsiderarea opiniei copilului,

autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată etc.) și responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care vizează libertatea de opțiune, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, drepturile și responsabilitățile copilului etc.; părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la activitatea școlii și există o bună comunicare cu familiile elevilor; se vizează schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și sprijinirea familiilor aflate în situații dificile; managementul activităților cu familiile elevilor are la bază împărtășirea de către tot personalul școlii a unei viziuni comune privind relația cu părinții, al cărei cuvânt-cheie este parteneriatul, cu toate conotațiile și dimensiunile sale; delegarea responsabilităților și lucrul în echipă, comunicarea eficientă și împărtășirea experiențelor de succes sunt modalități prin care, într-o școală, cadrele didactice reușesc să devină prietene cu părinții.

Forme de participare Părinții pot fi implicați în viața școlii în diverse forme care variază după gradul de consultare și de participare la procesul decizional.

În foarte multe școli, participarea se oprește la nivelul organizării de întâlniri periodice (ședințe cu părinții, lectorate) în care părinții sunt doar informați în legătură cu anumite activități și realizări ale școlii. Părinții ar trebui să participe la luarea deciziilor privind: bugetul, activități extrașcolare, organizarea evenimentelor școlare, regulile și regulamentele, probleme de sănătate și siguranță, probleme de conduită și disciplină, curriculum la decizia școlii.

Informarea părinților Părinții își încredințează copilul școlii spre îngrijire și ca urmare, au dreptul să știe ce s-a planificat pentru educația acestuia și ce se întâmplă în instituția respectivă.

Părinții trebuie informați în legătură cu: documentele programatice ale școlii (misiune, politici, curriculum, reguli etc.); ce se întâmplă în școală (activități, evenimente, succese, schimbări etc.); progresul copiilor lor (din punct de vedere academic și în ceea ce privește dezvoltarea personală); direcții majore ale schimbării / reformei în educație.

Eficientizarea întâlnirilor cu părinții unei clase

Părinții au obligația să participe la ședințele care se organizează semestrial pentru fiecare clasă. Din păcate, în multe cazuri acest tip de întâlnire are o structură excesiv de formală și nu oferă oportunități pentru părinți să pună întrebări specifice sau să ridice probleme care îi preocupă.

Vă propunem câteva modalități prin care să îmbunătățiți modul de organizare și derulare a acestor întâlniri astfel încât să constituie un prilej de cooperare școală - părinți în interesul copilului:

Înainte de ședință: fixați scopul și tematica ședinței care trebuie să fie unele cu caracter general, de ex. referitoare la curriculum, evaluare, politicile educaționale ale școlii, organizarea unor evenimente speciale, probleme specifice colectivului de elevi etc.; problemele individuale ale copiilor nu trebuie discutate cu toți părinții, ci în cadrul unor întâlniri individuale, consultații etc; pregătiți o agendă pe care o transmiteți părinților cu cel puțin o săptămână înainte de data ședinței – agenda trebuie să conțină data, ora, locul și punctele de discuție cu menționarea timpului alocat pentru fiecare punct; aranjați spațiul în care se va desfășura ședința astfel încât participanții să aibă contact vizual – de ex., scaune/ mobilier modular aranjat în cerc; fotocopiați un minim de material informativ referitor la tema întâlnirii; invitați alți colegi profesori sau/și directorii școlii; în anumite cazuri, invitați și elevii – acesta poate fi un mod eficient de a încuraja copilul să își asume responsabilitatea pentru propriile succese și dificultăți; aduceți un flip-chart pentru notarea ideilor

În timpul ședinței: încurajați părinții să pună întrebări care îi interesează, respectați agenda stabilită, fiți un bun moderator al întâlnirii

După ședință: întocmiți un scurt proces verbal(minută) al întâlnirii pe care să îl transmiteți participanților pe mail/fotocopie.

Pe lângă ședințele semestriale, pot fi organizate și alte tipuri de întâlniri cu părinții/ familia, precum: întâlniri individuale de 10–15 minute organizate pentru părinții fiecărui copil din clasă / școală pentru discuții deschise despre aspecte mai delicate legate de copil.

Acestea: au loc lunar într-un interval orar anunțat de învățător/ diriginte; au ca scop discutarea unor probleme specifice copilului, legate de activitatea la clasă, progresul școlar, nevoi de instruire și sprijin, atitudini și relaționare în cadrul gupei de elevi, în familie etc.; se finalizează, în unele cazuri, prin planuri comune de acțiune, acorduri, concluzii care se asumă prin semnătura părintelui și a învățătorului;

2.Întâlnirea semestrială a părinților cu toți profesorii clasei – se organizează în sala de sport/ alt spațiu mare al școlii în care există o masă lungă la care stau toți profesorii, iar părinții trec pe la fiecare și vorbesc timp de 5 minute cu fiecare.

3.Întâlniri informale cu / între părinți: petreceri pentru sărbătorirea unor succese, organizarea unor excursii etc. întâlniri informale de genul întâlnirea de la cafeaua de dimineața în care, timp de o jumătate de oră, directorul și un părinte pot schimba opinii despre școală la o ceașcă de cafea; acțiuni de caritate

Bibliografie:

Tîrcă A, Rădulescu, E.: O școală prietenoasă”, Editura Humanitas, Centrul Educația 2000+ , 2004

Rădulescu, E., Tîrcă, A.: Școala și comunitatea, Centrul Educația 2000+, Editura Humanitas, 2002

Anca Tîrcă, Mirela Mihăescu suport curs Management Educațional, seria Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice elaborată în cadrul proiectului Inovație și performanță în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul urban, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013, București 2011

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ, ESEȚIALĂ PENTRU SUCCESUL ELEVILOR

Prof. înv. preșcolar Chiriță Cristiana-Daniela
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 24 Brașov

“Copiii sunt educați de comportamentul adultului, nu de cuvintele sale.” Carl Jung

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor este percepută ca fiind vitală de majoritatea experților și cercetătorilor în domeniul educațional. Noul studiu arată că este nevoie ca părinții să fie cât mai aproape de copiii lor încă de când aceștia intră în viața de școlar. Mai mult, ei subliniază că este necesară urmarea unor programe de training prin care profesorii să învețe cum să îmbunătățească calitatea și cantitatea interacțiunii cu părinții.

„În urma zecilor de ani de cercetare pentru noi este clar că percepția pe care cadrele didactice o au asupra relației cu părinții este foarte importantă și influențează într-o mare măsură parcursul academic al copilului”, a declarat Keih Herman conducător al cercetării și profesor la College of Education din cadrul Universității din Missouri.

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor presupune oferirea resurselor de care dispun, fie ele unele de timp, energie, atenție sau abilități deținute de către adult. Implicarea părinților este un proces foarte important, întrucât, din relația cu ei, cei mici pot învăța o multitudine de abilități pe care adulții deja le dețin. Mecanismul de învățare socială susține că prin observarea adulților copiii pot să preia și să imite acțiunile văzute.

Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze

într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În școala noastră ne bazăm pe sprijinul părinților și desfășurăm o mulțime de activități în parteneriat cu aceștia. Am desfășurat în fiecare an școlar activități la care participă părinții de 1 Decembrie, prin care am evidențiat patriotismul elevilor noștri care, deși provin din mediul rural, își poartă cu mândrie numele și își cinstesc an de an Ziua Națională a României, de 8 martie, etc. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o con-lucrare în interesul comun al educării copilului.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezintereșate. Parteneriatele dintre școală și familii ajută profesorii în munca lor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților, dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților, conectează familiile cu membrii școlii. Dacă cele două medii educaționale-școala și familia-se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor.

Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței. Când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile decare dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de

colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Părinții pot fi implicați în viața școlii în diverse forme care variază după gradul de consultare și de participare la procesul decizional.

În foarte multe școli, participarea se oprește la nivelul organizării de întâlniri periodice (ședințe cu părinții, lectorate) în care părinții sunt doar informați în legătură cu anumite activități și realizări ale școlii.

Joyce L. Epstein și colegii ei de la Partnership Center for the Social Organization of Schools (Centrul Parteneriat pentru Organizarea Socială a Școlilor), au identificat șase tipuri de implicare activă a părinților pentru mai bună colaborare între școală și familie. Am tradus o parte din articolul Parteneriat școală-familie-comunitate care rezumă teoria, cadrul și liniile directoare care pot ajuta școlile să construiască parteneriate.

- Tipul 1. Dezvoltarea abilităților de părinte, care vizează sprijinirea familiilor să creeze un mediu familial care sprijină copiii să își joace rolul de elev.
- Tipul 2. Comunicarea: adoptarea unor forme de comunicare eficiente
- Tipul 3. Voluntariatul: recrutarea părinților voluntari care să ofere sprijin școlii
- Tipul 4. Învățarea acasă: oferirea de informații și de idei practice pentru familii despre cum pot ajuta elevii la rezolvarea temelor pentru acasă și la alte activități legate de învățare și cariera de elev.
- Tipul 5. Implicarea părinților în luarea deciziilor: implicarea părinților în deciziile care se iau la școală, formarea liderilor din rândul părinților, asigurarea formelor de reprezentare a părinților
- Tipul 6. Colaborarea cu comunitatea: identificarea și integrarea resurselor și serviciilor din comunitate în sprijinul programului școlii, a practicilor familiilor și a procesului de învățare și de dezvoltare a elevilor.

Indiferent de forma pe care o îmbracă, colaborarea dintre familie și grădiniță trebuie să respecte anumite principii deontologice care au darul apropierii dintre cei doi factori decisivi în educarea preșcolarului: să fie o comunicare bilaterală clară, sinceră și consistentă care să urmărească binele copilului și să abordeze cât mai realist situațiile; acceptarea fiecărui părinte și considerarea lui ca un

partener important în formarea copilului; asigurarea unei comunicări eficiente, constructive și bazată pe confidențialitatea asigurată de către educatoare;

Toți copiii beneficiază de pe urma unei relații partenoriale pozitive dintre familie și grădiniță. Colaborările cu părinții, indiferent de forma pe care o îmbracă, au darul de a asigura succesul fiecărui copil, de a ajuta copiii să se integreze mai ușor într-o comunitate de orice fel. Grădinița este o instituție care are rolul de a oferi sprijin educativ pentru copii și părinți, ea este terenul unor demersuri educative din care are de învățat și trebuie să se simtă valorizat fiecare beneficiar – copil, părinte și educatoare. Conceperea și realizarea proiectelor de parteneriat educațional cu familia este o nouă provocare la care noi, educatoarele trebuie să răspundem demonstrând competențe specifice managementului de proiect. O grădinița prietenoasă creează climatul tuturor implicărilor părinților, care înseamnă toate activitățile care cuprind asigurarea necesităților fundamentale și a siguranței de sine a copilului ca și elaborarea direcțiilor de organizare și sprijin financiar a grădiniței .

Concluzia este: **IMPLICAREA ÎNTREGII COMUNITĂȚI** în educarea copilului preșcolar constituie cheia succesului viitor în adaptarea școlară. Este primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului.

Bibliografie:

1. Traducere a Fundației Noi Orizonturi din articolul: **PARTENERIAT SCOALA/FAMILIE/COMUNITATE** , autori: Epstein, Joyce L., Phi Delta Kappan, 00317217, Mai 95, Vol. 76, numărul 9, Baza de date: Academic Search Premier
2. Tîrcă A, Rădulescu, E., 2004. *O școală prietenoasă*”, Editura Humanitas, Centrul Educația 2000+
3. Rădulescu, E., Tîrcă, A., 2002. *Școala și comunitatea*, Centrul Educația 2000+, Editura Humanitas.
4. Anca Tîrcă, Mirela Mihăescu suport curs Management Educațional, seria Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice elaborată în cadrul proiectului *Inovație și performanță în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul urban*, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013, București 2011
5. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, 2001. „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași

ROLUL FAMILIEI ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ A COPIILOR

prof. înv. primar și preșcolar Valcu Daniela

Gr. P.P. „Floare Albastră” Craiova, Dolj

Școala și familia sunt cei doi piloni sprijin ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, evoluează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Scopul educației este susținerea realizării parteneriatului dintre școală și familie în vederea îmbunătățirii performanțelor școlare ale elevului, de a-i motiva pe elevi să ajungă la liceu și Universitate, să participe la activități extrașcolare, să aibă rezultate bune. Pentru a atinge acest scop trebuie satisfăcute mai multe obiective: sprijinirea vizitelor în școală a familiilor și oportunitatea de a observa ce se întâmplă în sălile de clasă, organizarea unor lectorate cu părinții, organizarea acțiunilor în colaborare cu alte instituții, invitarea părinților la discuții susținute de specialiști.

Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc. Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intensifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil. Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul relației/ parteneriatului școală – familie.

Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia

consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare, ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei. Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității copilului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlii și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați”. Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Când școlile, familiile și comunitățile lucrează

împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice. În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională. Pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită. Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă

Bibliografie:

1. Bistriceanu , Corina, București -2004, *Sociologia familiei* , Editura Fundației România de Mâine
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, Iași- 2001 *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom
3. Maciuc Irina, Craiova -1998, *Formarea continuă a cadrelor didactice* ,Editura Omniscope
4. Nicola Ioan, București -1994, *Pedagogie*, E.D.P. R. A.
5. Nicola, Ioan, București - 2000, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică
6. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
7. Robu, Maria, București -2008, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House
8. Șerdean Ioan , București -2004, *Pedagogie*, Editura Fundației România de Mâine

OPINII LEGATE DE IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVULUI

prof înv. primar Cristea Georgiana
Școala Gimnazială „A.S. Pușkin”, Brăila

Alături de școală, familia ocupă un rol important în viața școlarului, școala și familia fiind parteneri implicați deopotrivă în formarea și educarea copiilor.

Experiența de viață acumulată îmi oferă prilejul de a-mi putea exprima opinia referitoare la importanța implicării familiei în viața școlarului din perspectiva ambelor roluri, cel de cadru didactic și cel de părinte al unui copil de vârstă școlară și al unuia de vârstă preșcolară.

Ambele roluri oferă posibilitatea îndeplinirii unei "misiuni" nobile și anume aceea de a instrui și educa un copil, de a-i fi alături pe drumul formării și al devenirii sale. Ambele roluri sunt importante, frumoase și, uneori, deloc ușoare, sunt roluri în care viața îți este presărată cu momente și experiențe frumoase sau cu provocări cărora ești pus să le faci față.

Din perspectiva rolului de cadru didactic, am observat că acest rol poate fi îndeplinit cu succes atunci când școala și familia sunt parteneri reali în ceea ce privește formarea și educarea școlarului. Avantajele pe care le are școlarul în urma implicării familiei în viața sa sunt multiple. Prezența și implicarea părintelui în activitățile copilului îi oferă acestuia acel sentiment al siguranței că nu este singur pe drumul formării sale.

Am desfășurat diverse activități cu părinții elevilor mei. Părinții pot fi în multe feluri alături de copiii lor. Ei pot participa la ședințele cu părinții, la consultații, la activități, pot fi implicați în proiecte și exemplele pot continua. Uneori și simplul gest de a veni și a aduce copilul sau de a lua copilul de la școală sunt pline de valoare pentru copil. Toate aceste acțiuni, aparent minore, pe care un părinte le face din rutină, au semnificația lor. Prin ele părintele este model de viață, de răbdare, de afecțiune, de iubire pentru copil. Copilul, asemeni unei flori, pentru a crește, are nevoie, pe lângă hrană și apă și de iubire, de căldură, de atenție. Ori toate aceste activități prin care un părinte se implică alături de copilul său devenit școlar asta înseamnă, iubire, căldură, atenție, elemente esențiale, necesare pentru ca "puiul de om" să crească, să se dezvolte.

Părintele, partener în procesul de educație al propriului copil, este un părinte care valorizează școala, educația, cadrul didactic și nu în ultimul rând este cel care are încredere în copilul său și-l valorizează. Și acest aspect poate că este cel mai bun exemplu de stimulare a motivației pentru învățatură.

Atât cadrul didactic cât și părintele, din perspectiva rolurilor avute, sunt pârghii care "vibrează" atent la nevoile copilului, îl sprijină, îl susțin, îl valorizează, îi dau încredere în el.

Cele mai mari provocări însă le-am avut atunci când copilul meu a devenit școlar. De ce? Pentru că am fost pusă în situația de a vedea ce înseamnă să fii părinte de copil școlar, atunci când responsabilitățile sporesc, să înțeleg cum se simte părintele unui școlar și ce simte acesta alături de copilul său și pot spune că sunt trăiri intense, nu e deloc ușor, dar este minunat.

Emoții la pregătirea copilului pentru școală, pentru prima zi de școală, prima evaluare, lacrimi, zâmbete, încurajări. Alături de copilul meu și având școala ca partener am retrăit propria copilărie, am reușit să mă cunosc mai bine ca om, ca părinte, am reușit să-mi cunosc mai bine copilul, am trecut prin multe provocări, mi-au fost testate propriile limite, am plâns, am râs, dar am trăit cele mai mari satisfacții.

A fi părinte este poate cea mai frumoasă experiență din viața unei persoane și cea mai provocatoare. Toți ne dorim să fim părinți foarte buni. Păstrăm în suflet modelul părinților noștri, avem în jur multiple exemple. Avem numeroase surse de informare, citim, discutăm. Dar pentru a fi un foarte bun părinte nu există o rețetă universal valabilă. După cum nici copiii nu sunt toți la fel. Fiecare copil este unic, este special și diferit de ceilalți copii.

În încercarea mea de a deveni un părinte de succes pentru copilul meu școlar am încercat să-mi amintesc de propria mea copilărie. Și m-am gândit cum era o zi din viața mea de școlar. Următoarele întrebări m-au ghidat în realizarea acestui exercițiu de rememorare.

- Care erau activitățile pe care le desfășuram, în general, zilnic?
- Care dintre aceste activități erau cele preferate?
- Cât timp petreceam alături de părinții mei zilnic?
- Care erau activitățile pe care le realizam împreună cu aceștia?
- Ce activități aș fi dorit să realizez împreună cu părinții și nu am realizat?

Apoi am reflectat asupra acestor aspecte și am încercat să identific resurse personale pe care să le antrenez în activitățile pe care le desfășor împreună cu copiii mei. Am înțeles că rolul familiei, și al părinților în mod special în viața copilului este foarte important și că, deși, copil fiind, nu stăteam tot timpul lângă mama sau tata exista acel echilibru, armonie asigurată de iubire, liantul principal.

Și, pentru că timpul care trece nu se mai întoarce, este important ca timpul petrecut cu copilul să fie unul de calitate. Este foarte importantă conectarea cu copilul. Prin conectarea cu acesta reușim să-l cunoaștem, să-i aflăm nevoile, să comunicăm, să interacționăm, se creează acea legătură care îl asigură pe copil de siguranță, de iubire. Toate activitățile desfășurate cu copilul, pe lângă faptul că oferă momente

frumoase, îi validează copilului sentimentul de iubire al părinților.

Un rol deosebit de important îl are implicarea părintelui în viața școlii. Este important ca părintele să participe la evenimentele din viața de școlar a copilului. Toate acestea îi oferă copilului siguranță și încredere în el. Aprecierea pe care părintele o are pentru școală se va transmite sub forma unor mesaje copilului. Prin implicarea părintelui, copilul înțelege că rolul școlii este unul important în viața sa și va acorda atenție acestui lucru.

Beneficiile acestor activități prin care tu ca părinte ești alături de copilul tău sunt enorme. Ca părinte îți cunoști copilul din perspectiva acestui rol, cadrul didactic cunoaște copilul din altă perspectivă, cea de școlar. Ori atunci când aceste aspecte sunt puse în comun, în slujba binelui, în interesului superior al copilului, rodul muncii de echipă este unul de succes.

Ca părinte te dezvolți și tu alături de copilul tău și vei reuși cu siguranță să fii mai răbdător, mai înțelegător, să știi să oferi și să primești iubirea.

În cadrul parteneriatului școală-familie, elevul este pe primul loc. Cu siguranță de beneficiile acestui parteneriat se vor bucura cu toții, și copilul, și părinții, și cadrul didactic. Iar un copil instruit, educat, care se va integra armonios și frumos în societate indică faptul că ambii parteneri implicați în educația acestuia și școala și familia și-au îndeplinit "misiunea".

Părinții nu sunt datori doar să le asigure copiilor îngrijirea necesară și condițiile de dezvoltare, ci să-i ajute să dezvolte abilitățile și cunoștințele necesare pentru viața adultă. Acestea se formează și prin intermediul jocului. De asemenea, jocul mai reprezintă și o formă de distracție și bucurie. Prin joc, părinții comunică cu copilul, îi transmit energie, siguranță, confort psihic; părinții au șansa de a-și cunoaște mai bine copilul, fără a-l trata cu superioritate, de a retrăi anumite momente, de a-l iubi și de a-l accepta așa cum este. În primul rând, copilul trebuie să aibă acces la joc zilnic, deoarece prin aceste mod el descoperă lumea. Prin joc, copilul are nevoie de mișcare, are nevoie de a putea crea, de a accepta sau a respinge. Jocul constituie o formă de comunicare a sentimentelor, a trăirilor, de exprimare a emoțiilor, de a dezvolta relații, de a-și dezvolta imaginația, spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa, răbdarea, îndrăzneala, prudența.

Este important ca părintele să fie implicat în joc. Să îl urmărească pe copil, să intervină la nevoie, să vină cu idei, să pună întrebări, să intre în lumea lui. Cu toate că timpul trece repede și ne dorim să facem cât mai multe lucruri, nu trebuie să uităm să ne jucăm cu copiii. Pot fi momentele, precum: servitul mesei împreună, implicarea în activități desfășurate împreună, povestea de seară, participarea la acțiuni/evenimente de familie, activități de tipul "La plimbare", "Să învățăm să dăruim!", "Să ne jucăm

împreună!" etc.

Prin joacă putem pregăti mai ușor copilul pentru experiențele noi de viață. De exemplu, dacă ne jucăm „de-a doctorul și pacientul”, e un mod prin care îi arătăm cum va decurge vizita la medic, ce instrumente folosește și că nu are de ce să îi fie teamă. Dacă ne jucăm „de-a grădinița”, îi arătăm cum va decurge o zi cu doamnele educatoare și copiii, care este programul și în ce activități va fi implicat. Astfel reducem anxietatea copilului față de experiențele noi pe care le va trăi. De asemenea, **jocurile de grup** îi învață pe copii ce înseamnă *cooperarea*, cum să-și controleze emoțiile când pierde sau câștigă un joc, să păstreze prietenii, indiferent de ce se întâmplă în timpul jocului.

Prin joc, le putem transmite copiilor diverse valori. Cea mai ușoară cale de a educa un copil este prin joacă. Participând activ în jocul lor, îi putem învăța diferența dintre bine și rău, le putem insufla anumite valori etice și morale, să nu facă discriminări rasiale, religioase, culturale etc. și să nu țină cont de anumite stereotipuri. Tot prin joc, **putem fixa și limitele pe care ni le dorim.** Copilul are nevoie, pe lângă îndrumare, și de anumite limite. Permisivitatea excesivă poate dăuna copilului, de aceea limitele sunt absolut necesare. Acestea se impun cu seriozitate din partea noastră, chiar dacă suntem în timpul jocului. Este necesar să explicăm copilului importanța impunerii acelei limite, că există totuși lucruri pe care nu are voie să le facă, pentru a fi în siguranță.

Este important să găsim jocuri adecvate vârstei, să fim deschiși, să încercăm să ne cunoaștem cât mai bine copilul și ce anume îl pasionează. Va aprecia cu siguranță aceste momente petrecute împreună, iar noi vom uita de grijile cotidiene și ne vom relaxa, oferindu-i ceea ce el își dorește cel mai mult: afecțiunea și atenția noastră.

Orice tip de joc poate constitui pentru cei mici un moment plin de amuzament, și nu numai; atingerile, gesturile, regulile unui joc, jucăriile, poveștile citite înainte de culcare, interpretarea unor personaje, cântecele, dansurile duc la crearea unor legături puternice, bazate pe dragoste și pe încredere.

Trăind zi de zi experiențe diferite alături de copiii mei, înțeleg cât este de important să fii alături de ei, să îi faci să se simtă în siguranță, să nu îi refuzi și să le devii partener de joacă. Nu este ușor, însă chiar și un zâmbet sau o aprobare la momentul potrivit, poate schimba viața viitorului adult.

GHIDUL PĂRINȚILOR ÎN LUMEA COPILOR „EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ ȘI SE CONTINUĂ LA ȘCOALĂ”

prof. înv. primar Moise Carmen
Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

„ÎNCEPE ȘCOALA” – Iată două cuvinte, care sunt pe buzele tuturor copiilor și ale părinților la fiecare început de septembrie. Asemenea unui ritual anual și special al părinților, este un moment bun să ne întrebăm: cum ne putem ajuta copilul astfel încât anul școlar să fie cât mai bun.

Organizați-vă! Lipiți pe frigider un calendar lunar sau anual pentru a pune în evidență evenimentele ce urmează, termenele etc. Gândiți-vă și stabiliți împreună cu copiii programul de dimineață: ora de trezire, regulile și programul de la baie, îmbrăcatul, luarea unui mic dejun sănătos etc., fără mofturi și fără văicăreli.

Discutați problemele împreună. Aveți grijă să îi vorbiți despre așteptările dumneavoastră față de performanțele lui – trebuie doar să aveți grijă ca așteptările să fie potrivite cu (sau poate un pic mai ridicate) și corecte, în funcție de talentul și potențialul lui. Dacă este un copil foarte inteligent, este rezonabil să vă așteptați să ia note

bune. Dacă este un elev mediu, nu ridicați ștacheta prea sus, încât să nu fie sigur de la început ca va eșua.

Discutați mai mult cu copilul. Permiteți-i să-și aleagă rechizitele și hainele, dar în limitele unui buget stabilit în prealabil și susțineți școala pentru introducerea uniforme școlare.

Sfaturi pentru părinți Despre sănătate

- Asigurați copilului dumneavoastră un climat adecvat studiului,
- începând cu aerisirea camerei înainte de studiu;
- Încurajați-vă copilul ori de câte ori este nevoie;
- Nu ridicați tonul în fața copiilor dumneavoastră și nu-l loviți atunci când aceștia greșesc;
- Dacă greșesc aplicați-le pedepse morale și nu fizice;
- Încurajați-vă propriul copil să fie cât mai independent și să-și asume responsabilitatea faptelor sale;
- Oferiți-le copiilor dumneavoastră un regim alimentar cât mai sănătos, bogat în fructe, legume și lactate;
- Încurajați-i să se spele pe dinți și pe mâini înainte de masă pentru a fi cât mai sănătoși;
- Nu criticați cadrele didactice în fața copiilor dumneavoastră;

ROLUL FAMILIEI ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-COPIL

prof. înv. preșc. Ciurea Ionela-Daniela
Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Roșiori De Vede

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare. Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice. În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot

apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională. Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie; Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare. În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați –pentru cazuri dificile. Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii. Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare a energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare.

Educația integrată se referă în esență la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale ,fizice , intelectuale sau de limbaj , defavorizați socio-economic și cultural copii din centrele de asistență și ocrotire , copii cu ușoare tulburări psihoafective și comportamentale , copii infectați cu virusul HIV etc.) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora. În modelul tradițional , relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile școlii incluzive , părinții participă direct la viața școlii și pot influența anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de

atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv , părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea , familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor. Incluziunea reprezintă esența unui sistem educațional ce se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilității, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. În reușita educației incluzive un rol important revine familiei. Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă.

La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ . Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor , membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe: -să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale. -să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor. -să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste u privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei . -să fie parteneri sinceri de dialog si să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață. -să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei. -să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora . Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare. Ca și exemple se pot menționa: -resursele financiare ale familiei. -atitudinile părinților față de școală și educație. -starea de sănătate și nutrițională a copilului. -stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale. -proveniența dintr-o familie ce călătorește mult. -începerea școlii cu slabe abilități de vorbire, vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris. Școlile tind să perceapă elevii care se confruntă cu

aceste bariere ca fiind slab motivați, supuși presiunii negative a părinților și grupului, ca având o frecvență redusă la școală și manifestând probleme comportamentale și manifestând probleme comportamentale și de control. Din aceste răspunsuri este clar că școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii – condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor. Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca “membrii ai unei familii”.

Succesul educației inclusive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală. Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, 2008 „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București,
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan 2001, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași,
3. Pescaru, Băran, Adina, 2004, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București,
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, 2000 Editura Didactică și Pedagogică, București,

FAMILIA-FACTOR CARE STĂ LA BAZA SUCCESULUI ȘCOLAR

prof. înv. primar PANĂ ANDREEA
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Brăila

Familia este unul dintre factorii care se preocupă de educația copilului. Ea este cea care oferă copiilor cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale.

Din punct de vedere sociologic, familia este instituția fundamentală în societate, ea oferă mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață. Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70% de către familie.

De-a lungul existenței umane, familia a fost una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate și cea care asigură evoluția și continuitatea vieții sociale. Caracteristicile specifice ale familiei derivă din multitudinea de funcții ale acesteia: fiziologică, psihologică, morală, educațională, economică și emoțională. Dacă rolul moral este bine definit în familie (dragoste, afecțiune, înțelegere și respect reciproc), atunci vorbim de o familie puternică și integră. Această familie va genera întotdeauna un climat favorabil în care copiii vor crește armonios și vor fi educați ca la carte.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. Părintele este un exemplu pentru copil.

În formarea morală, un rol important îl are climatul care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv (favorabil) sau climatul negativ (nefavorabil) educației. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții.

Modul în care părinții comunică cu proprii copii are un impact profund asupra dezvoltării lor. Când comunicarea este reciprocă și afectuoasă, acest lucru face să se dezvolte în copil un sentiment de securitate. Relațiile sigure, dătătoare de încredere ajută copiii să reușească în multe domenii ale vieții lor.

Desigur, dezvoltarea integrală a personalității copilului este influențată de mulți factori, inclusiv moștenirea genetică, temperamentul, sănătatea fizică și experiența. Inteligența emoțională, respectul de sine, abilitățile cognitive și de socializare se construiesc pe baza acestei prime relații de atașament.

Părinții joacă un rol deosebit de important în procesul identificării, care este important în dezvoltarea timpurie a personalității. De obicei, părintele de același sex cu copilul va servi drept model pentru identificare.

În literatura de specialitate sunt analizate stilurile parentale:

-stilul democratic vs stilul autoritar. Primul stil se caracterizează prin căldură parentală sau suport emoțional, se referă la afecțiunea pozitivă prezentă în relația părinte-copil. Cel de-al doilea se referă la control, adică gradul de strictețe și standardele comportamentale pe care părinții le pretind de la copiii lor.

- **stil supraprotectiv.** Restricționează autonomia copiilor și încurajează dependența, intervenind în acțiunile copilului chiar și atunci când acesta ar putea să se descurce singur. Acest fapt are urmări asupra comportamentului de mai târziu al copilului, acesta fiind incapabil de a face față unei situații provocatoare în absența părinților. Un astfel de copil se retrage dintr-o situație socială care presupune ajutorarea altcuiva, crezându-se incapabil de a fi de folos.

- **stil neglijent.** Caracterizat prin ignorarea nevoilor copiilor de către părinți. În conduita copilului se soldează cu efecte precum: intoleranță, control emoțional și motivație scăzută, hipervalorizare sau invaloizare.

- **stil permisiv.** Este o variantă a stilului neglijent, deși părinții satisfac nevoile copiilor, se implică puțin în orientarea și formarea normelor de conduită. Efectele sunt: toleranță excesivă, dependență, iresponsabilitate, comportamente fluctuante, labile, agresiv-impulsive, sunt efectele asupra personalității copilului și a viitorului tânăr.

Strategiile educative se referă la toate interacțiunile părinte-copil, vizând nivelul atitudinilor, comportamentelor, obiectivelor de învățare/achizițiile și cel al transmiterii valorilor.

Strategiile educative sunt influențate de trecutul părinților și de prezentul familiei. Însă acestea orientează de asemenea viitorul copilului și dinamica familială. Cu alte cuvinte, este vorba despre o spirală familială, pentru fiecare generație, cei care devin părinți educându-și copiii în aceeași manieră sau opusă felului în care, la rândul lor, au fost crescuți și învățați.

Numeroși cercetători acordă o mare atenție teoriei atașamentului, în formarea și dezvoltarea personalității. Aceștia susțin ca această teorie asigură un cadru viabil pentru înțelegerea dezvoltării și menținerii tulburărilor de personalitate, cu implicații deosebite în consilierea clienților cu probleme provenite în cursul dezvoltării personalității.

Asumția fundamentală în cercetarea atașamentului asupra copiilor este aceea că răspunsurile sensibile ale părinților la nevoile copiilor generează un atașament sigur, adică și siguranța la copii, în timp ce lipsa răspunsurilor pozitive crează nesiguranță, deci un atașament nesigur.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei care participă la

educarea copilului. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Dacă cele două medii educaționale -școala și familia se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

Bibliografie:

1. Avram E., 2009, *Psihologia personalității*, Editura Universitară;
2. Ilade Corneliu, 2008, *Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în educația la început de mileniu*, Editura Terra, Focșani;
3. Jigan, M., 1998, *Factorii reușitei școlare*, Editura Grafo Art, București;
4. Siegel D., Hartzell M., 2020, *Parentaj sensibil și inteligent*, Editura Herald,
5. Verza E., Verza E. F., 2000, *Psihologia vârștelor*, Editura PRO Humanitate, București,

PROIECT EDUCATIONAL „ȘCOALA FAMILIEI”

Prof. învă. primar, Bianu Rodica
C. N. Pedagogic „D.P. Perppessicius” Brăila

**“FERICIREA NU ESTE CEVA GATA FĂCUT.EA VINE DIN PROPRIILE TALE ACȚIUNI.”
DALAI LAMA**

ARGUMENT

Într-o zi, la întâlnirea de dimineață, i-am provocat pe copii să ofere „bulinuțe roșii”(bulinuțe ce simbolizează o faptă neplăcută, o atenționare)familiei. Motivând alegerea făcută, am aflat că își doresc ca părinții să le acorde mai mult timp, să se joace și să desfășoare mai multe activități împreună.

DENUMIRE: “Școala familiei”

OBIECTIVE

- Dezvoltarea la părinți a abilităților de a interacționa și empatiza cu proprii copii ;
- Implicarea unui număr mai mare de părinți, bunici sau alți membrii ai comunității in educația copiilor;
- Dezvoltarea la părinți/bunici a unor abilități de bază de care au nevoie pentru a influența pozitiv comportamentul copiilor;
- Stabilirea unor reguli pentru activitatea zilnică a copilului ce vor fi respectate de ambele părți;

ACTIVITATE

1. **Ce este fericirea?**(AVAP – O zi fericită în familia mea -desen liber; întâlnire cu părinții în care se va prezenta materialul ppt “Scrisoare pentru părinți”, discuții despre ce înseamnă fericirea pentru copil/părinte/învățător; prezentarea proiectului, stabilirea responsabilităților și a resurselor);
2. **Seara mămicilor** (întâlnire cu mămicile și copiii – se vor confecționa felicitări și buchețele de flori pentru a fi oferite bunicuțelor de la Centrul pentru persoane vârstnice Petru și Pavel; achiziționarea de produse alimentare pentru bătrâni din banii primiți ca sponsorizare)

3. **Vizitarea Centrului pentru persoane vârstnice Petru si Pavel** unde se susține un moment artistic;
4. **Seara bunicilor** (Copiii spun povești bunicilor! – “Turtița fermecată”; prepararea unei prăjituri sănătoase, după o rețetă rovegă, propusă de una dintre bunici; stabilirea unor reguli alimentare în meniul copilului);
5. **După – amiaza tăticilor** (22 martie – Ziua Mondială a Apei – concurs de fotografii : împreună cu tatăl, copilul se va fotografia reciclând pet-uri la sediul Tupperware sau la punctul de reciclare Carrefour);
6. **Ziua Internațională a Păsărilor...sărbătorită alături de bunici** (prezentarea căsuței pentru păsări, prezentarea “personajului pasăre” reprezentat, din informațiile culese de la bunici, întâlnire cu membrii Societății Ornitologice Române)

DURATA

01 martie – 01 aprilie 2023

GRUPUL TINTĂ

- 33 de copii, elevi în clasa pregătitoare
- părinții și bunicii copiilor
- învățătoarea

RESURSE

- MATERIALE : ppt, carton colorat, foarfece, lipici, ingrediente prăjituri, pet-uri, căsuțe păsări ;
- UMANE :elevii clasei pregătitoare
- DE TIMP : 01 martie – 01 aprilie;
- DE SPAȚIU : SALA DE CLASĂ, Centrul pentru persoane vârstnice Petru si Pavel, sediul Tupperware sau punctul de reciclare Carrefour);

CRITERII DE CONTROL : prin feed – back de la elev la învățător, de la părinte la învățător și observarea modificărilor de comportament;

EVALUARE:-realizarea unui panou cu fotografii din timpul activităților;

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR RĂDUȚ ELENA-MIHAELA

G.P.P. „PUI DE LEI “ PITEȘTI

Prima zi din viață, prima zi în grădiniță sunt evenimente pe care părinții și în unele cazuri copiii le țin minte. Ele, de multe ori, sunt păstrate în “documente de suflet”, și anume ”fotografiile”.

Primul contact mai lung pe care îl are copilul cu mediul social îl reprezintă grădinița, care va fi locul unde copilul își va petrece jumătate de zi, alături de alți copii și de o persoană adultă (educatoarea).

În primii ani de viață, formarea copilului se realizează mai ales sub influența părinților, aceștia fiind primii agenți de modelare. Mai târziu crește rolul celor apropiați ca vârstă: colegii de grupă de la grădiniță, colegii de clasă, copiii din vecinătatea locuinței, prietenii etc. Familia este pentru copil primul grup în care exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine, este instituția cea mai stabilă, responsabilă de păstrarea și dezvoltarea tradițiilor culturale.

Vârsta preșcolară este, fără îndoială, temelia educativă a întregii vieți. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă caracter specific. Această perioadă, ca îngrijire și educație, formează temelia întregii vieți de mai târziu. Asigurarea unui parteneriat real între aceștia cât și implicarea părinților în activitățile desfășurate la grupă va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea problemelor care apar.

La venirea în grădiniță, copiii sunt temători, apare sentimentul abandonului alături de persoanele pe care le cunoaște mai mult sau mai puțin. În acest moment este începutul parteneriatului dintre grădiniță și familie.

Parteneriatul grădiniță-familie implică informarea teoretică a părinților în problemele de psihopedagogie preșcolară. Educatoarea poate avea discuții personale sau colective cu aceștia, dezbătând diverse teme: “Cum ne jucăm acasă cu copiii noștri”, “Cum putem contribui la dezvoltarea limbajului copiilor”, “Care sunt problemele copilului singur la părinți”. Se pot ține

lectorate cu părinții și ședințe pe diferite teme în cadrul cărora sunt invitați specialiști (medici, logopezi, psihologi).

Grădinița trebuie să organizeze cu familia un parteneriat educațional. Mijloacele aflate la îndemâna educatoarelor pentru a-i determina pe părinți să fie parteneri activi în educația copiilor sunt: ședințele cu părinții, acțiuni comune părinți și copii, vizite la domiciliul copiilor, discuții zilnice cu părinții sau atunci când evenimentele le solicită.

O altă modalitate de a implica părinții în activitățile grădiniței se realizează prin întâlniri programate, la care pot participa și rudele care doresc să se implice în educarea copilului. Aceste întâlniri se pot realiza sub forma unui program: filme, prezentări, jocuri de rol. În urma discuțiilor pe o anumită temă părinții pot învăța unii de la alții cum să găsească soluții la problemele reale cu care se pot confrunta în familie la un moment dat. Pentru educatoare este o modalitate de a afla multe lucruri despre ei și copiii lor, despre modul lor de viață acasă. Temele alese în cadrul lectoratelor pot fi stabilite de educatoare, în urma celor constatate sau pot fi alese la propunerile părinților. La sfârșitul activității părinții pot completa diverse chestionare. Întâlnirile se pot concretiza în fișe de observație pe care educatoarea le poate completa, pentru fiecare copil.

Părinții sunt partenerii și colaboratorii educatoarelor în educație și nu specialiști. Putem elabora materiale sub formă de pliante, mici anunțuri, fluturași pentru părinți conținând informații despre nivelul cunoștințelor și deprinderilor copilului la diferite vârste. Părerea părinților este importantă, dar noi stabilim ceea ce trebuie să știe copilul când termină grădinița. Părinții pot da o mână de ajutor efectiv în grădiniță. Trebuie să utilizăm aptitudinile deosebite ale părinților. Dacă un părinte este muzician putem să-l implicăm în activități prin realizarea unui moment deosebit pe parcursul zilei.

O atmosferă deschisă și prietenoasă va duce la respectarea deosebirilor culturale și etnice, dar va preveni și abandonul școlar. O legătură deosebită între educatoare și părinți va duce la o relație deosebită între copii și educatoare.

Experiența pedagogică demonstrează că reușita integrării sociale depinde în mare măsură de calitatea formării grupului de copii, a relațiilor dintre ei și a modului în care se supune grupului (respectă munca colegilor , să nu strice jucăriile, lucrările colective pe care le realizează

etc).

Participarea părinților la unele activități ale grădiniței(șezători, vizite, excursii, activități comune, lecții deschise, expoziții ale copiilor) și chiar implicarea acestora în organizarea, desfășurarea lor le vor permite o mai bună cunoaștere a particularităților propriilor copii, a dificultăților pe care aceștia le întâmpină în activități

Un părinte se poate considera împlinit atunci când împreună cu grădinița ori școala reușește să educe copilul astfel încât el să aprecieze munca, să fie util în societate. Dialogul dintre familie și educatoare este benefic, fie că se desfășoară cu fiecare familie separat, fie că se desfășoară în cadrul ședințelor cu părinții, el contribuie la desfășurarea în bune condiții a procesului instructiv-educativ pentru că:

- modul de viață al familiei este modul în viață al copilului;
- familia este modelul pe care copilul îl imită;
- comunicarea intrafamilială sprijină dezvoltarea psihofizică a copilului și formarea personalității;
- ședințele cu părinții și dialogul individual educatoare-părinte contribuie la formarea viitorului adult.

Prin toate activitățile realizate în grădiniță urmărim să-i facem pe copii să deosebească binele de rău, să știe ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă, să fie toleranți atât cu ei cât și cu cei din jur. De la simple cunoștințe și fapte de viață să-i determinăm pe copii să aibă atitudini personale participative, să-i învățăm că nu pot să trăiască singuri ci numai împreună cu ceilalți.

Bibliografie

Eduard Dăncilă și Ioan Dăncilă – *Noi și copilul nostru ne pregătim pentru școală*, 2003, Editura Edid

Anton Moisin – *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și școală*, 2001, E.D.P. București

Magdalena Dumitrana – *Didactica Preșcolară*, 1998, Ed. V&I Integral București

PĂRINȚI BUNI VERSUS PĂRINȚI INTELIGENȚI

Brumă Georgiana, profesor învățământ primar
Școala Gimnazială „George Coșbuc” Brăila

Majoritatea părinților din ziua de azi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, cel mai performant televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu activități educative în exces, precum: învățarea limbilor străine, informatica, muzica etc.

Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

Sistemul educațional actual, deși este centrat pe competențe, aduce foarte multă informație, de cele mai multe ori inutilă. Copiii și tinerii învață cum să opereze cu fapte logice, dar nu știu cum să abordeze eșecurile. Învață să rezolve probleme de matematică, dar nu știu să rezolve conflictele existențiale. Sunt antrenați să facă calcule fără să greșească, dar viața este plină de contradicții și probleme care nu pot fi calculate. Acest lucru se întâmplă pentru că inteligența lor a fost blocată, noi ne-am transformat în mașini de muncit, iar pe ei îi transformăm în mașini de învățat.

Uneori, prin sistemul educațional actual memoria copiilor este transformată într-un depozit de informație inutilă, iar excesul acesteia blochează inteligența copiilor și bucuria lor de a trăi. Cea mai mare parte a informațiilor pe care le acumulăm nu vor fi folosite niciodată. Numărul actual de școli este mai mare decât în orice altă epocă, însă acestea nu produc persoane care gândesc și nu e de mirare că mulți elevi au pierdut plăcerea de a învăța.

Pe de altă parte, mediile de informare îi seduc cu stimuli rapizi, gata preparați, care îi transportă pe tineri, fără ca ei să facă vreun efort, în mijlocul diverselor aventuri – sportive, de război, politice sau sentimentale. Bombardamentul acesta de stimuli care vin prin televiziune și internet acționează asupra subconștientului, mărindu-le nevoia de plăceri în viața reală. Astfel, în timp, ei nu mai găsesc plăcere în micii stimuli ai rutinei zilnice și vor căuta stimuli tot mai puternici, trebuind să facă foarte multe lucruri pentru a avea puțină plăcere.

Toate acestea generează personalități fluctuante, instabile și nemulțumite. Noi nu îi formăm pe tineri, ci doar îi informăm. Ei cunosc tot mai mult despre lumea în care se

află, dar nu știu mai nimic despre lumea lor interioară. Educația este tot mai lipsită de ingredientul emoțional și produce tineri lipsiți de empatie, care rareori știu să își ceară iertare, să își recunoască limitele sau să se pună în locul celorlalți.

În ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Iată șapte deprinderi ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

1. Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni au grija să satisfacă, în măsura posibilităților lor economice, dorințele copiilor lor. Fac petreceri pentru aniversări, le cumpără încălțăminte, haine, produse electronice, organizează excursii. Părinții inteligenți dau copiilor ceva incomparabil mai valoros, ceva ce nu se poate cumpăra cu toți banii din lume: ființa lor, povestea vieții lor, experiențele lor, lacrimile lor, timpul lor. Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor riscă să fie păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor exemple și povestiri din viața lor rămân de neuitat. E important să plângeți împreună cu copiii voștri, să-i îmbrățișați, decât să le dați averi sau să-i criticați de nenumărate ori.

2. Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Astăzi, părinții buni cresc copii zbuciumați, înstrăinați, autoritari și angoasați, pentru că societatea s-a transformat într-o fabrică de stres. Părinții care nu-și învață copiii să aibă o viziune critică asupra publicității, a emisiunilor de televiziune și a discriminării sociale îi transformă într-o pradă ușoară pentru sistemul acaparator. Pentru acest sistem, copilul vostru nu va fi o ființă umană, ci un consumator. Pregătiți copilul pentru „a fi”, căci lumea îl va pregăti pentru „a avea”. Ajutați-vă copiii să nu fie sclavii problemelor lor. Alimentați amfiteatrul gândurilor și teritoriul emoțiilor cu curaj și îndrăzneală. Trebuie încurajați să își depășească timiditatea și nesiguranța. Dacă problemele se pot rezolva, vor fi rezolvate, iar dacă nu, trebuie să ne acceptăm limitele. Învățați-i să fie optimiști.

3. Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Vechile corecții și binecunoscutele predici nu mai funcționează. Când repetați același lucru, declanșați un resort din subconștient care deschide anumite arhive ale memoriei, ce conțin critici mai vechi. 99% din criticile și corecțiile părinților sunt inutile în influențarea personalității tinerilor. A-ți surprinde copilul înseamnă a spune lucruri la care ei nu se așteaptă. De exemplu: *copilul a ridicat glasul la voi*. Se așteaptă să țipați și să-l pedepsiți. Dar puteți începe prin a tăcea și a va relaxa, apoi puteți spune: *„Nu mă așteptam să mă superi în felul acesta. În ciuda durerii pe care mi-ai provocat-o, eu te iubesc și te respect mult”*. Apoi copilul trebuie lăsat să se gândească. Părinții buni spun: *„Greșești”*; părinții inteligenți spun: *„Ce părere ai despre comportamentul tău?”*, *„Gândește înainte să reacționezi”*.

4. Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni educă inteligența copiilor, părinții inteligenți le educă sensibilitatea. Stimulați-i pe copii să aibă obiective, să caute succesul în studiu, în munca, în relațiile sociale, dar nu vă opriți aici. Ajutați-i să nu le fie teamă de insuccese. Nu există podium fără înfrângeri. Viața e un contract ce presupune risc. Mulți nu strălucesc în munca lor pentru că au renunțat în fața primelor obstacole, pentru că nu au avut răbdare să suporte un „nu”, pentru că nu au avut îndrăzneală de a înfrunța unele critici, nici umilința de a-și recunoaște greșeala. Perseverența este la fel de importantă ca și capacitățile intelectuale. Pentru părinții inteligenți, a avea succes nu înseamnă a avea o viață fără greșeli. De aceea sunt în stare să spună copiilor lor: *„Am greșit”, „Scuza-mă”, „Am nevoie de tine”*. Părinții care nu-și cer scuze nu-și vor învăța copiii cum să abordeze aroganța.

5. Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

A sta de vorbă înseamnă a vorbi despre lumea care ne înconjoară, a dialoga înseamnă a vorbi despre lumea în care suntem: a relata experiențe, a împărtăși ceea ce se află ascuns în inima fiecăruia, a pătrunde dincolo de cortina comportamentelor. Peste 50% din părinți n-au avut

curajul de a dialoga cu copiii lor despre temerile, pierderile și frustrările personale. Nu trebuie să deveniți o jucărie în mâna copilului, ci un fel de prieten foarte bun. Adevărata autoritate și respectul solid se nasc din dialog. Dialogul este o perlă ascunsă în inimă. Ea este scumpă, pentru că aurul și argintul n-o pot cumpăra.

Comportamentele nepotrivite ale copiilor sunt, de multe ori, strigăte puternice care imploră prezența, dragostea și atenția părinților.

6. Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

Captați-vă copiii prin inteligența voastră, nu prin autoritate, bani sau putere. Știți care este termometrul care indică dacă sunteți agreabil? Imaginea pe care o au despre voi copiii și prietenii acestora. Dacă le face plăcere să fie în preajma voastră, ați trecut testul.

7. Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Părinții inteligenți sunt semănători de idei și nu controlează viața copiilor lor. Ei seamană și așteaptă ca semințele să germineze. Pe timpul așteptării poate să apară mahnire, dar dacă semințele sunt bune, vor încolți. *Nimeni nu-și ia diploma în misiunea de a educa.*

Înainte, părinții erau autoritari, astăzi sunt copiii. Învățați să spuneți „nu” fără teamă. Dacă ei nu aud „nu” de la voi, nu vor fi pregătiți să audă „nu” de la viață. Părinții nu trebuie să cedeze în fața șantajelor și presiunii copiilor. În caz contrar, emoția copiilor va deveni un balansoar: astăzi sunt docili, mâine explozivi. Trebuie stabilite clar ce aspecte pot fi negociabile. De exemplu, a merge la culcare noaptea târziu în cursul săptămânii și a se trezi devreme pentru a învăța este inacceptabil și prin urmare ne-negociabil. Trăim vremuri grele. Părinții din toată lumea se simt pierduți. Cucerirea planetei sufletului copilului este mai complexă decât cucerirea planetei.

Bibliografie:

Cury, Augusto , „**Părinți străluciți, profesori fascinanți**”, Editura For You, București, 2018

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE

Manea Marina, Școala Gimnazială, comuna Baba Ana

Localitatea Baba Ana, județul Prahova

Educația este factorul decisiv care acționează asupra copilului. Acest proces permanent și continuu nu se referă doar la educația intelectuală (informativă și formativă) care se realizează în instituțiile de învățământ, ci la toate influențele care modelează copilul în vederea creării unei personalități cât mai armonios structurate. Educația trebuie să asigure adaptarea optimă a copilului la cerințele societății, bazându-se pe potențialul individual.

Unele dintre modalitățile prin care un părinte contribuie la dezvoltarea armonioasă a propriului copil sunt următoarele: oferirea afecțiunii necesare, a resurselor materiale, a conexiunii părinte-copil, a unei învățături morale sănătoase, asigurarea unui suport educațional de calitate, dezvoltarea sentimentului de apartenență prin comunicări afective. Aceste modalități sunt întâlnite în rândul părinților indiferent de naționalitate, de contextul cultural la care ne raportăm, deoarece orice părinte dorește binele propriului copil și face toate lucrurile care atârnă de el pentru ca să îi poată oferi o experiență frumoasă acestuia.

Procesul dezvoltării personalității copilului începe în mediul familial, mediu care este simultan social, cultural și afectiv. El influențează dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viață ai copilului.

Educația făcută de primii educatori, părinții, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. Familia constituie poarta prin care copilul este introdus în viața umană și în cadrul căreia își va forma trăsături de personalitate: corectitudine, sinceritate, modestie sau dimpotrivă, își însușește trăsături negative: lipsa de sinceritate, incorectitudine. Acest proces începe la scurt timp după naștere, părinții căutând să-și pregătească copilul să se comporte conform cerințelor culturii lor. De exemplu, părintele îl învață pe copil să transforme sunetele gângurite în limbaj și, prin exemple și reguli, el încearcă să inoculeze copilului atitudinile, valorile și cunoștințele care vor coordona comportamentul acestuia de-a-lungul vieții.

Din primii ani de viață, copilul dobândește noțiuni despre sine, se poate repera ca identitate, ca aparținând unui grup cultural și social, își poate cunoaște și recunoaște competențele și abilitățile, deprinde reguli și începe să își asume responsabilități, devine independent și activ în propria-i viață. Întreaga dezvoltare a copilului este condiționată de calitatea relațiilor pe care le stabilește cu mediul social în care trăiește.

Fiecare participant din viața copilului (părinți, frați, bunici) influențează modul său de dezvoltare, condiționând modelele relaționare pe care copilul le integrează și pe care le va reproduce în viața sa.

În derularea activității în grădiniță sau în școală, într-un spațiu destinat copilului și dezvoltării acestuia, fiecare gest are o semnificație de îngrijire, creștere și dezvoltare a copilului și este important ca toți profesioniștii să dețină același tip de aptitudini și atitudini în raport cu copilul: căldură, afecțiune, răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect, deschidere și comunicare, recunoaștere a calităților și a reușitelor; nediscriminare și încrederea reciprocă.

Acțiunile educative desfășurate în grădiniță conturează, într-un mod specific, baza relațiilor socio-afective ale copilului și, în același timp, îl pregătesc pentru integrarea în mediul școlar. Relațiile copilului preșcolar cu colegii de grădiniță și cu educatoarea îl ajută să facă progrese în procesul de socializare, proces început deja în familie.

Având în vedere faptul că elevii petrec în medie 30 de ore pe săptămână la școală, consider că aceasta împreună cu familia constituie două instituții vitale în viața copilului. Din acest motiv, trebuie să existe o relație strânsă între școală-familie întrucât doar colaborând pot asigura o dezvoltare armonioasă și integrală a școlarului.

Când auzim de parteneriat școală-familie ne gândim la cum poate ajuta familia instituția educațională pentru a maximiza procesul instructiv-educativ. În opinia mea, acest parteneriat nu trebuie văzut doar în acest mod, doar ca un ajutor pentru cadrele didactice, ci ca un schimb reciproc și permanent de experiențe, de sfaturi între profesori și părinți care să îl ajute pe școlar, preșcolar să aibă parte de o experiență educațională completă.

Există pretutindeni numeroase cadre didactice care se plâng de faptul că familia nu se implică în viața școlarului mic reprezentând o barieră în educația acestuia și în activitatea profesorală. Ceea ce nu înțeleg eu este: De ce cadrele didactice nu au o altă perspectivă asupra implicării părinților în activitățile școlare/ extrașcolare? Dacă ar încerca să empatizeze, să își asume responsabilitatea creșterii și formării

elevului, să nu mai „arunce” întreaga responsabilitate pe umerii părinților, se vor putea realiza parteneriate care să fie cu adevărat benefice și în cadrul cărora să fie implicate activ ambele părți.

Negreșit, părinții au rolul de a îi stimula intelectual, de a le oferi suportul emoțional necesar, de a îi supraveghea la teme, de a îi îndemna să participe activ la activitățile școlare și extrașcolare, de a fi interesat de evoluția copilului, de a îi ajuta în rezolvarea dificultăților întâmpinate din cauza cerințelor educaționale și în același timp, de a coopera cu cadrul didactic pentru facilitarea procesului de învățământ.

Sunt total de acord cu Jane Brooks care afirmă că percepțiile părinților asupra anumitor lucruri se transmit inconștient la copil. Astfel, dacă atunci când copiii întâmpină anumite dificultăți părinții consideră că sunt abilități care îi lipsesc copilului și că nu le poate căpăta, copiii ajung să creadă același lucru și să acționeze ca atare. În schimb, dacă părinții sunt de părere că prin efort, determinare și muncă își pot însuși acele abilități care în prezent lipsesc, elevii preiau această gândire și devin mult mai motivați în procesul instructiv-educativ. De asemenea, când „părinții se implică în temele pentru acasă, școlarii devin mai încrezători în propriile forțe.” (Brooks, 2010, p. 268)

Cadrele didactice au rolul de a le oferi înțelegerea necesară, suportul emoțional cerut la această vârstă, de a îi stimula să participe activ la activitățile curriculare și extracurriculare, de a le oferi atât oportunități de experiențe variate cât și mijloace educaționale vaste, de a folosi metodele cele mai potrivite pentru o creștere sănătoasă și o învățare durabilă.

În societatea actuală și cu atât mai mult în cea de mâine, succesul se bazează pe încrederea în sine, autonomie și ușurința de a crea relații. Adevărata măsură a stării unei națiuni este considerată aceea care urmărește cât de bine servește copiilor ei, asigurându-le starea de bine care le dă sensul de a fi iubiți, valorizați și cu adevărat incluși în societatea în care s-au născut. Stăpânirea emoțiilor și deprinderile de relaționare sunt considerate vitale în secolul schimbării. În aceste condiții, cadrele didactice și părinții au nevoie să învețe să aibă încredere în ei înșiși și în copiii lor.

Familia este rădăcina educației. Pe cât de corect este sădit un pom și pe cât de adânc a fost sădit, adică este rezistent, așa rol îl are familia în educarea copilului întrucât reprezintă factorul primordial de informare al copiilor, cu rolul de a-l introduce pe copil în societate. Familia implementează mai mult valori practice decât teoretice și este mediul cel mai sănătos, cu o mare influență asupra individului. Un mediu tonifiant va ajuta la o înțelegere mai adecvată a societății, o educație bună va ajuta la crearea unui individ util. O societate prosperă va favoriza îmbogățirea individului cu valori și concepte noi, având rolul de a forma.

Procesul de învățare, într-un mediu familial normal, se face sub îndrumarea și controlul părinților. Aceștia trebuie să își cunoască propriii copii, puterea de asimilare și de înțelegere a lor.

Unii părinți sunt tentați să creadă că școala este vinovată pentru performanțele scăzute ale copiilor lor la învățură, pregătirea insuficientă a cadrelor didactice, lipsa de metode și tehnici interactive. Specialiștii susțin că educația primită acasă este principalul factor care influențează performanțele școlare ale copiilor, de aceea consideră că părinții ar trebui să se comporte cu mai multă responsabilitate.

Atunci când părinții sunt implicați în proiecte de activități de parteneriat cu școala, rezultatele elevilor sunt mult mai bune, iar rata eșecului școlar este mult mai scăzută.

De asemenea, însușirea cunoștințelor în familie are un caracter nesistematizat, spontan, uneori eronat, făcând astfel necesar ca educația primită în familie să fie completată prin influența școlii. În acest sens, instituția de învățământ colaborează atât cu familia, dar și cu comunitatea în care-și desfășoară activitatea didactică.

„Colaborarea înseamnă a lucra împreună pentru rezultate comune.” (Sir Ken & Lou, Tu, copilul tău și școala, 2018, p. 137)

În completarea lui Sir Ken, sunt de părere că acțiunea educativă a familiei este eficientă atunci când între acești doi factori există concordanță.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o informare reciprocă referitoare la componentele instructiv-educative, dar și înarmarea părinților cu toate problemele presupuse de această acțiune. Părinții trebuie să înțeleagă faptul că rolul lor în educația copiilor nu s-a încheiat, doar că începe o nouă etapă- școala. Aceștia continuă educația copiilor în familie, iar odată cu începerea școlii apare nevoia colaborării cu aceasta și a implicării active în cadrul ei.

Fără implicarea părinților, sistemul educativ nu își poate găsi căile prin care își poate îmbunătăți performanța, dar și modul de lucru. „Ca părinți, avem o influență colosală asupra convingerilor copiilor noștri referitoare la ceea ce este important. Dacă-i învățăm că realizările exterioare reprezintă lucrul de care ne pasă cel mai mult, ei vor căuta în mod firesc scurtături către reușită- trișând la teste sau reducându-și perioada de somn. Copiii trebuie să știe că ne dorim să-și trăiască viața cu entuziasm, curiozitate și înflăcăre și că ne aflăm aici pentru a ne bucura de viață, nu pentru a ne găsi locul dând din coate.” (Stiffelman, 2017, p. 225)

Pentru a asigura educarea copiilor este necesar ca toți factorii implicați în educație să formeze o echipă de lucru în care fiecare să știe ce are de făcut și să îi acorde elevului respectul și încrederea cuvenită.

Școala încurajează, prin regulile și procedurile stabilite prin consens, prin responsabilitățile și rolurile liber asumate, prin procedurile și instrumentele de monitorizare și evaluare ale procesului– un tip diferit de inteligență față de abordările educaționale tradiționale; în loc să se apeleze la recunoașterea cunoștințelor sau la manevrarea detaliilor, școala se focalizează pe capacitatea participanților de a învăța, de a înțelege situația sau problema cu care se confruntă.

Copiii noștri trăiesc într-o lume globală și competitivă, o lume a accelerării și a nerăbdării, a competiției și a polarizării care generează în același timp, numeroase inegalități înrădăcinate în societățile din întreaga lume.

Noi trebuie să le formăm copiilor noștri o atitudine pozitivă în așa fel încât să-i învățăm să privească viața cu bucurie, să vadă și să aprecieze lucrurile bune și frumoase din jur, chiar dacă acest lucru nu este un proces ușor. Atitudinea ca atenție curentă poate să nu fie decât un fenomen parțial, relativ neimportant sau un principiu general care determină întreg psihicul. Dispoziția, influența mediului, a educației, experiența generală de viață sau convingerile pot crea de obicei o constelație de conținuturi care determină o anumită atitudine. Nu este nimic nou în faptul că elevii motivați sunt mai perseverenți și învață mai eficient.

Copilul trebuie să-și câștige încrederea în forțele proprii. Un copil fără calități de excepție poate avea performanțe bune dacă privește lumea pozitiv. Trebuie să-i învățăm pe copii de mici despre valoarea pe care o are fiecare dintre ei.

Părinții au datoria morală de a completa sau continua o acțiune formativă a copilului. Trebuie explicat părinților că fiecare copil este important pentru familia sa, pentru școală dar și pentru întreaga societate. Fiecare copil poate învăța în stil propriu, are dreptul la educație, ajutor și sprijin adecvat în funcție de situație. Toți au nevoie de dragoste, toți simt nevoia de siguranță, de acceptare și de recunoaștere, toți caută un sprijin în adult și chiar au nevoie de un anumit control din partea acestuia pe măsură ce li se dezvoltă încrederea în sine și dobândesc propria independență.

Dialogul cu familia este un prilej deosebit pentru a discuta problemele educative cu părinții, modalități de abordare ale copilului. De aceea, pentru concretizarea acestui obiectiv, este necesar să se organizeze cursuri pentru părinți care să-i antreneze în acest sens, în acțiuni interesante și benefice în educarea copiilor lor, să li se explice părinților că ei, prin atitudinea lor, au un rol esențial în educarea copiilor.

Bibliografie

1. Brooks, J. (2010). The process of parenting. Editura McGraw-Hill
2. Sir Ken, R., & Lou, A. (2018). Tu, copilul tău și școala. Editura Publica.
3. Stiffelman, S. (2017). Parenting conștient. Editura Curtea Veche Publishing.

Rolul părinților și al școlii în educația copiilor

**Prof. înv. primar Constantin Georgeta,
Liceul teoretic Constantin Angelescu, Ianca, jud. Brăila**

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Pornind de la citatul de mai sus și căutând, descoperim că literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului. De asemenea, știm și am auzit de foarte multe ori că familia este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății. Astfel, părinții au un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea acestora ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membrii ai familiei sau în societate.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Deci, putem spune că familia este prima școală a copilului. Ea răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cu toate acestea, și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă și este în continuare la fel de important, ba chiar se amplifică proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este chiar necesară și influențează viața școlară a copilului. Relația care se creează între părinți și școală este foarte importantă pentru formarea personalității elevului și presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic. Implicarea acestora în viața școlară, participarea activă a lor în procesul instructiv-educațional, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt diverse și fiecare școală sau profesor are libertatea de a stabili acele modalități care se dovedesc eficiente. Dintre acestea amintim: adunările pe școală cu părinții, ședințele pe clasă, convorbirile individuale și consultațiile în grup, excursiile și călătoriile, lectoratele pentru părinți, serbările, activitățile comune.

Printr-o serie de metode pedagogice, părinții trebuie atrași alături de școală, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil. Practica a demonstrat, așa cum spunea H.H. Stern „că și educatorii au ceva de învățat de la părinți”. Aceste întâlniri cu părinții trebuie să se desfășoare pe o bază tematică solidă.

Ea poate să facă parte dintr-un ansamblu de probleme educative a căror conștientizare, dezbateri și rezolvare operațională reclamă continuitate, reluare și dezvoltare în perioadele de mai lungă durată. Munca școlii cu familia impune un sistem, o unitate de obiective, metode și măsuri care să conducă această colaborare specifică la un mod planificat de a lucra, astfel încât să nu se desfășoare pur și simplu incidental.

Cunoașterea condițiilor familiale ale fiecărui elev nu este suficientă, cu atât mai puțin dacă se realizează după o rămânere în urmă a elevului sau după un act de comportament necorespunzător. Se impune o cunoaștere prealabilă a fiecărei familii. „Școlarul are nevoie de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini, și totodată să știe că părinții săi împărtășesc acel nivel de exigență”(M.Gilly).

Părinții trebuie să le stimuleze copiilor efortul, spontaneitatea, inițiativa, independența și încrederea în sine. Ei trebuie să conștientizeze că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și spiritul acestuia.

Atât familia cât și școala joacă un rol important în modelarea elevului într-o societatea în care atacul anticultural și antivaloric al mijloacelor de circulație și de difuzare a informației este mai virulent, provocând chiar mutații la nivel social. Rolul părintelui și al educatorului este cel de asociat, de partener, impunându-se copilului asocierea la preocupările familiei și la cerințele școlii.

„Jurnalul clasei” sau „Caietul dirigintelui” sunt documente care pot să conțină însemnările profesorului diriginte cu privire la activitățile desfășurate cu familia sau însemnările unor părinți despre munca lor de sprijinire a școlii sau de organizare a condițiilor de instruire și educare acasă a elevilor, de

îndrumare pentru școală. Astfel, relația școală-familie include activități de amenajare a sălii de clasă în care învață elevii, participări ale părinților în organizarea activităților extracurriculare și educative precum: excursii, drumeții, carnavaluri etc.

Pentru ca această colaborare ideală să se realizeze, trebuie să existe voința colaborării, iar factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului. Școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ, sociabil, iar parteneriatul real între școală și familie constă în relația activă de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este reușita și eșecul, este zbaterea și rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă trebuie să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie

1. Baran-Pescaru, A., 2004, *Parteneriat în educație: familie-școală*, Editura Aramis, București,
2. Colceag, F., Alexandru, F. 2018, *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
3. Cucoș, Constantin, 2009, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași,
4. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
5. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
6. *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

